

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · sisè període · sèrie P · número 108

Ple del Parlament

Sessió 60, segona i darrera reunió, dijous 10 de setembre de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació i les condicions sociolaborals del treball autònom 300-00293/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la regularització de persones immigrants 300-00296/12	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat 302-00228/12	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió econòmica 302-00232/12	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior 302-00229/12	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern 302-00230/12	42
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià 302-00231/12	52
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial 302-00233/12	61
Paraules de comiat com a diputat de Carles Castillo Rosique	70
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'un pla de rescat per al sector de la cultura 300-00294/12	71
Interpel·lació al Govern sobre la defensa de les institucions i l'autogovern 300-00298/12	78
Interpel·lació al Govern sobre l'economia productiva 300-00299/12	83
Interpel·lació al Govern sobre la gestió dels fons Covid-19 per a la recuperació econòmica i social 300-00297/12	87
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat (continuació) 302-00228/12	96

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió econòmica (continuació)	
302-00232/12	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior (continuació)	
302-00229/12	96
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern (continuació)	
302-00230/12	97
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià (continuació)	
302-00231/12	98
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política industrial (continuació)	
302-00233/12	99
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior (continuació)	
302-00229/12	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern (continuació)	
302-00230/12	100

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 60.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari primer i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació i les condicions sociolaborals del treball autònom

300-00293/12

I ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'ocupació i les condicions sociolaborals del treball autònom; interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor José María Cano. Endavant.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Señor *conseller*, hoy quiero interpellarle sobre un colectivo que está pasando, como bien sabe, una situación muy difícil, donde lo que está en juego es su propia supervivencia y que, a pesar de ello, sigue siendo un colectivo invisible para usted, señor *conseller*. Le hablo de los trabajadores autónomos. Y es que toda esa retórica que usted utiliza para otros temas, enmudece en el caso de los autónomos. Y lo que está haciendo es, en definitiva, aprovecharse de una de las debilidades de los autónomos, y es la de que son personas que no se quejan, personas acostumbradas a buscarse la vida, ante un entorno que nunca se lo pone fácil; un colectivo que no ve a su Govern como un apoyo y, por lo tanto, no confía ni espera nunca nada de él.

Son personas que dan un paso transcendental en su vida, que se lo juegan prácticamente todo, su patrimonio, presente y futuro. Y lo hacen para construir su propio puesto de trabajo. Algunos lo hacen por su vocación emprendedora, para aprovechar su talento y sus conocimientos, y otros, la gran mayoría, lo hacen por necesidad. Se hacen autónomos al perder sus trabajos y, al no encontrar otra alternativa, ante un mercado de trabajo precario, con tasas de paro muy superiores al resto de Europa, con una alta temporalidad, que penaliza cruelmente a los jóvenes y a los mayores de cuarentaicinco años.

Sin embargo, a pesar de su gran precariedad, son invisibles para usted, señor *conseller*. Y esta interpelación va de todos ellos. Va del más de medio millón de catalanes y catalanas que están en el régimen de autónomos. Va de uno de cada diez trabajadores catalanes. Y mi objetivo no es otro que el de intentar que usted los visualice, que se preocupe y se ocupe de ellos. Y para facilitarle las cosas, le plantearé soluciones a través de la moción que presentaremos, como hizo ya en el 2016 mi compañera Laura Vílchez, aunque ustedes no las hayan puesto en marcha.

Mire, *conseller*, los trabajadores autónomos navegan entre dos mundos, y muchas veces, tienen lo peor de cada uno de ellos. Pertenecen al mundo del trabajo, más del 80 por ciento no tienen personal asalariado a su cargo –es una forma de autoempleo–, y también pertenecen al mundo de la empresa; ellos mismos son la forma jurídica de su negocio y tienen los mismos problemas que cualquier sociedad mercantil, pero, eso sí, partiendo de una posición mucho más débil.

Pero, a pesar de pertenecer a los dos mundos, al final no se ocupan de ellos ni desde la *conselleria* de Treball ni desde la *conselleria* de Empresa. Y dejan desasis-

tidos a los que, dentro de nuestro tejido empresarial son el eslabón más débil y que más apoyo de la Administración necesita.

Porque ellos solo cuentan con su trabajo para llegar a final de mes. Y porque, sin ayuda, no están en condiciones de pensar y ocuparse de los grandes retos de nuestra economía, como la innovación o la digitalización de su negocio o de su comercio. Y es que la mayoría, sabe usted, empiezan cada mes de cero, espabilándose y dedicando su tiempo a conseguir vender su producto o comercializar su servicio, dedicando las horas que hagan falta. Le puede preguntar usted, señor Homrani, a cualquier autónomo su horario. Es casi imposible que le pueda contestar con exactitud, básicamente porque no tienen horario. Y la inmensa mayoría no saben lo que es desconectar. El negocio va siempre con ellos, se lo llevan a casa por las noches, les acompaña en las vacaciones, si es que se las pueden permitir. Y les produce insomnio y ansiedad.

Y no hay un sector empresarial más humano que el de los autónomos, señor *conseller*. Esa es su realidad y su forma de vida. Forma de vida de la que muchas veces se sienten orgullosos, porque les supone un gran reto. Y también tiene compensaciones evidentes. Una de ellas, sin duda, es cuando el negocio le permite contratar trabajadores y ven que su negocio, ese negocio fruto de su esfuerzo, crece y de él pueden vivir, también, otras familias.

Ese es, precisamente, el talento que debemos potenciar desde las instituciones. Porque la realidad es que el 95 por ciento de las empresas son autónomos y pymes de menos de diez trabajadores. Y podemos trabajar, evidentemente, para construir un futuro mejor, pero ese futuro siempre tendrá que pasar por salvar el presente. Y tanto el presente como el futuro de la economía catalana pasa por apoyar a nuestros autónomos. Y hasta este punto, señor *conseller*, le he hecho una descripción básica de lo que es un trabajador autónomo, sin sufrir los efectos de una pandemia.

Pero ahora estamos ante el coronavirus, con restricciones de movilidad, sin turistas, que son una de las principales fuentes de ingresos, con restricciones en los encuentros sociales. Y tiene que ser muy consciente que, sin apoyo de la Administración, sin una ayuda por parte de la Administración, todos esos esfuerzos, todo ese talento, todos esos puestos de trabajo que generan, todo ese autoempleo se destruirá en pocos meses. Ante esta pandemia, ser un trabajador autónomo no solo equivale a vivir en la desesperación, significar estar a un paso de la pobreza. Y muchos de ellos, por desgracia, ya están en situación de pobreza porque se han visto obligados a cerrar la persiana de su negocio, que era su única fuente de ingresos.

Los autónomos lo que necesitan es que se dediquen a gestionar esta crisis sanitaria que estamos viviendo, lo necesitan para poder trabajar. Ellos, como les decía, no están acostumbrados a pedir nada. Están acostumbrados a vivir de su trabajo. Pero, para hacerlo, tienen que poder abrir la persiana con todas las garantías. No pierdan el tiempo, señor *conseller*, con estos temas y dediquen todos sus esfuerzos a gestionar esta crisis sanitaria y económica que, evidentemente, nos está golpeando. En estos momentos, la única estrategia útil es ayudarles a que puedan aguantar durante todo este tiempo. Porque tenga muy presente que ellos están siendo responsables, están respetando las restricciones, están cumpliendo con los protocolos; que muchos de ellos, como los relacionados con la cultura, el ocio nocturno o actividades temporales como los feriantes, que ya han perdido toda la temporada, no pueden ni tan siquiera abrir su negocio y carecen de apoyo.

Se pueden hacer cosas. Otras comunidades autónomas como Madrid ya van por el tercer plan de rescate para las pymes y los autónomos, el último de 213 millones de euros. Y aquí, a pesar de que desde Ciudadanos lo hemos propuesto desde el minuto uno, no han elaborado ni el primer plan de rescate. Los ayuntamientos, los ayuntamientos están mostrando una mayor preocupación y haciendo muchos más esfuerzos que el Govern de la Generalitat. Tienen que abordar esta situación de emergencia que están sufriendo, poniendo en marcha planes de ayudas directas, porque, ante una situación excepcional, son imprescindibles medidas excepcionales,

para que puedan, simplemente, sobrevivir. Y les aseguro que, en este momento, es la mejor política social y económica que podemos hacer.

Estos meses, los autónomos solo ven montañas de recibos y pagos cada final de mes, mientras no facturan o facturan muy poco. No pueden aguantar más tiempo con caídas medias de facturación de más del 60 por ciento. Y no tienen ahorros para aguantar esta situación. Porque ingresan menos de la mitad, pero tienen los mismos gastos. Y como en cualquier familia, eso es absolutamente insostenible. Y por eso, señor *conseller*, pienso que es nuestra obligación como políticos preservar toda esa actividad para que siga funcionando después de la crisis sanitaria. De lo contrario, el caos social será imposible de gestionar. Porque, cuando un autónomo cae, es muy difícil que vuelva a levantarse. Solo el 20 por ciento lo vuelve a intentar. No tenemos un sistema que facilite la segunda oportunidad. Y ahora, además, los que están en riesgo son los autónomos que ya estaban consolidados antes de la crisis sanitaria, negocios con más de cinco años de antigüedad, que es el tiempo que se considera razonable para afianzar un proyecto empresarial. Esos autónomos ahora están a las puertas de echar el cierre, si no han tenido que hacerlo ya.

Y no se engañen, parte de la debilidad con la que afrontan esta situación está motivada por la falta de políticas activas de apoyo al trabajo autónomo de los diferentes *governos* de la Generalitat. Desde el Govern no les han facilitado nunca las cosas. Tienen problemas con la morosidad y no solo hablamos de cobrar, hablamos de cobrar tarde. Un autónomo difícilmente tendrá tesorería para hacer frente a una cartera abultada de clientes pendientes de cobro. Por eso la Administración pública debería ser un ejemplo. Y cuando hablo de la Administración, no solo hablo de la Generalitat, hablo de todos los entes asociados, porque muchos de ellos no están pagando en plazo. Eso es intolerable. La Administración y sus entes no pueden ser los morosos. No puede ser la Generalitat la que le deba a los ayuntamientos, o no pueden ser los entes públicos los que les deban a los proveedores.

También tienen problemas de financiación. Ustedes marcan las directrices de l'Institut Català de Finances, pero pregúntele a cualquier autónomo su relación con el ICF. En el 99 por ciento de los casos no tendrá ni idea de lo que le está hablando. Porque no es una herramienta útil para el autónomo. Es incapaz de facilitarles tesorería. Y los autónomos lo que necesitan es microfinanciación, aunque muchas veces les hagan aportar sus propias viviendas como garantía. Y tener liquidez es la delgada línea roja entre aguantar o echar el cierre. Tienen también problemas con la burocracia, el papeleo les hunde. Se encuentran con un servicio de ocupación de Cataluña, el SOC, que nunca se ha preocupado por su empleabilidad. Y no se ha preocupado, a pesar de su abultado presupuesto. Y no es un intermediario moderno o activo, útil, entre la oferta y la demanda de empleo.

Otro tema importante, la formación. Es otra de las áreas para la que los autónomos son invisibles. Ellos necesitan formarse y una formación continuada, adaptada a sus necesidades. Y también a sus características. Nunca tampoco les han apoyado desde el punto de vista fiscal y de ustedes depende el tramo autonómico del IRPF, pero ellos no pueden aplicar ningún tipo de deducción. Deducciones que, por otra parte, tienen todo tipo de chiringuitos que ustedes no acaban controlando, mientras los trabajadores autónomos no cuentan con ninguna deducción en el IRPF en su tramo autonómico. Yo lo que quiero, señor *conseller*, con esta interpelación, es que usted reflexione. Es el momento de apoyar a los que se lo han jugado todo. Y me encantará escuchar sus propuestas.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani. Endavant.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputades, diputats; diputat, vostè ha volgut fer una interpel·lació sobre un dels àmbits vinculats al món del treball, un món del treball que està patint i de forma molt, molt crua i molt dura la crisi sanitària vinculada a la pandèmia de la Covid-19; un món del treball que ja venia debilitat de la crisi del 2008, és a dir, un món del treball que ja venia debilitat, que ja venia amb moltes mancances, on les polítiques que es van fer per sortir de la crisi del 2008 el que han fet és debilitar-lo encara més, i han generat més parcialitat i més temporalitat i també, desgraciadament, més salaris baixos, més caiguda de l'ocupació. I això, si se li suma la situació de la Covid-19, el que fa és que la situació encara sigui més complexa.

Reptes immediats que s'han de fer: cal evitar que els ERTOS es converteixin en EROs. S'ha de lluitar perquè no es consolidi la precarietat viscuda els darrers anys. I cal recuperar teixit productiu. I quan parlem de recuperar teixit productiu, especialment ens referim a la petita empresa i als treballadors i treballadores autònoms que hi han al país, que, amb la crisi, han vist perillar el seu projecte.

Vostè ha fet una petita elegia al treball autònom, una petita oda al treball autònom i ha situat algunes de les dificultats. Jo crec que també és molt important que tinguem en compte xifres i perfils, en el treball autònom, perquè també ens ajuda, dintre d'un treball que és molt, molt divers i heterogeni. I ens ajuda a veure l'impacte de la crisi de la Covid-19 en el marc del treball autònom.

Amb les dades ja comparatives dels primers trimestres del 2019 i el 2020 –saben que estan tancades, ara mateix, les del primer trimestre– ja es veu –i únicament té afectació la part del mes de març, en la crisi sanitària de Covid–, ja es veu la realitat. Una realitat que, el que està fent és un decreixement del treball autònom, un decreixement que, especialment, afecta tot el que són els projectes que tenen menys d'un any de vida, que són els projectes que estan tirant endavant, que no estan consolidats i que són els que estan patint més.

I ja ho podem veure, en comparació amb la filiació, en el RETA ja estem en un 1,1 inferior; quan es pugin al segon trimestre veurem una realitat molt i molt complexa. I després, si anem comparant entorn de la filiació per compte d'altri veient els que més intensament fan contractació, la caiguda és més elevada. Crec que és important situar-ho.

A partir d'aquí..., i amb un perfil que també respon a una realitat de les mateixes debilitats del mercat laboral de l'Estat espanyol, i en aquest cas que compartim, a Catalunya. El perfil mitjà de la persona autònoma és un home –el 64 per cent són homes– d'entre quaranta i cinquanta-quatre anys –gairebé el 50 per cent dels treballadors autònoms tenen entre quaranta i cinquanta-quatre anys– que treballa en el sector de serveis –un 78 per cent– i molt localitzat –això va lligat a la població en el nostre país– a la demarcació de Barcelona: un 72 per cent són de la demarcació de Barcelona. I com vostè deia, un 83 per cent no tenen persones assalariades al seu càrrec.

A partir d'aquí, què ens pertoca? Anar donant respostes, però respostes també diverses davant d'una realitat que és molt i molt diversa. Per un costat, hi ha les línies que s'han anat fent de suport en àmbits molt concrets, del comerç, del turisme, que són els sectors més afectats per la crisi de la Covid, i això ho ha anat realitzant en l'àmbit de les seves competències el Departament d'Empresa i Coneixement. Hi ha un altre element, que és també –i jo també en parlo quan parlo d'autònoms i autònoms perquè, si no, no som conscients de la realitat– la lluita contra els falsos autònoms. Perquè també hem de ser conscients que s'ha utilitzat aquesta figura per precaritzar el món del treball, en alguns casos que no haurien de ser autònoms. I aquesta també és una de les feines que s'han d'anar realitzant.

Tenir aquesta capacitat de concertar amb el sector. Crec que en aquest sentit una de les assignatures pendents que teníem i que em vaig trobar quan vaig arribar al càrrec era la constitució del Consell del Treball Autònom, que portava molts anys sense capacitat de constituir-se i no per manca de voluntat dels governs diversos,

sinó perquè hi havia un conflicte entorn de la representativitat. Aquest conflicte l'hem pogut solucionar i ja tenim en marxa el Consell del Treball Autònom, i això també crec que és molt important, perquè al final també necessitem espais de concertació on escoltar el sector, on treballar amb el sector, i després programes d'inversió econòmica.

En aquest sentit, des del departament, i ja que vostè situava que estava molt interessat en conèixer què havíem estat realitzant, l'hi situo. La prioritat que hem tingut en el marc del treball autònom ha sigut, per un costat, la primera línia d'ajuts específics, perquè va ser el sector que més ha patit; l'ajuda de 7 milions i mig. I després el que hem volgut és reforçar, amb una inversió de més de 25 milions d'euros, aspectes claus entorn de la supervivència i de continuar també aprofitant el context de molta incertesa però que també pot generar oportunitats, perquè el model econòmic canvia i això també significa que t'has d'adaptar a aquest model econòmic.

Doncs, per això hem doblat el pressupost en ajuts a l'autoocupació per a joves, perquè pensem que és un moment en el que tots els elements de digitalització, d'adequació del comerç de proximitat, poden ser una oportunitat per a molts joves, i l'hem doblat. Teníem un pressupost de 6 milions d'euros i hi hem acabat destinant 12 milions d'euros, i això el que permet és donar una confiança entorn del jove que inicia un projecte de treball autònom, perquè el que li garantim són deu mil euros per la permanència durant un mínim de dotze mesos ininterromputs en l'alta de l'autònom al règim general, del RETA. Això el que li vol és donar un suport a l'any més complex per qualsevol autònom, que és el primer any de tirar endavant el projecte. També el consolida: acompanyament a la consolidació i al creixement de l'activitat econòmica.

Els 5 milions de l'àmbit de microempresa. Hem volgut situar un element molt específic: qui necessita més suport és la microempresa, aquella que té menys de deu treballadors i treballadores i, en molts casos, liderada per autònoms. I en aquest sentit, hem volgut donar-li aquesta importància, als 5,5 milions de suport a persones autònomes, pimes i economia social, dirigida, aquesta adaptació, a la digitalització, ja que tot el que suposa aquesta adaptació a la digitalització..., amb dos elements: poder ajudar que organitzativament puguin sumar musculatura. És molt més fàcil, al final, si treballes amb un gremi, que aquest gremi tingui una app específica i que després faci una formació a tots els seus agremiats, que són autònoms, a l'hora d'utilitzar..., que no pretendre que cadascú per separat tingui aquest element. Es suma també enfortint en aquest sentit.

I això ho hem fet en un any en el que hem tingut una retallada de 215 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació. Crec que és important situar-ho. Crec que és important situar-ho perquè mostra el que crec que ha sigut una manca de mirada respecte al món del treball. El 2020, amb la situació de crisi Covid, el que no podem fer és retallar el que ens permet actuar directament sobre el mercat laboral, que són les polítiques actives. Les polítiques passives són importantíssimes, les prestacions són importantíssimes, però l'eina que dona a qualsevol Govern una actuació positiva sobre el mercat de treball són les polítiques actives. Ho recordo: 215 milions, un 55 per cent de les cotitzacions de treballadors i treballadores i d'empresaris i empresàries, perquè això ve d'aquestes cotitzacions. En aquest marc ens hem trobat en aquesta situació, i hem igualment reforçat l'àmbit del treballador autònom.

I haurem de continuar-ho fent, per diverses vies: als àmbits més sectorials, per la via empresarial, i en els àmbits més generals, per la via del Departament de Treball, en un moment molt complex per aquesta retallada en polítiques actives que ha fet el govern de l'Estat, que no té cap sentit. Però ho continuarem fent i ho hem de continuar fent, i amb una base important. I amb una base amb la qual aquest Govern està en millors condicions que qualsevol altre govern, que és ja tenir el Consell del Treball Autònom constituït, és a dir, amb concertació, amb diàleg constant amb el sector. Crec que és un element clau entorn d'aquestes dinàmiques.

I sí que volia comentar-li un parell o tres de coses més però veig que ja ha finalitzat el temps. En el torn de rèplica en tindrem ocasió, i també estic interessat en escoltar quines són les seves propostes.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula de nou el diputat.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Muchas gracias, señor *conseller*, por su respuesta, pero me parece que su enfoque, el que le ha dado hoy, ha sido como si no estuviera pasando nada, como si no estuviéramos ante una pandemia y usted tuviera todo el tiempo del mundo para ir pensando en propuestas de futuro. Y, además, echándole la culpa al Gobierno de España en última hora.

Yo creo que no es hora de recuperar el tejido productivo, tenemos que salvar el tejido productivo. Yo creo que en este momento estamos en una situación mucho peor. Usted dice que yo he hecho una pequeña oda. Yo le he intentado describir la situación real de los autónomos. Y es cierto, es cierto que los autónomos están haciendo un esfuerzo excepcional, pero yo creo que desde la Administración se puede hacer mucho más y dentro de lo que son las competencias de la propia Generalitat.

Yo le he hablado de varios temas. Le he clasificado dos fases. Una primera fase es la fase de emergencia, que es la primera, la que estamos viviendo en este momento, que se caracteriza por una caída de ingresos, que los autónomos no pueden mantener más tiempo mientras tienen que soportar los gastos. Y, por lo tanto, lo que necesitan son ayudas directas por parte de la Generalitat. La única ayuda que hubo fue la primera de 7 millones y medio de euros, que no llegó ni a cuatro mil autónomos del más de medio millón de autónomos que tenemos en este momento. Por lo tanto, eso es insuficiente y hay que ponerlo encima de la mesa.

También me ha hablado de que se hacían políticas desde el Departamento de Empresa y que esas políticas se hacían en función de los sectores. Tiene que usted que fijarse que el pertenecer a un sector tampoco es condicionante. Por ejemplo, la lavandería. Las lavanderías eran sectores que estaban declarados de primera necesidad. Pero una lavandería que presta sus servicios a un hotel o a un par de hoteles no ha tenido actividad y ha tenido que cerrar. Por lo tanto, a la hora de dar las ayudas no solo hay que fijarse en los sectores –que sí que es importante, porque turismo, hostelería, comercio están muy muy dañados–, sino en el propio autónomo, en una visión individual de cada uno de los autónomos. Usted hacía una descripción, evidentemente hay que trabajar cada autónomo en función de sus necesidades.

También le traslado la necesidad que tienen los autónomos de temporada. Hay autónomos que se dan de alta en el mes de abril y hacen la temporada –por ejemplo, los feriantes– y que no pudieron tener las ayudas por parte del Gobierno de España porque no estaban de alta cuando se declaró la pandemia. A ellos no los podemos abandonar porque, como le decía, no han recibido ninguna ayuda.

También decirle que, dentro de lo que yo le hablaba, el tema de la morosidad es otro de los elementos que tienen que trabajar. No puede ser la Administración la que sea la morosa. El hecho de no ser moroso, de pagar a tiempo, lo que hace es inyectar liquidez al mercado, inyectar liquidez a los autónomos que es lo que les puede salvar. Y esa liquidez no cuesta nada. Lo puede hacer desde el punto de vista de la Administración.

Y la segunda fase. O sea, ni la fase de emergencia usted me la ha abordado, pero tampoco me ha abordado la segunda fase, que son las políticas, como decía, activas para obtener ese resultado a medio y largo plazo. Yo le he planteado varias áreas. Le he planteado el tema del ICF y de la financiación: tienen que facilitar el acceso al crédito a los autónomos si necesitan muchos créditos. Le he hablado de la política fiscal. Le he hablado de los incentivos a través del IRPF. Le ha hablado

de formació, una formació muy relacionada también con la formación profesional dual, pero que también el autónomo necesita una formación básica especial. Es decir, no es suficiente con saber hacer bien el producto, no es suficiente con saberlo comercializar, sino que también hay que gestionar su actividad. Entonces hace falta establecer unos mecanismos de formación que se adapten a las características y a las necesidades de los autónomos.

Y también le he hablado del SOC. Le he hablado de que es imprescindible reformar el SOC. El SOC en este momento no es un intermediario válido entre lo que sería la oferta de empleo y la demanda de empleo. El SOC, por parte del autónomo y de cualquier trabajador, está considerado como un mero trámite administrativo. Eso hay que cambiarlo. El SOC tiene que ser activo. Tiene que ser capaz de interactuar en los mercados. Tiene que ser capaz de conocer ese mercado y acompañar al trabajador hacia la búsqueda de ese empleo.

Y aquellos autónomos –como usted bien dice– que se sienten obligados a ejercer esa actividad como autónomos, pero que no se sienten trabajadores por cuenta propia, tienen que tener la posibilidad de que reorienten su carrera y se conviertan en trabajadores por cuenta ajena, que también los hay.

También me hablaba de los falsos autónomos. Evidentemente, hay que acabar con los falsos autónomos. Los autónomos son los primeros en quejarse de la mala praxis de la competencia que suponen los falsos autónomos y la economía sumergida. Pero para eso lo que tiene es que dotar de medios a la Inspección de Trabajo. La Inspección de Trabajo no puede estar desbordada tan solo con los expedientes que le vienen por demandas, sino que lo que tiene que hacer es una apuesta activa directamente.

Y ya le digo, las propuestas se las presentaré a través de la moción.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per fer la seva rèplica, té la paraula de nou el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Crec que en alguns aspectes hem parlat de coses similars, amb mirades una mica diferents. I crec que és interessant que les debatem. Jo quan li dic «àmbit sectorial» és per adaptar-te a les realitats específiques en cada àmbit. Hi ha qüestions molt concretes. Jo l'altre dia en parlava amb representants dels autònoms transportistes i em situaven que, depenent quina era la teva clientela, tu havies tingut un moment de la part forta del confinament de la pandèmia molt treball o sense treball, sent el mateix sector. Vull dir, és aquest coneixement. I el que necessitem és reforçar aquestes mirades sectorials, més que res perquè és el que també donarà l'eficiència a les polítiques que fem en torn dels treballadors autònoms i de les treballadores autònomes. Quan prenem la decisió de tirar endavant, en el marc del SOC, una convocatòria, que el que pretén és donar suport als processos de digitalització en l'àmbit del comerç o en l'àmbit de la petita activitat de serveis per a molts petits empresaris i autònoms, el que volem fer és que aquest esforç serveixi. Llavors, no ho plantegem des d'un àmbit d'una petitíssima ajuda –perquè estem parlant de mig milió d'autònoms– per a un autònom, sinó que qui es presenta és un gremi, és l'associació de comerciants, perquè té la capacitat de que l'ajuda tingui una certa dimensió i que pugui donar l'eina que serveixi de suport a tots els seus associats. És buscar aquest element. I vinculat, una formació dels seus associats entorn de l'eina que es pugui desenvolupar.

Ho treballem amb aquesta mirada i pensem que és la mirada més encertada –la mirada més encertada–, i això ho hem fet des del SOC. Amb una resposta molt concreta i molt clara, davant d'una realitat molt concreta, que són les adaptacions que

has de fer en un marc de crisi. I, si tenim un aprenentatge en el marc de crisi, és que tot el que és digitalització, des d'un petit comerç de proximitat fins a un professional que fa serveis a domicili de lampisteria, etcètera, és un element clau per a la viabilitat del seu projecte empresarial. Treballem en aquesta línia i és com hem de treballar. Ara també s'han de situar alguns aspectes que són clau. Vull dir, que els dèficits estructurals entorn del treball amb els autònoms van vinculats a un tipus de cotització que no és raonable, van vinculats a que tu no cotitzes segons factures. I això també s'ha de dir. I això són les dificultats. Després poden sorgir noves oportunitats: reforcem aquestes línies, i són les que hem reforçat.

Per què? Perquè jo li he explicat: ara mateix, els autònoms i autònomes que més estan patint són els que porten un any de projecte empresarial, que encara no arriben a l'any de projecte empresarial. Amb les primeres dades que estem analitzant, entorn de comparatives. Diu: «Bé, doncs aquí hem de mirar.» Perquè segurament en moltes haurà de repensar-se, doncs, aquest element de poder tirar endavant projectes que donin suport en el primer any de desenvolupar el projecte, el teu projecte de treball autònom, i tot això també situat. El que no podem permetre és, no la reorientació de treballadors que no volen ser autònoms, sinó la utilització indeguda de la figura de l'autònom. I això passa, i molt. I és competència deslleial. I són empreses que ho fan per precaritzar el món del treball.

Fa poc vam veure les actuacions que hem fet des d'Inspecció de Treball a Amazon. Cessió il·legal de treballadors i falsos autònoms. Perquè és una realitat que es dona i no pot ser que, amb l'excusa que soc economia de plataforma, em salti tots els drets de les persones i em salti també i faci competència deslleial a moltes empreses que no són plataformes modernes, però que apliquen els convenis i que ho fan com s'ha de fer.

I és en aquest sentit en el que continuarem treballant. I el que sí que tenim molt clar és que tot això s'ha de fer en el marc del Consell del Treball Autònom de Catalunya. Vostès van ser dels primers –i ho dic aquí en seu parlamentària– que «apretaven» al Govern: «Constitueixin el Consell.» S'ha constituït. No era una qüestió que el Govern no el volgués constituir, era una qüestió de que ja hi havia debat de representativitat dintre del sector. Hem acompanyat, hem mediat i hem trobat la solució. Doncs, ara hem d'aprofitar; les veus de les seves organitzacions són claus a l'hora de dissenyar les polítiques. I a partir d'aquí també la del Parlament és clau. Parlem-ne. N'estarem encantats.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la regularització de persones immigrants

300-00296/12

La següent interpel·lació és sobre la regularització de persones immigrants i la presenta el Grup Parlamentari Republicà. En nom seu, l'exposa el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Diputats, diputades, bon dia. Conseller, no voldria començar aquesta interpel·lació sense recordar o esmentar el que ahir va passar novament a l'illa de Lesbos, concretament al camp de refugiats de Mòria, que és, com la majoria de vostès deuen saber, el camp de refugiats més gran d'Europa, on hi vivien entre dotze mil, tretze mil, vint mil persones, no s'acaba de saber, perquè el camp aquest realment està preparat perquè hi puguin viure tres mil persones. En aquests moments, hi vivien entre dotze mil i divuit mil persones. No era la primera vegada que es cremava, ahir el que va passar és que es va cremar el 80 per cent d'aquest camp. Ahir a la

nít, a més, va tornar a encendre's aquest foc; va acabar cremant la totalitat d'aquest camp. I ara ens trobem, a l'illa de Lesbos, una situació d'emergència total, amb milers de persones que han perdut les poques coses que els quedaven, no? La tenda, imagineu, la poca roba que tenien, les poques fotografies de la seva família, les quatre coses que els quedaven les han perdut absolutament totes, i es dona també una situació, òbviament, una situació greu socialment al conjunt de l'illa de Lesbos.

A més, és una situació que des d'aquí, també des d'aquest faristol, hem reclamat diverses vegades, que des dels diferents governs de la Unió Europea s'acceleri la reubicació d'aquestes persones que estan estancades en aquestes illes de Grècia. I, per tant, no volia deixar d'esmentar-ho, perquè no és una situació que interpelli només a les persones que viuen a aquella illa o, en tot cas, les persones gregues, sinó que interpella el conjunt dels països de la Unió Europea.

En aquest sentit, avui la Secretaria d'Estat de Migració ha fet una piulada solidaritzant-se i oferint la seva ajuda o col·laboració amb les autoritats gregues, unes autoritats gregues que crec que el que no volen és gaire ajuda, sinó que el que volen és seguir amb els seus plans per evitar que arribin noves persones, i que les persones que arribin estiguin el més tancades i més aïllades possible. Però, en tot cas, agraïm aquesta solidaritat de la Secretaria d'Estat de Migració, però aquesta solidaritat també està bé que la contrastem, no?, amb les concertines que trobem a l'Estat espanyol, que no es retiren, o que si es retiren és per aixecar murs encara més alts, murs més alts, literalment, que els que Trump ha aixecat a la frontera entre Mèxic i Estats Units. Continuem amb els CIEs plens, continuem amb les no ajudes o amb els bloquejos, com vam veure durant el curs passat, dels vaixells de rescat de l'Estat espanyol que operen al Mediterrani i les devolucions en calent. O una dada que ens pot il·lustrar perfectament on som és que el 14 per cent de les persones migrants en trànsit al món que han mort durant aquest 2020, en el que portem d'any, han mort intentant arribar a l'Estat espanyol, la majoria per la via de les Canàries.

Per tant, és una xifra especialment greu: 14 per cent dels migrants en trànsit morts a tot el món ho han fet intentant entrar a l'Estat espanyol. Per tant, l'Estat espanyol té feina i molta, a banda de solidaritzar-se amb el que passa a Grècia, per intentar paliar o evitar les màximes morts possibles.

Un altre camp d'acció que té l'Estat espanyol en aquest sentit són totes les persones migrades o refugiades que ja estan en territori espanyol, però que no tenen la seva situació regularitzada. Ara mateix estem parlant d'aproximadament unes 600.000 persones a l'Estat espanyol que no tenen la seva situació administrativa regularitzada. I és per això que durant aquesta pandèmia, durant aquest confinament, més de mil cent entitats a tot l'Estat espanyol es van adherir i van impulsar una campanya, que segurament tots i totes recordeu el seu nom, que és #RegularizacionYa, que, precisament, el que demanava és la regularització, l'acceleració d'aquests tràmits administratius per regularitzar aquestes persones i que no tinguin els tràmits o els tràmits burocràtics insalvables que fins ara tenen per obtenir el permís de treball o el permís de residència.

És important posar al centre que aquesta és una qüestió de drets humans, que és de justícia, que és la dignitat de les persones. Però és que, a banda, aquesta regularització també comporta beneficis per al país receptor des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista, si voleu, també cultural.

A més, ara és una urgència, és una urgència que ens ve donada..., una urgència, una emergència, diríem, que ens ve donada per tota aquesta crisi social i econòmica incipient a resultes de la pandèmia, no?, a resultes de la Covid-19 i que el que farà és que moltíssima gent tingui una vida..., o li costi arribar una mica més a final de mes o tingui més dificultats per fer-ho que abans de la pandèmia. I segurament els col·lectius que més ho patiran seran aquells col·lectius que ja eren i que, per tant, continuen sent més vulnerables. I entre aquests col·lectius vulnerables, n'hi ha un què és

el de les persones en situació irregular, les persones popularment conegudes «sense papers».

Per tant, aquí volíem agafar, no?, un parell de idees força que el mateix Pedro Sánchez, el president del Govern espanyol, va deixar anar sobre la taula que li comprem amb totes les seves lletres de totes les seves paraules, que és «*para que nadie quede atrás*». «*Para que nadie quede atrás*», una frase recurrent que hem escoltat al llarg d'aquests mesos, doncs, nosaltres diem que «para que nadie quede atrás» el que cal és garantir la igualtat d'oportunitats i que, per tant, això passa perquè en aquest país tothom estigui en disposició de treballar, de desenvolupar, per tant, tot el seu potencial i de tenir garantida la sanitat, tenir garantida l'educació i poder accedir a qualsevol prestació o qualsevol ajuda, com qualsevol altre ciutadà que viu en territori espanyol.

Una altra frase, un altre *claim* del Govern espanyol, i molt posat en boca per Pedro Sánchez, es «*esto lo vamos a superar unidos*»; no fa falta dir que per a «*superar esto unidos*» el que cal és tenir en compte tota la ciutadania, i, per tant, si deixem al marge 600.000 persones, *esto ya no lo vamos a superar unidos*, sinó que ho superarem uns quants, uns quants que tenim una situació més privilegiada que d'altres persones.

Per tant, agafant aquestes dos frases del mateix president del Govern espanyol, que li comprem, doncs, nosaltres demanem que faci efectiva aquesta regularització de persones migrants. Que, a més, no seria re nou, perquè el govern Zapatero va regularitzar més de 700.000 persones, el govern Aznar va regularitzar més de 500.000 persones; ara hi ha 600.000 persones per regularitzar, per tant, tampoc creiem que fos una mesura extraordinària i que tampoc hauria de tenir gaire sentiment en contra dels grups de l'oposició, perquè el mateix Partit Popular aquesta mesura ja la va fer.

I és per tot això que durant aquest confinament, abans de l'estiu, la Taula de Ciutadania i Immigració va fer una declaració, va aprovar una declaració en la qual demanava o parlava bàsicament de tres punts: el primer punt és flexibilitzar aquestes condicions per apropar-se, per poder tenir garantit accedir al dret de residència, el permís de treball. I el que demanava són mesures molt concretes que fins i tot no faria falta ni canviar tota la Llei de migració, que és una llei d'estrangeria que nosaltres defensem que cal derogar-la i tornar-ne a fer una de nova amb les condicions d'avui en dia, però, en qualsevol cas, ho podrien fer molt ràpid només canviant alguns articles que no faria ni falta passar pel Congreso. És a dir, un consell de ministres, qualsevol un divendres d'aquests, ho podria aprovar en qüestió de deu minuts. En lloc de demanar tres anys d'arrelament, el que proposava aquesta taula és que se'n demanés un; en lloc d'un contracte de feina d'un any es demanava es pogués accedir amb una oferta de treball de simplement tres mesos. Per tant, el que demanava –faig un resum molt ràpid– era la flexibilització d'aquestes condicions.

Una segona part que es demanava era en clau de cures: les treballadores de la cura, que normalment, en la seva majoria, són dones, són una bossa molt gran especialment vulnerable, perquè moltíssimes d'elles treballen en les nostres llars sense cap mena de contracte, no perquè no vulguin, sinó perquè no poden perquè no tenen els papers, un col·lectiu especialment vulnerable, doncs, treballar en aquest sentit.

I la tercera part, la que nosaltres trobem especialment greu, per una sentència que ha sortit del Tribunal Suprem, és la dels joves migrants sols, joves migrants sols que quan fan la seva majoria d'edat han d'accedir a treballar i es troben amb certes dificultats. La sentència del Tribunal Suprem defineix que aquests criteris d'aprovació són una mica diferents dels que s'aprovaven fins ara des d'algunes comunitats autònomes, i amb aquestes noves condicions que ha posat sobre la taula –els faig un espòiler– és que és impossible que cap d'aquestes persones el passi, quasi cap jove d'aquests migrants sols que tenim avui en el nostre país podria aprovar aquests criteris, perquè els criteris que demana –els en poso alguns exemples– són: tu pots

plantar-te als divuit anys amb el permís ja en tràmit o en regla o sense tenir-lo. En el cas de que el tinguis, et toca al cap de mig any renovar. I aquí tens dos opcions: o tenir una oferta de contracte de feina d'un any –aviam quin jove d'aquest país fins i tot tots els joves que han nascut en aquest país tenen als divuit anys la possibilitat de tenir una oferta de contracte d'un any; diria que és minoria– o tenir una renovació de residència no lucrativa, és a dir, que tu has de tenir uns ingressos propis que no poden venir del treball, òbviament, perquè no tens el permís, ni públics. És a dir, si tu no pots guanyar-te els teus diners treballant ni et poden venir d'ajudes públiques, o vens d'una família que et pot donar... –el que et demanen és un IPREM al mes, això són cinc-cents euros–, que et poden enviar cinc-cents euros al mes... Per tant, aquests joves no crec que els tinguéssim en aquest país perquè si venen, justament, és per buscar-se la vida, o està pensat per a joves rics que venen d'altres països, no ho sé, i al cap de dos anys quatre IPREMs, és a dir, això són dos mil euros. Per als menors que no tenen papers el que els hi deixen de termini són noranta dies per aconseguir-ho, i també els hi demanen una oferta de treball d'un any. Cap jove de divuit anys té aquest aquesta oferta de treball sobre la taula.

Per tant, estem parlant d'aproximadament uns set mil joves tutelats que a partir d'aquesta sentència es quedaran, doncs, en un buit legal, i que això suposarà un problema principalment per a ells, però, evidentment, també per a la cohesió del conjunt del país. Això, per tant, en els propers dies; si no hem fet malament els càlculs, a partir del 22 de setembre començarem a patir aquestes denegacions massives, que acabaran o que seguiran a partir del 21 de març, que és quan acaba la pròrroga de noranta dies, després de que s'allargués pel tema l'estat d'alarma. Per tant, en pocs dies començarem a veure unes denegacions massives i el que li volíem preguntar, conseller, és què preveu fer la Generalitat en aquest sentit, si té oberta alguna línia de diàleg amb el Govern espanyol per resoldre aquesta situació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputats, diputades, diputat Wagensberg, jo també vull iniciar la resposta a la interpellació crec que enviant un missatge que estic segur que tot el Ple comparteix. Les imatges que hem vist de Mòria..., l'actuació, en molts casos, perquè ara no ho sabem, es deu estar investigant, però crec que tots som coneixedors de que ja es porten mesos d'actuacions de la ultradreta en els camps de refugiats de les illes gregues. És una imatge que hem de condemnar, que hem de canviar, més que condemnar, hem de canviar. Crec que tots i totes som conscients de que estem deixant que la ultradreta, que el feixisme, que el racisme guanyin una part del debat, i crec que això ho hem de dir amb to tranquil, però molt i molt preocupats.

I crec que no tenim prou valentia per en certs àmbits no permetre mai que la ultradreta, que el racisme i la xenofòbia tingui espais de creixement, i a Europa està passant, i a Espanya està passant, i a Catalunya està passant, i crec que ens hauria de preocupar molt i molt. Que en un camp de refugiats on hi han tretze mil refugiats ara mateix, pensat per a tres mil, hagi sofert atemptats en els últims temps, i amb aquest incendi que té tota la pinta, ja veurem amb la investigació, es normalitzi aquesta situació, una situació molt i molt dura. I volia iniciar amb aquesta idea. I després situar l'àmbit més concret, però que també hem de situar en aquest marc de que està guanyant una part del relat la ultradreta a l'Estat espanyol, i són situacions que ens trobarem i que ens seguim trobant.

El senyor Wagensberg situava alguns aspectes claus del que ha sigut la gestió de la pandèmia entorn dels drets de ciutadania i del col·lectiu més invisible, que són aquells que no tenen papers, que són aquells que ja directament per la seva situació

administrativa no tenen drets, que són aquells que estan en l'economia submergida, que fan d'exèrcit de reserva, i que com que no tenen papers són invisibles. I per primer cop hem tingut una crisi econòmica on s'ha parat també l'economia submergida, una cosa que no hem de voler com a societat, que no hem de voler com a comunitat, que no hem de voler com a país, però que acaba sent el coixí, per desgràcia, moltes vegades de les persones en situació més vulnerable, i això ha fet situacions molt dures a nivell social de vulnerabilitat.

Crec que no hem aprofitat el moment. Podem discutir si es podia ser més o menys valent, però hi han hagut actuacions més valentes. Que a lo millor algú aniria més enllà del que va fer Itàlia o Portugal, i algú aniria més enrere, però s'hauria pogut fer alguna cosa, i no s'ha fet res, en aquest àmbit, i crec que ho hem de dir, amb campanyes molt potents de la regularització hi ha..., però després el senyor Wagensberg també situava, dius: «Ei, hi ha una qüestió de que el canvi de la Llei d'estrangeria...». Per cert, Llei d'estrangeria que la setmana passada des del marc de la Unió Europea es va dir que no compleix els criteris bàsics de directives de drets humans. I crec que el motiu per repensar-la..., encara més. Anem justos i amb majories complexes al Congrés, potser la Llei d'estrangeria..., però tenies la via, i el senyor Wagensberg ho explicava clarament, de modificació de reglament. I amb la modificació del reglament pots facilitar la vida a moltes persones. Des de que l'arrelament no sigui de tres anys, sigui molt menor, fins a un tema clau, que és que l'oferta laboral d'un any de durada de jornada completa és una entelèquia, i no dic «utopia» perquè hauria de ser normal, dic «entelèquia» ara mateix.

Bé, això..., es podia actuar, no s'ha fet –no s'ha fet. I a això ara se li suma un aspecte –que el senyor Wagensberg ha situat al final de la seva intervenció i que a nosaltres ens preocupa moltíssim–, i que portem parlant amb el Govern de l'Estat des de fa mesos, que en principi compartim la mirada, però que és –d'aquí a res serà 21 de setembre, i si no s'ha fet res, tindrem un drama– la interpretació que ha fet el Tribunal Suprem de com han de renovar els papers els nois i noies que han sigut migrants sols, menors d'edat, quan han de fer renovació de papers. I la interpretació és molt clara, que ha fet el Suprem, i el que fa és: un sistema que ja era complicat ara el fa impossible, i tota la feina d'inclusió, d'inserció laboral, en molts casos complexa, d'aquests nois i noies, la tirarem per la claveguera.

Per què? Perquè la interpretació és molt clara: oferta laboral d'un any, si no, no renoves, i si no renoves hauràs d'esperar tres anys per poder demostrar arrelament –nanos de divuit, dinou, vint, vint-i-un anys es trobarà en aquesta situació–, i si no l'has de renovar mostrant que tens ingressos, que no poden ser ni del treball ni ingressos de prestacions públiques. La interpretació diu que, encara que tinguis una ajuda per posttutelat, en el marc de que els posttutelats tenen ajuda siguin quins siguin els seus orígens –ho dic perquè després anem alimentant la ultradreta amb certes coses–, encara que tinguis aquesta ajuda que representi més de l'IPREM, que representa més de l'IPREM, no et permeten renovar i et situen en la vulnerabilitat. Això en la primera. En la segona, ja has de demostrar quatre vegades l'IPREM, dos mil euros d'ingressos. Té algun sentit? Té algun sentit que nois i noies que hem acollit, per obligació legal però per sobre de tot per obligació ètica, després, amb divuit, dinou, vint, vint-i-un anys es quedin en la irregularitat, una irregularitat sobrevinguda? Té algun sentit? Cap ni un.

Hem fet una proposta concreta, hem parlat amb el ministeri, sembla que estem d'acord, però d'aquí a onze, dotze dies, això ja passarà. Hi ha un acord complert. Parles amb les organitzacions de persones migrades, des de drets de ciutadania, parles amb les organitzacions d'infància, parles amb els agents econòmics i socials, tothom ho veu. Parles amb les entitats municipalistes. Tothom ho veu, però d'aquí a deu, onze dies, això passarà. I a Catalunya això significa sis mil, set mil nois i noies que poden quedar-se en irregularitat administrativa.

I això significa més tensió i més dificultats a molts pobles, barris d'aquesta ciutat. Perquè després això ho utilitzarà la ultradreta, perquè la ultradreta aprofita la desigualtat per atiar la discriminació. Ho sap fer perfectament, aprofitar les desigualtats per atiar la discriminació. I ho viurem en els barris d'aquest país, on hi hauran convocatòries, on se seguirà estigmatitzant nois i noies que els hem tret directament de qualsevol dret, perquè fem un sistema que fa impossible que la mateixa administració que té l'obligació legal però sobretot ètica, moral d'acollir-los, després els deixa en la irregularitat. I crec que no ens ho podem permetre.

I agraeixo la possibilitat d'aquesta interpellació, perquè demano a tots els grups que estan aquí –hem parlat amb les entitats municipalistes, s'està treballant en el marc de la Taula de Ciutadania, on estan tots els representants– que facin un toc d'atenció, en les seves possibilitats, al Govern de l'Estat. No podem estar d'aquí a deu, onze dies amb aquesta interpretació per part del Suprem, que situa en aquesta vulnerabilitat tants nois i noies i que serà benzina perquè segueixi creixent aquella ultradreta, aquell feixisme, aquell racisme que el que fa és que veiem això de Mòria i ho normalitzem. I crec que és un tema clau.

Per això aprofito, agraeixo aquesta possibilitat per situar-ho. Busquem, treballlem. La Taula de Ciutadania està treballant un posicionament conjunt que sortirà demà o demà passat. No ens podem permetre el luxe aquest, perquè després ho patirem tots, els nois i noies, però ho patirem com a comunitat i com a societat. No ens ho podem permetre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat

302-00228/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat. Moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula el diputat senyor José María Cano. Endavant.

José María Cano Navarro

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *consellers*, muy buenos días a todos. En el pasado Pleno, formulé una interpelación sobre la política presupuestaria de este Govern. En ella planteaba diferentes aspectos de la gestión presupuestaria y, más concretamente, de la falta de gestión presupuestaria de este Govern. Y es que, a la hora de planificar unos presupuestos, siempre partiremos del contexto social y económico en el que nos encontremos y estamos ante una situación muy complicada, una situación excepcional que requiere también un presupuesto excepcional, con una crisis sanitaria sin precedentes, que no están gestionando con la debida diligencia, sumidos en el caos, la improvisación y, muchas veces, la descoordinación.

Eso hace que los efectos sobre la salud y la economía sean peores. Y es que en Cataluña tenemos un gran lastre, que lo empeora todo: tenemos al mando unos políticos más preocupados y ocupados de otros temas que nada tienen que ver con las necesidades de la ciudadanía. Hablan de elecciones, de batallas internas, de cambios de Govern, buscando la perfección identitaria, buscando constantemente la confrontación, falta de transparencia e incapacidad para colaborar ni tan siquiera con el resto de grupos parlamentarios, como para esperar que lo hagan con el resto de las administraciones españolas.

Todo ello en un momento en el que lo que más necesitamos es unidad, coordinación, y trabajar juntos de forma solidaria para salir cuanto antes de esta. En definitiva, la ciudadanía necesita políticos que estén a la altura, que sepan aparcar sus diferencias para conseguir revertir esta terrible situación y ustedes, les tengo que decir, señores del Govern, que no están a la altura.

Por eso, en esta moción les hacemos propuestas que serían de sentido común para cualquier Govern. Lo primero que deberían hacer es establecer las prioridades del presupuesto en función de la situación actual, en base a las necesidades de una ciudadanía, como la catalana, que sufre. Se lo dijimos por activa y por pasiva: los presupuestos que presentaron y aprobaron con la complicidad de los comunes en el mes de abril no son útiles para luchar ante la pandemia. Además, los aprobaron en plena crisis sanitaria, pero ustedes prefieren mantener los privilegios y las prebendas que han pactado con determinados colectivos y que les permiten, en definitiva, mantener y ampliar su ritmo de vida a costa del *procés*.

Los comunes también son corresponsables de unas cuentas que no son buenas para Cataluña. Yo les tengo que decir, los señores de los comunes, que, desde mi punto de vista, no negociaron bien, ni han sido capaces de influir en la gestión de los presupuestos que está haciendo este Govern y le han dado, además, un cheque en blanco a la antigua Convergencia. Hoy ese discurso, además, que nos vendían sobre la urgencia de aprobar los presupuestos se desvanece cuando hablamos de los presupuestos del próximo año. No han movido ni un solo dedo para empezar a prepararlos, y nos quieren convencer de que eran más importantes los presupuestos 2020 que los del 2021, cuando estamos sumidos en la incertidumbre y en una crisis sanitaria, económica y social. Miren, de todas formas, lo que le interesa al grupo que represento, a Ciudadanos, es el futuro, es ver cómo salimos de esta. Me gustaría haber tenido la oportunidad de decírselo hoy al señor Aragonès –él se ha excusado–, pero estoy convencido de que le llegarán mis palabras.

Presentamos esta moción con la voluntad de que abandonen su deriva actual y reorganicen las cuentas 2020, y preparen además las del año 2021, centrando las prioridades en la protección social y en la reactivación económica en vez de seguir alimentando el monstruo del *procés*.

También tengo que decirles que no albergo ninguna esperanza, cuando veo que la primera decisión que toma el flamante *conseller* de Empresa es darle 2 millones y medio de euros al amigo activista del señor Torra, al señor Canadell, para que los utilice en su cruzada contra el resto de los españoles, poniendo al servicio de sus intereses particulares la Cámara de Comercio de Barcelona. Les aseguro que desde Ciudadanos fiscalizaremos hasta el último euro de todo ese dinero público. Porque en la actualidad lo que siguen haciendo, y así lo especifico en la moción, es perjudicar la convivencia y la economía catalana, que cada vez pierde más peso dentro de la economía española, y no por culpa de nuestro tejido económico, es por su decadencia política, que genera inestabilidad, incertidumbre e inseguridad jurídica, elementos que lo que hacen es expulsar a los inversores y al talento. Deberían afrontar la cruda realidad y asumir que expulsar más de cinco mil empresas fue una de las alertas más serias y que nos confirma la caída por el precipicio que significa el *procés*.

Ahora, en plena pandemia, no podemos seguir cayendo por el precipicio, tenemos que frenar esa caída, y por eso desde Ciudadanos les volvemos a exigir que se pongan de una vez a los mandos de esta terrible crisis económica y social que estamos sufriendo, porque el drama de muchos catalanes no merece el silencio por respuesta, como ustedes dan.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc el diputat Lucas Ferro, del Grup de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Diputats i diputades... Diputat proposant, jo quan llegeixo les vostres mocions sobre política pressupostària sempre em planeja el mateix pensament, que és que la política pressupostària és alguna cosa més que pensar la carta als Reis Mags, i no ho dic en el sentit de pensar utopies que podríem fer sinó pensar un reguitzell de polítiques que considerem que són importants. I és una cosa que és una mica més que això, i és definir el rumb econòmic que ha de tenir Catalunya per al proper any.

Li llegiré un titular: «La fortuna de los veintitrés españoles más ricos aumentó un 16 por ciento durante el estado de alarma.» I quan dic que hem de definir un rumb econòmic per al proper any i assentar les bases per als propers anys em refereixo precisament a això. Les crisis, encara que en el nostre impacte personal i en com les vivim pensem que evidentment han de desencadenar canvis en la nostra forma de vida, lo cert és que el que fan és accentuar les tendències que ja vivíem en el passat, i, per tant, creixement de la desigualtat, creixement de la concentració de la riquesa, creixement de la desigualtat territorial, tant a l'Estat espanyol com a Catalunya. I és aquest el paradigma sobre el qual hem de pensar uns pressupostos generals de l'Estat, perquè les crisis no tenen capacitat per canviar les tendències però la política econòmica dels governs sí que la té.

I és aquí on fan vostès la seva carta als Reis Mags: més prestacions socials, més protecció social, més polítiques públiques de reactivació de l'activitat econòmica, més polítiques públiques de protecció de les famílies. El problema és com encaixa això amb el següent titular: «Arrimadas marca su línea roja con Podemos: "La subida de impuestos es inasumible para nosotros."» I jo crec que el que és inasumible és intentar quadrar un cercle que és impossible, que és demanar més polítiques de protecció social, que és demanar més polítiques de protecció econòmica a pimes i empreses i més polítiques de protecció econòmica a les famílies i, a la vegada, no tenir mecanismes de recaptació fiscal. Més intervenció de l'Estat però menys capacitat impositiva de l'Estat. Això és quadrar un cercle que és impossible.

I és impossible fer una aposta per la reactivació econòmica i per la igualtat i alhora dir que és inasumible que Espanya s'assembla més als països de la Unió Europea en pressió fiscal a les rendes més altes del país que a països de fora del nostre entorn econòmic. Igual que és impossible pensar la igualtat territorial i defensar alhora que Madrid sigui un paradís fiscal en el seu propi Estat. O és inviable defensar que els estats han de fer polítiques assistencialistes quan són incapaços de fer polítiques anticíclics. És a dir, és fàcil pensar que és possible alhora fer polítiques fiscals que el que fan és blindar les desigualtats i accentuar-les i que això es pot substituir impulsant polítiques de protecció a les famílies. I és aquí on tenim la nostra discrepància fonamental amb vostès, que no estan en el text de la moció. De fet, votarem que sí a pràcticament tots els punts perquè estem d'acord amb el text escrit, però no estem d'acord amb com veuen vostès i com pensen vostès la recuperació.

Vostès sempre diuen una frase, que és –em refereixo als liberals–: «Els diners sempre estan millor a la butxaca dels ciutadans.» Jo crec que aquesta crisi ha demostrat com a mínim algunes coses. No tots els diners estan millor a la butxaca dels ciutadans, perquè hi ha serveis públics que ofereixen precisament una cobertura col·lectiva a aquells ciutadans que puntualment o estructuralment no la podrien assumir, com l'educació pública o la sanitat pública. Per tant, crec que hi ha diners que estan millor als serveis públics, però hi ha altres diners que estan millor a la butxaca dels ciutadans. Per exemple, polítiques de renda; per exemple, regulació dels lloguers. Quan parlem de que els ciutadans han de tindre diners per arribar a final de

mes, parlem també dels ciutadans que paguen un lloguer o, per exemple, com fem front a la necessària reforma laboral per evitar una nova devaluació salarial i precisament garantir que els diners arriben a la butxaca dels ciutadans.

Amb vostès tenim discrepàncies sobre com pensem la recuperació. Ha mencionat vostè els pressupostos de l'any 2020. Per nosaltres no són més prioritaris els del 2020 que els del 2021, que òbviament marcaran les bases de la recuperació. Però sí que li diem una cosa: tot allò que no li agradava dels pressupostos del 2020, que era una major inversió en sanitat, en educació, en universitats, una major pressió a les rendes més altes del país, són les bases de la recuperació necessària per al 2021.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Republicà i té la paraula la diputada Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats, en primer lloc, voldria començar agraint al diputat proposant la presentació d'aquesta moció en matèria de pressupostos derivada de l'actual situació de pandèmia. Creiem que és important parlar de les necessitats de la ciutadania d'aquest país. Parlar també de recursos. Són recursos que –com els deia el diputat Ferro– són finits i, per tant, requereixen discursos responsables per part de tots plegats en aquest sentit, i parlar, en definitiva, de prioritats.

Respecte a la moció voldria dir que hi ha alguns punts els quals els votarem a favor. Segurament el primer punt és el punt més filosòfic, el que marca el marc de la moció. Vostès parlen de fixar com a prioritat pressupostària la protecció social i la reactivació econòmica. I en aquest sentit voldria dir que hi estem d'acord i evidentment hi votarem a favor no només des del punt de vista del discurs, sinó també des del punt de vista pràctic. De fet, els voldria posar un exemple. El passat mes de juliol es va aprovar una ampliació del pressupost en 1.230 milions d'euros, els quals es destinaran de manera molt majoritària als àmbits de salut, a l'àmbit residencial, a l'àmbit de la protecció social i també a la reactivació econòmica. Per tant, no es tracta només de fer discurs, sinó també de posar-ho a la pràctica.

Tenim una situació molt complexa que afecta no només Catalunya, sinó que s'emmarca dins una crisi mundial i, evidentment, el Govern ha d'evitar –com va succeir en crisis anteriors– que augmentin de manera molt preocupant les desigualtats entre les persones. I permetin-me que m'aturi un moment al punt número 3, on finalment no ens han acceptat una esmena que els presentàvem, i on vostès demanen –entre d'altres coses– un pla d'emergència per a les famílies catalanes. En aquest sentit voldria recordar l'ajut que va presentar el Govern a través del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies ara fa uns dies, un ajut amb una inversió inicial de 10 milions d'euros que suposarà un reforç econòmic de tres-cents euros per a 33.000 famílies. Però no n'hi ha prou, en som conscients.

Constantment en aquest faristol sentim a parlar de competències i voldria recordar que la competència en matèria laboral és competència estatal. Qui té la responsabilitat de donar una resposta a les famílies, que dilluns començaran les escoles, que veuran com segurament hauran de fer quarantena, com segurament s'hauran de quedar a casa... Necessitem seguretat jurídica per a aquestes persones, treballadors i treballadores que es veuran obligats a fer quarantena. I això, malauradament, no ho pot fer el Govern de la Generalitat. Això ho ha de fer el Govern de l'Estat. Per tant, una crida –ja que dilluns, doncs, moltes famílies es trobaran en aquesta situació– per donar resposta a aquestes famílies. Perquè no n'hi ha prou amb el *plan Me Cuida*, que pot sonar molt bé a nivell de màrqueting –té un nom atractiu–, però que al final no deixa de ser una adaptació de la jornada laboral o una reducció de la jornada laboral. I això vol dir una reducció de sou.

Què passa amb les famílies monomarentals? Què passa amb les famílies que necessiten fins l'últim euro del seu sou per poder arribar a final de mes? Què passa amb les dones, que som les que de manera molt majoritària hem de demanar reduccions de jornada per poder conciliar? Per tant, ja que parlem de competències, en aquest cas, doncs, un prec al Govern de l'Estat a que assumeixi aquesta responsabilitat. El Govern de la Generalitat pot complementar, així ho ha de fer. Segurament és insuficient, segurament hauria de ser més. Però, en tot cas, cadascú ha d'assumir les seves competències.

I ja per acabar i a mode de prec, al punt 6, vostès –ja els dic que hi votarem en contra– fan referència a la decadència econòmica de Catalunya, diuen textualment. No, mirin, Catalunya no està en decadència. Catalunya pateix els efectes de la pandèmia en l'àmbit econòmic en els mateixos termes que ho fan la resta de comunitats autònomes, que ho fan la resta de països europeus, de fet, que ho fa la resta del món. Caldria tractar amb prudència un element tan sensible com és l'economia d'un país i no oblidar en cap cas, per exemple, l'impacte que té per a l'economia catalana, per exemple, el dèficit acumulat d'inversions per part de l'Estat que va restar al PIB català 9,8 punts en el període 2002-2017. En lloc de fer aquestes afirmacions que potser serveixen per esgarrapar alguns vots, els demano que siguin responsables i com a principal partit de l'oposició lluitin aquí, però també a l'Estat, pels interessos de l'economia catalana i, en definitiva, pels interessos de la ciutadania d'aquest país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del diputat Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats i diputades, deixin-me posar de rellou en primer lloc una qüestió que té a veure amb una incoherència de principi que veig en l'escrit de la moció. Vostès pretenen fer moltes modificacions, reprioritzacions, canvis en uns pressupostos que no van votar, que no volien que s'aproveïssin i que en més d'una ocasió públicament van manifestar que el que calia era treballar per als pressupostos de l'any 21 perquè des d'un punt de vista temporal aprovar uns pressupostos de l'any 2020 era innecessari i ineficient. Miri, és contradictori qualificar d'«innecessari» i «ineficient» la tramitació d'uns pressupostos i venir tres mesos després a dir-nos que els hem de canviar d'una determinada manera, que els hem de transformar, que els hem de modificar, i que a més a més ho hem de fer a la seva manera, que no és exactament la manera en què els grups parlamentaris que donem suport al Govern segurament ho volem portar a terme.

Estem davant d'una situació absolutament extraordinària, excepcional, i, per tant, les accions polítiques que s'han de dur a terme i que s'han d'aplicar també tenen aquest caràcter extraordinari i excepcional, amb dos objectius fonamentals: un, la salut de les persones, la vida de les persones, i per altra banda també tot el que té a veure amb la protecció social dels àmbits i de les famílies més vulnerables i la recuperació econòmica o el manteniment del teixit productiu que hagi resultat especialment afectat precisament per aquesta crisi socioeconòmica.

Jo els vull dir que això només es fa des d'una perspectiva clarament transversal, que afecta tots els departaments del Govern, i que tenir pressupostos ha permès precisament una qüestió molt transcendent i que cal valorar, que és que en la mesura que han tingut partides pressupostàries cada un dels departaments per fer front a la pandèmia, i que des d'un punt de vista legal s'han pogut pretendre i endegar totes aquestes modificacions, s'han pogut precisament prendre aquestes mesures que vostès reclamaven tant i tant al seu moment. És a dir, sense pressupostos del 20 era molt més complicat i molt més difícil, sobretot per l'actitud de l'Estat fins i tot, i perquè d'alguna manera quan es fan plantejaments de caire economicofinancer en les admi-

nistracions saben que es necessiten uns terminis que en aquest moment l'excepcionalitat i la dimensió de la crisi no permetien.

Per tant, s'han fet coses des d'aquesta perspectiva, s'han modificat partides, s'han reorientat partides, que la mateixa normativa pressupostària pot portar a terme. I es poden portar a terme dins un àmbit intern d'un departament i fins i tot en algun dels àmbits en què aquest departament actua. S'ha utilitzat el que permet el pressupost, també, que és el fons de contingència. El fons de contingència serveix precisament per a qüestions que tenen a veure amb la urgència, amb la necessitat i amb la transcendència i amb l'afectació a nivell social que tenen determinades qüestions i, per tant, s'han utilitzat pràcticament 110 milions d'euros d'aquest fons de contingència, destinats bàsicament a la despesa directa, indirecta i fins i tot en alguns casos induïda en l'àmbit de la salut, principalment.

I s'ha actuat perquè era necessari que des d'un punt de vista econòmic també es prenguessin mesures. Des de la Direcció General d'Indústria es van obrir unes convocatòries precisament per a aquelles empreses, per a aquells autònoms, que tenien dificultats, que van deixar en un moment determinat de facturar i que necessiten mantenir el múscul economicofinancer de les seves empreses i de les seves activitats. I aquestes ajudes han arribat pràcticament a un miler d'empreses catalanes.

S'ha de fer referència també, i vostè no ho ha subratllat prou, crec, precisament, que en l'àmbit de la protecció social de les famílies vulnerables s'han obert convocatòries en el Departament de Treball també, molt concretes, perquè no es quedés ningú enrere, perquè tal vegada la incompatibilitat entre determinades prestacions feia que hi hagués famílies precisament que tenien dificultats per accedir-hi. I s'han complementat aquelles prestacions que amb certes dificultats les famílies més vulnerables necessitaven. Hi ha hagut una vintena de convocatòries, molt concretes, destinades fins i tot a com passar l'estiu, a qüestions que tenen a veure amb el lleure, a qüestions que tenen a veure amb la infància, amb moltíssimes qüestions, que crec que s'han de reconèixer i que s'han d'analitzar de forma concreta i molt concisa.

Precisament tots els estudis, tota la informació que vostès reclamen en moltes ocasions, es fan des d'un punt de vista mensual i es posa a disposició de tots aquells canvis que hi ha hagut en cada una de les partides pressupostàries i que han impactat, precisament, en els àmbits més afectats. Jo li deia ahir, precisament, que havíem de fer un esforç –i ja vaig acabant– perquè aquesta informació que vostè reclama sigui compartida per tots els grups parlamentaris. I el punt 4 precisament..., i no entenem per què no ens accepta l'esmena. Estem absolutament d'acord que és en la Comissió d'Economia i Hisenda on s'han d'analitzar a fons precisament aquests canvis i aquestes reprioritzacions. No ens ha acceptat l'esmena i aquesta vegada sí que li prego que ho faci perquè, de fet, parlem del mateix, volem el mateix, i únicament per una qüestió estricta de parlamentarisme mal entès no ens l'acceptarà.

I només una referència a un punt que ens hi abstindrem, però que compartim, i que té a veure precisament amb no atendre també a quin paper juga l'Estat en aquesta situació, no només perquè en un moment determinat va centralitzar les compres en aquesta situació, que ja n'hem parlat diverses vegades, sinó perquè també és qui gestiona més recursos en qüestions com els fons Covid, i fins a quin punt aquest repartiment s'està fent i fins a quin punt..., amb quines conseqüències econòmiques s'està fent, amb quina rapidesa, amb quina facilitat i eficiència de gestió. De 16.000 milions d'euros, a Catalunya li'n correspondrien més o menys a la ratlla dels 3.000 milions. Fins avui s'ha obert una partida i s'ha creat un crèdit pressupostari per 1.200 milions d'euros, però la Generalitat ha de poder rebre i ha de poder gestionar aquests recursos que estem parlant.

Com a anècdota, que no és tal. No és una anècdota pròpiament, però cal donar-li la importància pel relleu que té. El Parlament de Catalunya va fer una donació d'aproximadament 2 milions d'euros, que també va servir precisament per gestionar i perquè el Departament de Salut pogués...

El president

Acabi, acabi.

Lluís Guinó i Subirós

...rebre l'impacte d'aquestes accions.

Per acabar, només...

El president

Acabi, diputat. Està fora de temps.

Lluís Guinó i Subirós

...li vull dir que en alguns punts votarem a favor de la moció i creiem que és molt interessant precisament que es discuteixin aquestes qüestions al Parlament.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats i diputades. Fa gràcia, el diputat Guinó, no?, que diu «només 1.200 milions d'euros». No, «només» no. En rebrà, Catalunya, 3.200 milions d'euros, dels fons Covid que ha creat l'Estat a fons perdut i transferit a les comunitats autònomes. Catalunya és la segona comunitat que més rep. Aquest any, el 2020, la Generalitat de Catalunya rebrà un 8 per cent més del sistema de finançament autonòmic.

L'Estat podia haver dit: «Al març ha arribat la pandèmia, han baixat i baixaran els ingressos, està perdent, l'economia, posicions importants, i per tant, allò que teníem previst per al 2020 no ho farem.» I, en canvi, ha mantingut l'esforç perquè les comunitats autònomes rebin més recursos. De fet, Catalunya és la que més augmenta el sistema de finançament amb un 8 per cent, que seran 1.600 milions d'euros més per a aquest 2020. És a dir, 1.600 milions d'euros més del sistema de finançament, que ens pertoca, eh?, evidentment –no dic que no–, i a més 3.200 milions d'euros extraordinaris que estan venint per la Covid. N'han arribat 1.200, ara aquest setembre 400 per a Educació i n'arribaran més al novembre i al desembre. És a dir, que un esforç importantíssim. I 148 milions d'euros que arriben a l'Estat i que Catalunya se'n podrà aprofitar, si és capaç de presentar projectes estratègics importants. Ahir ens deia el conseller Tremosa que els ha enviat a Economia; demanarem que ens els expliquin, perquè en aquest Parlament diuen que es pot parlar de tot però de lo important no en parlen i no sabem quins són aquests projectes tan interessants.

Bé, entraré en la moció de Ciutadans. Jo, sincerament, a vegades penso que Ciutadans fa mocions extemporànies o una mica estranyes, no? Perquè, clar, vostès, en una legislatura normal, aquesta moció tindria tot el sentit del món, que, escoltin, presentin una modificació pressupostària, que hem demanat nosaltres també moltes vegades, que s'ha aprovat en aquest Parlament, però no ens fan cas.

De fet, l'altre dia li deia a l'equip del vicepresident –l'hi dic a vostè, conseller Solé, ja que està aquí en representació– que el vicepresident ens va dir al juliol que ens convocaria els grups parlamentaris per pactar una modificació pressupostària, ja que la situació era tan complexa, no? I ens ho deia fins i tot afirmant i reconeixent que no calia una aprovació en el Parlament, però que, tenint en compte la situació tan complexa, que ens trucaria i miraria de pactar-la.

Doncs, escolti'm, aquesta trucada no arriba mai, del vicepresident. Ell demana molt diàleg amb el president Sánchez, amb el Govern de l'Estat. Per cert, un Govern de l'Estat que sí que truca, perquè va trucar l'altre dia el president Sánchez al president Torra. Però el vicepresident Aragonès –sí, senyora Artadi– no truca mai

–mai. En un moment tan complex i tan difícil no truca als grups parlamentaris per pactar res. Home, doncs, en comptes d'exigir tant, també podrien donar una mica d'exemple.

I, per tant, no ha trucat per a aquesta modificació. Jo no tinc cap esperança. L'hi votaré tot a favor, senyor Cano, però pot imaginar-se que ja hem aprovat moltes de les coses que avui aquí es plantegen. I van venir el mes de juliol per explicar-nos la despesa feta en Covid amb xifres grandiloqüents: «800 milions d'euros en...» Escolta'm, 800 milions d'euros no. Doni'ns el detall de quina ha estat la despesa en salut durant aquesta pandèmia, i també en educació, i també en universitats... I no hi ha manera. No ens en sortim, perquè aquest Govern és bastant poc transparent, eh?, i ho hem dit moltes vegades. No hi ha prou informació i no ens la donen. Ara, nosaltres li votarem tot a favor.

Però, tot i així, li dic: sembla vostès que estan fora de la realitat. En una situació normal, estaria bé que demanéssim això, estaria bé que demanéssim que s'iniciï el procés d'elaboració d'un pressupost per al 2021, però no podem obviar que és possible que el president sigui inhabilitat, entre altres coses, perquè ell s'ha declarat culpable, i, per tant, això ens porta clarament a un Govern en funcions, i un Govern en funcions no pot aprovar un pressupost. I, per tant, doncs hi haurà eleccions, no sabem si d'aquí dos, tres, quatre, sis, set. És igual, agonitzarem uns mesos sense pressupost amb una situació de pandèmia i un Govern absolutament esgotat.

Per tant, li podem votar tot això, però, sincerament, dona a vegades la sensació que no acaben de situar-se, perquè no podem tenir uns pressupostos 2021. És a dir, en deu anys no hem aprovat cap pressupost alhora, dubto que ho fem ara que tenim un Govern en una situació tan i tan precària, no?

Per tant, doncs bé, nosaltres sí que li votarem aquests punts, però, l'hi repeteixo, crec que en aquests moments no toca..., és a dir, toca demanar eleccions. I, evidentment, si no hi ha eleccions, com a mínim que ens aprovin un pressupost. Però, tenint en compte la situació a què anirem d'aquí a unes setmanes, ni això podem aprovar.

Per tant, el que es necessita és un govern nou, un govern nou com més aviat millor, per acabar amb aquesta degradació del Govern actual. Tot i així, li votarem favorablement, perquè no podem estar en contra de que ens donin informació, de que facin la feina que els pertoca, però crec que no estem en aquest moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn de la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia, diputats, diputades. Aquesta moció, com bé deia el senyor Ferro, és una moció en la que es demanen molts recursos per a polítiques públiques, per a pimes, per a empreses, per a autònoms, per als col·lectius més vulnerables, però no hi ha cap proposta d'on extreure aquests ingressos, no? I, sense una redistribució de la riquesa real, difícilment sortirem d'aquesta situació de crisi econòmica i social tan profunda en la que ens trobem i que, a més a més, s'aguditzarà encara més en els propers mesos i anys.

Dit això, el 18 de juny es va aprovar una moció que va presentar la CUP en aquest Parlament en la que el Govern –la va votar Esquerra Republicana, no és que no la votés– es va comprometre en el termini d'un mes a fer una proposta de modificació de la Llei de pressupostos amb determinats objectius. Avui buscàvem a l'oficina tècnica el control de compliment i hi deia, en relació amb aquest punt, el punt 1 de la moció, tal com va anunciar el vicepresident en la compareixença conjunta, aquella que van fer a la Comissió d'Economia entre la consellera de Salut i el conseller d'Economia i Hisenda, que l'impacte de la pandèmia ascendia a 4.972 milions d'euros incloent l'afectació a ingressos i despeses. Fins ara diuen que ja s'han fet

modificacions de crèdit amb aquesta finalitat i que algunes són transferències internes i d'altres són, com deia el senyor Guinó, recursos que s'extreuen del fons de contingència.

Però miri, senyor Guinó, no és contradictori. No és contradictori demanar una modificació d'uns pressupostos insuficients que no tenien en compte la situació d'emergència sanitària en la que ens trobem. És ben coherent fer aquesta petició. De fet, el que és un menysteniment d'aquesta cambra és que el Govern faci i desfaci sense consultar amb els grups parlamentaris en cap cas i, a més a més, apostant pel rescat del sector privat i responsabilitzant les persones d'aquesta situació.

Hem vist com encara se segueix aprofitant la tramitació del contracte d'emergència fent un contracte negociat i sense publicitat, com se segueix afavorint a l'IBEX 35 i com se segueix –acabo, president– cedint contractes a Ferrovial. Per tant, nosaltres voldríem que se'ns consultés aquesta modificació pressupostària i que se'ns parlés de com es vol fer front a aquesta situació d'emergència sanitària.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president, conseller. Aquesta és una moció –amb tot el «carinyo», eh?– bastant innòcua i fins i tot bastant neutra. Bàsicament perquè reproduceix tot un seguit d'obvietats. No ho entenguin amb un sentit pejoratiu, però són qüestions de les que ja fa mesos que se n'està parlant, mesos que han estat objecte de mocions, de resolucions i d'acords d'aquest mateix Parlament. És una obvietat que des del mateix dia en què es van aprovar els pressupostos al mes d'abril tots vam coincidir en que aquests pressupostos del 2020 s'havien de reformar i revisar per adaptar-los a la crisi econòmica i a la crisi sanitària que estàvem vivint i en que estàvem immersos en aquell moment. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no hi posarem absolutament cap mena d'objecció.

Però, fins i tot, vostès quan apunten a la solució per intentar reformular els pressupostos diuen: «Escolti'm, s'han de deixar les polítiques o les despeses no prioritàries per centrar-les en aquelles que són prioritàries.» I vostès fins i tot haguessin pogut dir: «Escoltin, per nosaltres les no prioritàries són aquesta, aquesta i aquesta altra.» I això no ho fan i intueixo que per intentar aconseguir un cert consens de la cambra i aprovar la moció. Doncs, miri tampoc no podem estar-hi en desacord. És evident que..., i segurament coincidirem en quines són les polítiques no prioritàries, però bé, en qualsevol cas, no hi ha absolutament cap mena de motiu per oposar-s'hi. I que les prioritats són més polítiques socials i la recuperació econòmica, doncs, és una altra obvietat que des del primer dia estem repetint i reiterant incessantment perquè això ha de ser d'aquesta mena.

Amb relació als pressupostos per a l'any 2021, nosaltres estem d'acord que seria desitjable que això fos d'aquesta manera, però som escèptics, i som escèptics per dos motius. Un primer motiu: tenim un govern provisional. De fet, és provisional pràcticament des del mes de gener d'aquest any, quan el mateix president va dir que la legislatura estava esgotada i, per tant, el Govern és provisional. I a les properes setmanes segurament no només serà provisional, sinó que a més a més serà en funcions i, per tant, no podrà aprovar uns pressupostos.

Però hi ha un altre element: els pressupostos també depenen de que el Govern de l'Estat, que sembla que també està en una certa provisionalitat, estableixi quin és el límit de la despesa, i en aquest sentit el Govern de l'Estat, el Govern de Pedro Sánchez, sembla que està a l'espera de que Esquerra Republicana pugui passar el procés electoral a Catalunya per poder-li donar el suport, o a l'espera del recolzament del Grup de Ciutadans per poder aprovar aquests pressupostos de l'Estat.

I, finalment, amb relació als plans per a la reactivació econòmica i per a la protecció social, també estem d'acord que s'han d'elaborar, però em sorprèn que tot i que el Govern ha aprovat ja el mes de juliol un pla de recuperació econòmica i protecció social encara és hora ara que el Govern vingui al Parlament a explicar-nos en què consisteix aquest pla que va aprovar el mes de juliol i que efectivament van pactar entre el mateix Govern, la qual cosa, sincerament, vistes les circumstàncies, té el seu mèrit.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el diputat José María Cano.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. Es curioso, porque da para un buen debate lo que han aportado los diferentes grupos parlamentarios, pero solo tengo dos minutos.

En primer lugar, agradecer tanto al grupo de los comunes como a Junts per Catalunya y Esquerra Republicana las aportaciones que han hecho. Con el Grupo Republicano y con Junts per Catalunya no hemos llegado a ningún acuerdo, porque entendíamos que cambiaba la filosofía de la moción, y con los comunes sí hemos ampliado uno de los puntos. Hago cuatro referencias.

Al señor Ferro, yo no es que no diga que los ricos tienen que pagar, que tienen que pagar, pero tampoco me gustan las cosas que no son verdad. Es decir, usted dice que la fortuna de los dieciséis españoles más ricos ha subido durante la pandemia. Yo he visto ese informe y no es así. Ese informe lo que hace es coger el punto más bajo de la pandemia, en el mes de marzo, y lo compara con un punto en el tiempo posterior. Evidentemente, esas fortunas no tienen un mayor volumen comparándolo con antes de la crisis.

Por otra parte, habla de la subida de impuestos. Ustedes ven la subida de impuestos... Evidentemente, para ustedes cualquier autónomo con furgoneta y un logo acabará siendo un rico, y al final lo que hacen es subir los impuestos a la clase media y trabajadora. Lo que no han hecho nunca es plantear ningún tipo de reforma, ningún tipo de reforma de la Administración. Al final, en vez de reformar la Administración, optan más bien por parasitarla.

Por otra parte, Esquerra Republicana nos habla de una ampliación del presupuesto de 1.230 millones de euros, pero lo que no nos dice, aquí en este punto no nos dice que son la aportación Covid-19 del Gobierno de España, aquí el Gobierno de España no sale en sus explicaciones.

Sobre la decadencia económica, evidentemente hay que apuntar los motivos de esa decadencia. Cataluña ha bajado en el ranking de las regiones, y también ha bajado en comparación con otras comunidades autónomas, y eso hay que denunciarlo. Y eso es básicamente por la gestión que están haciendo ustedes, no por la gestión de las empresas ni de los autónomos.

La señora Romero. Me parece curioso, porque dice que no toca ahora hablar de cuentas, no toca ahora hablar de reactivación económica, no toca hablar de políticas sociales. Ahora toca hablar de elecciones. Es decir, ¿qué?, ¿pagamos todas las máquinas, no hacemos nada y esperamos a ver si inhabilitan o no al señor Torra o seguimos trabajando? La apuesta de Ciudadanos es seguir trabajando.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, en acabar el catorzè punt de l'ordre del dia juntament amb la resta de votacions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió econòmica
302-00232/12

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió econòmica, presentada pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. Per exposar la moció té la paraula la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia de nou. Bé, el mes de juliol, el grup Socialistes i Units per Avançar presentàvem una interpellació per fer un cert balanç d'aquests vuit anys de governs independentistes. Bàsicament perquè semblava que la legislatura s'esgotava, s'acabava. Ara potser no serà tan ràpida, però crec que val la pena poder fer aquesta valoració.

Creiem que ha passat una dècada o aquesta dècada que ens deixa de l'any 2010-2020 mostra un panorama força decadent i poc esperançador. I vull donar algunes dades, no?, perquè si no les paraules... –deia la diputada Raquel Sans que no era ben bé així. Bé, doncs, les dades ens ho afirmen bastant. Miri, ahir l'Associació Estatal de Directors i Gerents de Serveis Socials publicava unes dades tremendes per a Catalunya i, sobretot, per als catalans. Deia que entre el 2009 i el 2019 la inversió social s'havia reduït en 4.062 milions d'euros; la inversió en salut, 3.267; i en educació, 780 milions d'euros. Just ara que comença un curs escolar enmig d'una pandèmia.

Déu-n'hi-do les retallades. Som la comunitat autònoma de tot l'Estat que més ha retallat, en tot el llistat, en tot, som l'última. És a dir, que són dades esfereïdores. I això amb governs on hi ha hagut responsables de Convergència i Unió, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. El més trist de tot és això, però no només, sinó que en els darrers sis anys on hi ha hagut un creixement econòmic i una situació econòmica positiva aquests governs no han aprofitat per canviar això, per canviar aquesta tendència. No han aprofitat per fer pressupostos i augmentar la inversió en Educació, en Salut i en Serveis Socials. Això és el més trist, que quan podien no ho han fet tampoc. En canvi, sí que van poder retallar.

I si parlem de recuperació econòmica, tampoc les coses milloren molt. En deu anys hem baixat el pressupost d'indústria de 165 a 51, en universitats de 1.000 a quasi 900 i ens hem quedat igual en recerca. És a dir, que tampoc hem aprofitat aquests sis anys per enfortir la nostra economia. I així, doncs, anem perdent posicions en el rànquings pel que fa a competitivitat.

Ara fa pocs dies en sortia un sobre la competitivitat de les regions europees i Catalunya ha perdut posicions. Les segueix perdent cada any. Estem a la posició 161 de 268 regions europees. Hem perdut, des de fa poc temps, el lideratge pel que fa al PIB a l'Estat espanyol. Ja no estem a la primera posició com havíem estat.

Per tant, crec que el balanç és negatiu, crec que el balanç no és bo per a Catalunya i, per tant, hem perdut una dècada, una dècada que nosaltres volem recuperar, que creiem que es pot recuperar. Que ho deia ahir, les crisis generen oportunitats. Aquest fons europeu, Next Generation, ens planteja oportunitats, amb aquests plans estratègics que ens poden, doncs, portar realment respostes interessants a aquesta crisi.

Nosaltres creiem que necessitem un nou govern, que pugui liderar, que pugui dialogar, que pugui acordar, que pugui representar tots els catalans i que pugui prioritzar allò que és important. Teníem al gener un govern esgotat, dividit –en paraules del president Torra. I ara tenim un govern una mica més sectari i una mica més partidista i representa una mica menys els catalans. I això ho ha fet –també ho haig de dir– amb el permís d'Esquerra Republicana.

Un president que –ho deia abans– possiblement serà inhabilitat, perquè ell ja s'ha declarat culpable. I això ens porta a una situació molt complicada entre altres coses perquè ell diu que vol una presidència simbòlica i, per tant, que no complirà les lleis

que s'aproven en aquest Parlament mateix, en què s'estableix quines són les causes d'inhabilitació d'un president, mentre la resta de catalans sí que hem de complir les lleis.

I, per tant, el president segueix degradant la institució de la Presidència, seguim degradant les institucions: en aquest Parlament no es compleixen les mocions, no es compleix allò que s'aprova no només per part dels grups de l'oposició, tampoc per part dels grups del Govern. De fet, ahir vam aprovar una llei que genera incertesa jurídica clarament, perquè el Consell de Garanties Estatutàries ja ha dit que és anti-estatutària, anticonstitucional. I, per tant, seguim amb la inestabilitat política, amb la incertesa jurídica, aquella situació de l'any 2017 que ens va portar que moltes empreses marxessin, entre elles CaixaBank, la Fundació «la Caixa» –que avui el vicepresident Aragonès diu que tornin. Home, doncs, no crec que tinguem un panorama molt millor a nivell polític, jurídic i econòmic perquè tornin les empreses. Potser si haguessin fet la feina de generar aquesta estabilitat política i econòmica i jurídica, doncs, la situació no estaria aquí.

Per això nosaltres, senyor Cano, demanem eleccions ja. No volem agonitzar sis, set mesos més, no volem un govern que estarà en funcions i que no podrà aprovar pressupostos. És que vostè dirà el que vulgui, però el context és aquest. A mi no m'agrada, però és el que tenim. I no podem aprovar pressupostos en funcions, amb un govern en funcions. I quan el president Torra sigui inhabilitat estarem en funcions. I, per tant, no podem tenir un pressupost.

I nosaltres no volem sis mesos més, set mesos més d'agonia d'aquest Govern, d'agonia d'aquest Parlament. Volem eleccions ja. I que en cinquanta-tres dies hi hagi eleccions, puguem tenir un nou govern, un nou govern que afronti la situació difícil de pandèmia que estem vivint, la crisi econòmica i social que comporta aquesta pandèmia i, sobretot, que pugui esperarçar un país que porta masses anys amb notícies negatives, masses anys en decadència. Per tant, eleccions ja i un nou govern al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Romero. Té la paraula ara per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Moltes gràcies, president. Diputada Romero. Diputats i diputades. Bé, nosaltres estem fonamentalment d'acord amb aquesta moció, però sí que m'agradaria comentar alguns punts que em sembla que generen més debat del que apunta el text mateix. És evident que hi ha hagut una pèrdua del lideratge econòmic de Catalunya tant a nivell europeu com a nivell estatal. I és evident que això vol dir que hi ha coses que no s'han fet bé.

Crec que només cal mirar els incompliments que arrosseguem en el Pacte nacional per a la societat del coneixement, els incompliments que arrosseguem en el Pacte nacional per a la indústria, en transformacions productives del nostre model productiu, en transició energètica, en política de residus i de reciclatge, etcètera.

Catalunya, que havia sigut pionera en moltes polítiques els anys 80 i 90, està avui a la cua en la majoria de polítiques que són centrals per a les transformacions que viurem com a societat en els propers deu i vint anys. I és evident que el Govern ha tingut, especialment aquest Govern, una manca de lideratge evident en una situació de canvis profunds en les nostres societats i que això el que està fent és endarrerir Catalunya respecte a la resta de comunitats autònomes i respecte a la resta d'institucions europees. És evident. Però també és evident que hi ha dinàmiques estructurals que influeixen en això. Que el lideratge de Madrid és el lideratge d'algú que compeix de forma deslleial amb la resta de territoris de l'Estat, d'algú que aprofita la seva

posició de capital d'Estat per convertir-se en un paradís fiscal en el seu propi Estat. I que això té conseqüències, no només a Catalunya, sinó a la resta d'Espanya, a les Castelles, a Extremadura, a Andalusia, etcètera, en això que coneixem com «Espanya buidada». I crec que això també s'ha de posar sobre la taula a l'hora de pensar com afrontarem la recuperació.

La segona. És evident que aquest Govern està fracturat, crec que això no..., no descobreixo l'aigua calenta. I que no dona més de si, però nosaltres sí que li exigim que governi. És a dir, és que estem enmig d'una pandèmia i estem en una situació econòmica catastròfica i s'ha cessat mig Govern fa una setmana, per una disputa partidista, ja no entre els dos grups de Govern, sinó en el si d'un grup de Govern. Jo crec que això no és ni normal ni és responsable. Que, enmig de la situació que estem vivint, per exemple, en el teixit productiu del nostre país, es cessi la consellera d'Indústria, per una disputa partidista, ni és normal ni és responsable. I crec que és evident.

I crec que algunes de les imatges que donen els dos partits de Govern, ja des de fa massa mesos, no són normals. I crec que la situació que estem vivint exigeix un altre tipus de responsabilitat. Que no passa per no tenir processos interns a les organitzacions, als partits, ni per repensar governs, sinó per fer-ho en base a una altra cosa que no siguin les disputes internes entre vostès. És a dir, jo hagués entès que cessés qualsevol dels consellers del Govern per discrepància, perquè la seva línia d'intervenció s'ha demostrat fallida en aquesta circumstància, perquè ha pres decisions que entenem que no són positives, però per una disputa interna, en un congrés d'un partit, enmig de la situació que estem vivint, és força vergonyós. I ja fa massa, massa temps que dura. Diria, de fet, que dura des de l'inici de la legislatura.

I aquesta pandèmia exigeix un govern que planifiqui i que faci política i que governi. I és evident que aquest Govern fa massa, massa temps que ha claudicat a l'hora de governar aquest país. I nosaltres li diem que, el que quedi de legislatura, que governi i que governi d'acord amb aquest Parlament, respectant les majories d'aquest Parlament i dialogant amb la majoria de grups possibles per veure com encarem aquesta situació d'interinitat entre que aquest Govern convoqui eleccions i hi hagi un nou govern. Perquè hi ha una cosa que és evident: aquest Govern ha de gestionar la pandèmia, però aquest Govern no és el millor govern possible per gestionar la recuperació d'aquest país.

Perquè aquest país necessita reformes estructurals, ho deia abans. Les crisis accentuen les dinàmiques que ja patíem en aquest país. I la pregunta és: en aquest país, on estàvem generant desigualtats? En un model educatiu que segrega; en una política econòmica que accentua les desigualtats; en una política de privatització i externalització de serveis públics que erosiona el benestar a casa nostra, etcètera. I es necessita un govern no només que assumeixi el repte que no heu assumit vosaltres, de governar i de liderar aquest país, sinó que assumeixi el repte de transformar-lo i de fer net en aquest país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc el diputat Martí Pachamé, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Martí Pachamé Barrera

President, senyor conseller, diputats, diputades, bon dia. La senyora Romero ens ha presentat avui una moció que, la veritat, no ens ha sorprès. Per un costat demana que aquesta cambra constati coses molt evidents i per l'altra ens demana que donem suport a la seva petició de convocar eleccions amb la màxima celeritat.

Anem pas per pas. Constatar que hem perdut el lideratge econòmic no tan sols es veu en el PIB relatiu entre comunitats autònomes, sinó en elements potser encara més importants, del que s'anomena el «*soft power*». Que el Govern s'assabenti per la

premsa que CaixaBank i Bankia es volen fusionar ve a demostrar el que de veritat ha significat el procés.

El mantra que han estat repetint des del 2017 era treure importància a que els centres de decisió de les empreses fugissin de l'amateurisme i de la incertesa generada per aquest Govern. De sobte, s'han trobat amb el que significa la *realpolitik*, la irrellevància. El que ha passat aquí hagués estat impensable que passés amb una entitat financera al País Basc o a Galícia. Que hem perdut competitivitat internacional és una altra evidència. Sols cal veure el dramàtic llistat d'empreses que han agafat la porta i se'n van. Aquesta setmana en tenim clars exemples. D'altres menys coneguts, però també igualment de significatius, s'estan produint dia a dia. Ja no sols es canvia de seu, ara ja simplement qui pot se'n va. I això és responsabilitat del Govern que, fins i tot enmig d'una situació d'emergència sanitària i econòmica, sols pensa a emmerdar la situació.

Les polítiques de com pitjor millor tenen aquestes conseqüències, conseqüències que les paguem tots. Que el Govern estigui dividit no és una constatació, és un fet. No ens cansarem de dir que aquest és un govern tòxic, que genera mal rotllo per on passa, que sols pretén separar i crispar, que no genera cap mena de sinergia positiva, i més ara amb l'invent de la confrontació intel·ligent, tan intel·ligent com es pot demostrar amb la purga del Govern. És un govern basat en l'odi i el ressentiment, és un govern sentimental.

Què ens han de dir, a nosaltres, que som el principal partit de l'oposició, sobre la seva falta de voluntat de diàleg? Ells són més de monòlegs. Els agraden molt més. Així, a més, sempre tenen raó i la culpa sempre és dels altres.

Respecte a l'incompliment de les resolucions aprovades en el Ple del Parlament, em remeto al punt anterior: qui som nosaltres per dir-los com han de governar, si us plau? Ells, amb la connexió amb Waterloo o amb el Consell aquest de la República, en tenen més que suficient. Tot això ho sabem, ho hem denunciat un munt de vegades, no ens hem cansat de repetir-ho. Així doncs, no tenim cap problema a constatar-ho. La realitat és la que és. Però no sols volen constatar aquesta realitat i que es concreti amb totes les deficiències estructurals, que tots sabem que aquest Govern no s'ha preocupat per l'educació, universitats, infraestructures o indústria.

Tots sabem que els pressupostos aprovats aquest any eren una farsa, un decorat per poder bastir unes eleccions anticipades, que la crisi sanitària ha impedit fer. Que aquests pressupostos ja eren un engany sense tenir en compte el colpidor efecte de la crisi econòmica derivada de la crisi sanitària. Que els recursos destinats a educació, universitats, infraestructures o indústria eren clarament insuficients i que, en canvi, els fons destinats a les joguines dels consellers, com TV3, el CTTI, el Diplocat o les ambaixades quintacolumnistes, estan sobrerament regades amb diners públics, ho sabem tots. El que no esperàvem és que vostès es deixessin portar pel càlcul electoral, pels seus interessos interns, i ens demanessin aprovar, ara, amb la que està caient, un avançament electoral. Fer-ho ara ens sembla una enorme irresponsabilitat.

Durant aquests mesos, la gent, els nostres conciutadans, han fet renúncies brutals per tal de reconduir i apaivagar els efectes de la crisi sanitària. Han estat renúncies personals i professionals. No hem anat a veure els nostres familiars, els nostres avis. Molts no han anat a veure els enterraments ni hem pogut ser-hi. Molts tenen por de perdre la salut, la feina o ambdues coses. I nosaltres no els podem convocar ara a unes altres eleccions per molt malament que aquest Govern ho estigui fent. No em puc imaginar, ara, dintre de cinquanta-quatre dies, amb un més que probable empitjorament de la situació de la crisi de la Covid, fer fer cues a la gent quan no es poden reunir més de deu persones. Seria una situació que, evidentment, afavoriria l'abstenció; com ja hem vist que es va produir a les eleccions que es van fer al juliol al País Basc i a Galícia. Quines eleccions serien, amb tanta gent que no podria anar a votar, per por a perdre la salut? No deuen voler fomentar l'abstenció, oi?

Si realment tenen tantes ganes que hi hagi eleccions anticipades, no sé que fa el Govern de Madrid, és a dir, vostès, acceptant ara anar a la taula del diàleg, on ja saben que els temes prioritaris seran l'autodeterminació i l'amnistia. Vostès sempre fan el mateix paper, ni una cosa ni l'altra. Per un cantó volen que es facin eleccions anticipades, però per l'altre fan el possible perquè es produeixi el *paripé* de la reunió *fake*.

Ho hem dit molts cops, en els darrers mesos: la ciutadania no entendria que es convoquessin unes eleccions anticipades enmig d'una crisi sanitària com l'actual. I és –l'hi repeteixo– una completa irresponsabilitat. Nosaltres hem presentat moltes iniciatives en aquesta sala, precisament per fer això que vostès volen pretendre ara, i en unes situacions menys complicades que les que tenim ara mateix. I vostès, en aquells moments, tampoc ens van recolzar, en el moment que nosaltres vam presentar, per exemple, la moció de censura en el seu moment.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn de la diputada Natàlia Sànchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. La moció que presenta el Grup Parlamentari del PSC planteja alguns objectius i algunes obvietats, algunes amb les que estem d'acord. Parla de la pèrdua de lideratge econòmic, de la pèrdua de competitivitat de Catalunya. I han tornat a recuperar velles glòries com la fugida d'empreses, però la senyora Alícia Romero no ha parlat sobre la guerra econòmica que, per exemple, va plantejar directament el cap d'Estat espanyol contra el procés independentista català.

Nosaltres creiem que sí, que el país necessita una renovació. Si ens pregunta què en pensem, d'aquest Govern? Sí, és un govern que ha fracassat, perquè tots els compromisos que va prendre quan va prendre possessió, quan es van presentar a unes eleccions, no s'han complert. És un govern que ha fracassat en donar solucions a les majories de veïns i veïnes d'aquest país i que no ha donat resposta a la resolució del conflicte en lògica d'autodeterminació d'aquest país. Però sap què, senyora Alícia Romero? Nosaltres tenim clar que no volem unes eleccions convocades pels tribunals. Vostès, els termes democràtics molt sovint els deixen en segon pla. I estan disposats a exigir unes eleccions i, si no, ja les convocarà un tribunal reprimint el president d'aquest país per exercir la llibertat d'expressió.

I en aquest sentit, nosaltres ho tenim molt clar: en un país trencat per la pobresa, un 25 per cent de la població està en risc d'exclusió social, mentre que les grans empreses de l'IBEX continuen sumant dividendes; en un estat on el monarca corrupte fuig de la seva mà, directament ajudats per vostès, pel PSOE; en un país on la pobresa té rostre de dona; en un país on el treball cada dia és més precari i gairebé semiesclau amb les persones en situació d'irregularitat administrativa; en un país on es trinxen el territori cada dia; en un país on els serveis públics estan retallats i externalitzats cada dia més, sí, cal tornar a votar, però no sota el jou i sota la mà dels tribunals. I és per això que nosaltres ens abstindrem a la sol·licitud de convocatòria immediata. Perquè nosaltres creiem que els objectius que busca el PSC són molt diferents dels que busquem nosaltres. I en això, també hi té responsabilitats el mateix grup que presenta aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del diputat Alejandro Fernández, del Subgrup del PP de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Només per traslladar el nostre suport a la moció, en la mesura que coincidim, tret d'alguna coseta, però crec que l'esperit fonamental de la moció coincideix amb el nostre discurs fa temps. És a dir, nosaltres hem traslladat fa molt de temps la pèrdua de lideratge econòmic de Catalunya dins d'Espanya. Les dades objectives així ho mostren, de la mateixa manera que això comporta la pèrdua de posicions dintre del rànquing de regions europees, que és també evident. I que tot això no ha passat perquè sí, ha passat perquè tenim un govern que prioritza els seus debats, fins i tot en època de pandèmia i de crisi econòmica; es va veure amb el debat sobre la monarquia, on ni tan sols es van poder aprovar les resolucions, o publicar les resolucions que es van aprovar. Era un debat exclusivament per barallar-se entre els socis de govern i es va demostrar en la crònica parlamentària posterior i en les declaracions creuades.

I, a més, no només es tracta d'un govern que no prioritza la sortida de la crisi o la lluita contra la pandèmia i que està profundament dividit, sinó que, a més, mostra una manca absoluta de diàleg, que és un altre dels punts a què fa esment la moció. Així com l'incompliment sistemàtic de les resolucions parlamentàries en aquesta casa.

Per tant, això està esgotat. De fet, ja es va dir per part del Govern que això estava esgotat. I, en conseqüència, nosaltres també compartim que s'haurien de convocar eleccions, donar un nou impuls de govern a Catalunya i que posar excuses sobre això, quan només fan que barallar-se, doncs, acaba sent això, simplement excuses. Excuses de mal pagador en aquest cas.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn de la diputada Anna Caula del Grup Parlamentari Republicà.

Anna Caula i Paretas

Bon dia a tothom. Avui entenem que el PSC s'apunta a fer-nos el que podríem dir una moció de Ciutadans. Deixin-me'ls-ho expressar d'aquesta manera: molt de relat, molta situació. També és veritat que irònicament, diputada Romero, deixi'm-li dir que ens ha faltat potser el cartellet perquè ja fos igual. Però molt poca substància. Venen aquí i avui crec que ens presenten un petit frau de llei, intentar instar eleccions via moció, quan saben que aquest no és el mecanisme adequat. Si realment ho veuen tan clar el que vostès ens han plantejat i tenen la força necessària, una moció de censura és l'eina necessària. A més, siguin escrupolosos amb el que vostès deien, perquè ens tenen com una mica desconcertats, últimament, no? Ahir sortien en aquest faristol, amb la llei dels lloguers, dient: «No, no, perquè no tenim les competències, aquest no és el format, nosaltres som respectuosos, complim sempre tots els procediments». Avui surten aquí i ens diuen: «Ah, no, amb una moció hem decidit que demanem eleccions.» No, si són tan rigorosos, saben que endavant aquesta moció de censura, que a veure si tenen força per poder-la dur a terme.

Entenem que també és veritat la situació on hem anat passant, que el president probablement tampoc ens ho ha posat fàcil donant un govern per trencat de forma prematura fa relativament pocs mesos. Una compareixença que avui podríem entendre com a mínim que va ser un error innecessari, però els fets ens han passat per sobre a tots i a totes. Un tsunami. Obro parèntesi. Aquest cop no classificat per la fiscalia com a terrorisme, com a mínim. Tanco parèntesi. Una pandèmia mundial que ha alterat tot allò que afecta al nostre dia a dia. Avui les necessitats de país i tota les seves prioritats passen per davant. Avui hem de fer front al major repte a que ens hem enfrontat en aquesta dècada i, el que és més vital, que ens pot marcar la futura època del país, sobretot si som capaços d'aturar-nos, aprendre de la nova situació i reconèixer que la cura de les persones pot estar al centre de tot i que ens enforteix

com a societat. Doble discurs un altre cop, senyors del PSC. «Unidos» –sentim de Madrid, a tota hora, del senyor Sánchez–, «todos ante esta lucha que está atacando a nivel mundial.» Però, de sobte, quan venen a Catalunya, a estripar-ho tot. Per tant, deixi'm dir-li que probablement aquí a Catalunya ni hi son ni se'ls espera.

No deixa de ser irònic que sigui el PSC que ens parla de govern dividit. No fa ni una setmana que el secretari d'Estat d'Afers Socials de Podem es posicionava en contra de la fusió oligopolística entre CaixaBank i Bankia apadrinada pel Govern de l'Estat. Dilluns mateix, la ministra Montero venia a Catalunya Ràdio i deia: «La baixa laboral ha d'arribar a totes les famílies que ho necessiten per fer quarantena, sense excepció. Sis mesos més tard, on som? On som amb l'ingrés mínim garantit? Aquestes són les seves responsabilitats. Assumeixin-les. Després tindran llibertat per exigir als altres.

I la decisió més transcendent que també han pres és la de posar l'Estat al servei del presumpte comissionista Joan Carles de Borbó perquè pugui fugir de la justícia suïssa, que també van haver de prendre aquesta decisió a esquenes dels seus socis. Per tant, no, no. Defugim, defugim del que fa el Govern de l'Estat, que reuneix a tots els presidents autonòmics per informar-los, no per consensuar, no per treballar, no per marcar línies conjuntes d'actuació, sinó per informar-los. I la sort és que el dia abans per premsa no sapiguem ja què ens comunicarà el president.

Vostès ens parlen de la pèrdua de lideratge econòmic de Catalunya dins de l'Estat espanyol i diuen que és conseqüència d'un munt de coses. Tanmateix avui vostè ens ha passat dades perverses amb equilibris diferents. De nou, dades sense un context general, perquè si anem al context general potser, com deia el company de comuns, veuríem que, malgrat la recentralització constant de l'Estat espanyol –tot cap a Madrid, com veiem com es pensa un AVE, com veiem com no es desenvolupa el Corredor del Mediterrani–, ens porta cap a una Espanya *vacía*. La notícia no és tant que Madrid i Catalunya tinguin un pes del 19 per cent sobre el PIB de l'Estat, sinó que, malgrat l'efecte de capitalitat, malgrat utilitzar totes les eines de l'Estat –el FLA, el límit de dèficit, les inversions, la regulació financera, l'estat d'alarma–, malgrat l'aposta per Madrid, han trigat quaranta anys a arribar a l'empat tècnic amb Catalunya. Fem, senyors del PSC, política d'una altra manera.

Cansats ja de dir que la política és així. No. La política pot ser molt diferent. La presidenta Forcadell ens ho recordava aquests dies. Aquesta pandèmia ha posat a les dones al capdavant de tots aquells processos que vol dir cura de la gent. Hem vist...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputada.

Anna Caula i Paretas

...–sí, president, vaig acabant– com tot es fa amb una sensibilitat diferent. Trenquem, trenquem models de la vella política, aquest cop de veritat, i lluitem contra els dos rivals que tenim: repressió i Covid-19.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. (*Alguns aplaudiments.*) En darrer lloc, és el torn de la diputada Elsa Artadi, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Elsa Artadi i Vila

Gràcies, vicepresident Costa. Conseller, diputades, diputats, avui tenim aquí una moció de la diputada Romero plena de *fake news*, de tòpics unionistes i, sorprenent en vostè, grans dosis de cinisme. Aquí vostè ens ve a explicar què està passant a l'economia catalana com si el PSC-PSOE no hagués tingut mai responsabilitats en el Govern espanyol, ni ara ni des de que almenys jo tinc memòria.

Les dades trossejades, les dades com vol. El pes de Catalunya a l'Estat espanyol s'ha mantingut constant en els darrers quaranta anys. Que podríem anar millor? Po-

dríem anar moltíssim millor. I el problema de que no anem millor és el seu estat de les autonomies, un estat de les autonomies que amenaça la competitivitat de Catalunya, i que vostè ens deia a la interpellació: «El marc és igual per a tothom.» De veritat vostè creu que la política de distribució de la despesa de l'Estat espanyol és igual per a tothom? De veritat vostè és capaç de defensar en aquest hemicicle que no discrimina Catalunya? Potser és que no s'ho vol creure, potser és que no ho vol reconèixer, perquè, clar, amb tota aquesta manta de pressupostos que ha aprovat el PSOE durant tots aquests anys, aquests models de finançament que es dediquen a cronificar l'espoli fiscal que pateix Catalunya, els deu fer vergonya: l'espoli fiscal de 40 milions d'euros diaris que marxen i no tornen; el 30 per cent dels nostres impostos que es dediquen a despesa pública fora de Catalunya; un corredor del Mediterrani que no s'ha acabat; un dèficit inversor a l'aeroport, en els ports, a les carreteres, a Rodalies; una Generalitat infrafinançada del seu model de finançament.

I el Partit dels Socialistes és responsable d'aquest ofec; el PP també, però el seu també ho és. I avui ve aquí tranquil·lament, amb tot el cinisme, a sobre a que nosaltres demanem perdó per això. Vostès què estan al darrere també del decret de la marxa d'empreses, i també ens ho venen a recordar com si no hagués passat re.

Vostès i tots els que defensen aquest estat de les autonomies posen en perill el progrés econòmic i posen en perill el benestar de la nostra societat. Ho hem dit moltes vegades, el dèficit fiscal és un dèficit social. Ens mereixem un millor estat del benestar. Llitem per un millor estat del benestar. Però aquest és irrealitzable dins de l'Estat espanyol. I ara en plena pandèmia, en plena sanitària, econòmica i social és més important que mai. O no voldríem tenir un departament d'ensenyament amb un pressupost 90 per cent més alt o un de salut 50 per cent més alt o un de polítiques socials 50 per cent més alt, que ens situaria a la mitjana europea? Clar que ho voldríem. I són les seves polítiques, les de l'Estat espanyol, les dels socialistes que ho estan impedit.

Ens diu que no arriba a acords, el Govern de la Generalitat. Miri, jo li recordo que mentre el seu president, el senyor Pedro Sánchez, es feia fotos a la Rioja per blanquejar el rei, evidentment, el president Quim Torra signava un acord amb la Taula d'Entitats del Tercer Sector, amb la confederació per tenir una reactivitat econòmica que no deixi a ningú. Abans d'això ja havia signat un acord, el Govern, amb Comissions Obreres, amb la UGT, amb Foment, amb Pimec per a les bases de la reactivació econòmica; s'havia establert un comitè d'experts del sistema públic de salut; l'estratègia 2022 per a Catalunya, la Coreco amb pressupost, amb mesures i amb calendari.

I ens ve a parlar també vostè, que ja també em fa gràcia, de governs dividits; escolti'm, jo, si vol, la poso també davant del mirall i de l'espectacle que ens dona el govern de Madrid, del seu Partit Socialista i de Podemos, comuns: no hi ha setmana que no surti un ministre a explicar una gran iniciativa perquè surti l'endemà també en els mitjans de comunicació un ministre de l'altre color per rebatre i dir exactament el contrari.

Vostès entenen el desconcert que això genera a la població en aquest moment que hi ha de crisi i de necessitat? No s'han posat d'acord en re, ni en el permís de conciliació, ni amb qui pactaran els pressupostos, ni si es derogarà la reforma laboral, ni com es farà l'ingrés mínim vital, ni en els ajuts per pagar els lloguers, ni en la Llei de llibertat sexual. En re –en re.

Ara sí, sí que li concedeixo que al final en tots aquests temes..., veurem com acaba el tema dels romanents, però fins ara en tots aquests temes és veritat que vostès al final s'hi han imposat per incompareixença del vicepresident Iglesias i del partit de Podemos i dels comuns, que fins i tot s'han menjat un govern que ajuda a fugir un rei corrupte, una dictadura que vulnera drets humans per fugir de la justícia europea. Hem arribat en aquest extrem.

I ens parla d'eleccions. L'altre dia semblava que a la interpellació es queixava de que n'hi havia massa; avui ens demana eleccions, amb la pràctica que darrerament ja hi estem acostumats del Partit dels Socialistes d'interferir en les majories d'aquest Parlament. No sé si se'n recorda que les darreres eleccions van ser convocades pel 155, que vostès hi van donar suport. I que ara volen tornar a interferir a través de la judicialització de nou de la política i arribem ja a l'extrem en el que vostè sembla que ja sap quina serà la sentència del Tribunal Suprem. Ja no ens sorprèn re.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula novament la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Intentaré contestar ràpid tot el que han dit. Primer li vull dir a la diputada d'Esquerra, home, que vostè parli de «nova política» quan ha avalat una remodelació partidària i sectària, de purga política en el seu govern, em fa molta gràcia: gran «nova política».

Després, vostè diu: «És que ens convoca per informar.» Doncs, miri, el president Torra té la sort que el convoquin perquè l'informin, perquè els grups parlamentaris no tenim la sort ni que ens truqui el president Torra, ni que ens truqui el vicepresident del Govern, ni que se'ns convoqui per res; en la major crisi que hem viscut en els darrers temps, ni se'ns truca. Com a mínim, el Govern de l'Estat, diu vostè, «ens informen, ens convoquen», doncs, ja fan molt més del que fan vostès aquí.

L'altre dia, ara que vostè es queixa del Corredor Mediterrani, a veure si s'aclareixen entre els socis de govern, el conseller Tremosa aplaudia la inversió del Corredor Mediterrani, i ho va fer aquí en públic i ho va fer també a la reunió que va fer amb el comitè d'empresa de Saint-Gobain.

Home, i senyora Artadi, que vostè em parli de divisió, «en sèrio», de veritat..., les discrepàncies dins un govern són normals quan després s'arriba a un acord, que és el que ha passat, per exemple, amb els fons dels ajuntaments. Sí, sí, hi han votat PSOE i Podemos a favor. Vostès no, la seva divisió és tan grossa que ahir el PDECAT va votar diferent que Junts per Catalunya, Demòcrates diferent que Esquerra Republicana. Escolti, les divisions en aquests grups parlamentaris és constant en tots els plens; no ens vinguin a donar lliçons de res. Quan, a més, el seu president va dir al gener que era un govern esgotat i dividit i que no estava legitimat. No ho dic jo, ho va dir el seu president. Home, ja està bé.

Senyora Caula, jo no dic que convoqui eleccions, no tinc cap possibilitat ni cap competència; el que demanem són eleccions, i tenim tot el dret com a grup parlamentari a instar el Govern que convoqui eleccions, perquè això no s'aguanta, aquesta agonia és insuportable. No ens mereixem, els catalans, aquest Govern que tenim que no dona respostes als problemes que tenim en aquests moments de crisi econòmica, social i sanitària. No ens ho mereixem. I per això demanem eleccions.

I l'hi dic a la diputada de la CUP: home, vostè es queixa molt d'aquest govern, però després ha votat investidures i ha votat pressupostos. Sí, i pensava que tenia un grup parlamentari al Congrés, que allà és on li toca probablement fer oposició al PSOE. Per tant, una mica més d'honestedat. Perquè, per exemple, altres sí que ho fan i són capaços de ser sincers, com, per exemple, el ministre Escrivá, que ha reconegut que no ha anat bé la gestió de l'ingrés mínim vital, cosa que aquí no he sentit encara el Govern dir *mea culpa* de com ha anat la renda garantida de ciutadania.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda en acabar el catorzè punt de l'ordre del dia juntament amb la resta de votacions del dia d'avui.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior

302-00229/12

Passem ara al punt dissetè de l'ordre, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció, té la paraula la diputada Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gracias. Ya es el colmo que uno de los líderes de este Govern, no sé si único, pero sí uno de los líderes de la opacidad, sea justamente el Departamento de Transparencia. Opacidad en varios aspectos, opacidad con la que han actuado hasta ahora, al menos hasta ahora, ante los posibles casos de acoso sexual que se han dado en su departamento. Opacidad y faltar a la verdad del *exconseller* Bosch, de acuerdo con informes de la función pública de la Generalitat, mintiendo a este Parlamento, un *exconseller* de Transparencia. Posible acoso laboral del delegado del Govern en Suiza, que nunca ha comparecido en este Parlamento para dar explicaciones de su gestión. Opacidad también de sus actividades en el exterior. Y me dirijo al conseller, que lo tengo aquí. ¿Ustedes tienen algo que ocultar sobre los pagos, los contratos que han hecho con Naciones Unidas? Y si no es así, conseller, ¿por qué se ha vulnerado mi derecho de acceso a la información como diputada en este tema?, ¿por qué? Llevamos meses esperando esa información.

Este verano, este mes de agosto, fui invitada a participar en una reunión de trabajo virtual de una organización internacional que se llama ParlAmericas, cuyos miembros son parlamentos de los países del continente americano, justamente para hablar de control político en tiempos de Covid. Y de esa reunión destaco dos ideas, que además son dos ideas que se han hablado en este Parlamento: una es la importancia de la transparencia y del acceso a la información de los diputados como requisito previo esencial para que podamos ejercer nuestra función de control político al Gobierno, y, dos, la importancia de los parlamentos para exigir a los respectivos gobiernos que reasignen partidas presupuestarias, designen contingentes económicos para luchar contra la Covid y la recuperación.

Estas ideas están recogidas en esta moción, y es lo que les estoy pidiendo, diputados, que hagan suyas estas propuestas, porque son propuestas transversales, son propuestas atemporales, y son necesarias en un estado democrático y de derecho. Estamos pidiendo agilidad en el acceso a la información, medidas... No puede ser que haya un departamento, una dirección general de transparencia, que haya casos de amparos de diputados de esta cámara, y entiendo o entendemos que no habría que esperar que se hicieran estos amparos. Hay una dirección general, relaciones Parlamento con el Gobierno, que debería agilizar trámites cuando cualquiera de los diputados de esta cámara tiene quejas porque la información que está solicitado no es la que está dando el Govern.

Rendición de cuentas. No es suficiente con que haya transparencia, sino que tiene que haber rendición de cuentas. Tienen que venir los gestores, los altos cargos, no solo los *consellers*, los altos cargos, los cargos eventuales, que tienen sueldos altísimos, para explicar su gestión de sus actividades, como, por ejemplo, el delegado del Govern en Suiza. Tienen que venir y tienen que pasar por el control de este Parlamento. Atiendan las necesidades de los más vulnerables. Este Parlamento se ha pro-

nunciado favorablemente a favor de los pensionistas venezolanos que no cobran desde hace años su pensión y que residen en Cataluña. ¿Por qué no hay un plan concreto para ayudar a estas personas, que es uno de los colectivos también más necesitados en Cataluña?

Y finalmente, liberen recursos. Si hay un departamento que está en disposición de liberar recursos para destinarlo a otros departamentos que están llamando para que tengan más recursos, Economía, Salud, Educación, Asuntos Sociales, es, precisamente, el Departamento de Transparencia. Esta moción pide concretar transparencia, porque es regeneración democrática, pero también porque es un acto de responsabilidad ante la ciudadanía.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Atès que no s'han presentat esmenes, a continuació i ja per fixar la seva oposició, té la paraula en primer lloc el diputat Ferran Pedret, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, el grup de Ciutadans presenta aquesta moció en matèria de transparència, bàsicament, que té, de tota manera, continguts que són des del punt de vista material diferents entre ells, és a dir, estan relacionats per la demanda de transparència, però materialment són bastant diferents. Alguns tenen a veure amb l'activitat parlamentària en si mateixa i amb el dret dels diputats i les diputades de que les seves preguntes es responguin, que les seves sol·licituds de documentació i les peticions d'informació siguin ateses, i he de dir que aquí, tant pel que fa a la queixa que efectua el Grup de Ciutadans, com pel que fa als recordatoris i preses de posició que demana el Parlament en favor d'aquesta transparència i d'aquest dret d'accés a la informació i de que les preguntes siguin contestades en temps i forma o que si hi ha alguna dificultat en la interpretació del que s'ha preguntat es posi el Govern en contacte amb el diputat o diputada que sol·licita la informació i aclareixin a què es refereix exactament, aquí no podem fer altra cosa que estar-hi d'acord, i, a més, nosaltres pensem que el conjunt dels grups i subgrups de la cambra hi haurien d'estar d'acord.

Després, diguem que fa una crítica en termes severos de l'actuació de l'anterior conseller d'Exteriors respecte a un cas d'assetjament laboral i sexual, que nosaltres, tot i que possiblement haguéssim redactat d'una altra manera, compartim. De tota manera entenem que la responsabilitat política va quedar depurada en el moment en què l'anterior conseller va dimitir, la responsabilitat política del senyor Bosch. Respecte a altres tipus de responsabilitats no ens correspon a nosaltres com a Parlament pronunciar-nos, però el que és cert és que és preocupant que en el seu moment es produís la situació que es va produir sense que això donés peu a l'activació de tots els protocols i a que s'aixequés una bandera d'alerta.

Sobre això hem tingut ocasió a bastament de discutir aquí, en aquesta cambra, i en el debat públic també. Tanmateix, no crec que sigui per alguna característica intrínseca del departament, en absolut, però és cert que preocupa veure com també hi ha hagut, segons les informacions publicades, un cas d'assetjament laboral, en aquest cas, no d'índole sexual fins on sabem, en la Delegació del Govern a Suïssa i que novament pensem que no ha estat resolta com s'hauria d'haver resolt, perquè la persona presumptament responsable d'aquest assetjament, en lloc d'haver estat cessada, diguem, en termes absoluts ha estat recol·locada en un lloc d'assessorament en el Departament de Presidència. Hem formulat preguntes parlamentàries respecte d'això i de totes les derivades que té. Esperem que en temps i forma es contestin aquestes preguntes, però ens sembla que potser seria convenient que en el transcurs d'aquest debat, i ja que el conseller hi és i té la facultat de fer ús de la paraula, si con-

sidera que ha de dir quelcom respecte d'això que ho pugui dir. I ho dic sense ànim de polemitzar sinó que tingui l'ocasió d'oferir explicacions respecte a això, tot i que sabem que en el temps es va produir en un altre moment.

I després hi ha una qüestió que no considero poc rellevant però que sí que és veritat que no sé si encaixa del tot amb una moció sobre transparència, que és la demanda que el Govern de la Generalitat auxiliï, d'alguna manera, els pensionistes veneçolans mentre no tinguin els ingressos que els corresponen d'acord amb les seves pensions. Nosaltres, evidentment, hi estem d'acord, tot i que pensem que potser està una mica embotit en aquesta moció, però hi estem d'acord i hi votarem a favor com hi hem votat a favor en altres ocasions.

I, finalment, hi ha una petició d'informació potser una mica ingènua respecte al procedir amb les bases de dades dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb aquella mobilització de l'U d'Octubre. Jo crec que no obtindrà resposta això en seu parlamentària, sens dubte, però vaja, hi votarem a favor. Però ens sembla que no obtindrà resposta.

En qualsevol cas, tot i ser preocupant i ser rellevant el que és políticament més rellevant d'aquella data és que sent com va ser una gran mobilització hi hagi grups parlamentaris que segueixin pensant en allò com un mandat polític per construir un estat català independent contra tots els procediments de reforma estatutària i constitucional que hi ha, i també ignorant una vegada més l'existència d'una part molt significativa de la ciutadania de Catalunya, possiblement majoritària d'acord amb els resultats electorals, que no comparteix aquest objectiu polític.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Susanna Segovia, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Estem parlant ara d'una moció de Ciutadans en el tema de transparència, que se'ls ha de reconèixer que és una de les prioritats, dels objectius que el seu grup treballa dintre de la Comissió d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

Nosaltres estem molt d'acord amb el diagnòstic que vostès fan de la manca de resposta realment del Govern a moltes de les preguntes i a molts dels requeriments, i a moltes de les peticions que fem els grups parlamentaris. Segurament el cas del seu grup és més evident perquè són també els que tenen més capacitat de fer més preguntes i més requeriments. Però és que només hem de posar un exemple, que justament ahir es comentava. El mes de gener es va votar en comissió la compareixença del vicepresident Pere Aragonès i del conseller de Territori, Damià Calvet, per donar explicacions sobre el Barcelona World, i estem al mes de setembre i encara ho estem esperant. És a dir, és una altra de les característiques d'aquest Govern, que, per una banda, no fa cas de les mocions i resolucions que s'aproven al Parlament, i una moció de la CUP va servir el mes de juliol perquè ho poguéssim debatre, perquè directament el Departament d'Interior, per exemple, es permetia el luxe de dir que no acatarien el que digui el Parlament perquè el que digui el Parlament total per a què; el Govern porta claríssimament malament que hi hagin alguns temes on no té la majoria suficient i sigui la majoria de l'oposició la que aprova les al·lusions i mocions, i llavors normalment el que fa és tirar pilotes fora, no complir-les i posar excuses.

I en el cas de la transparència i en el cas en concret d'algunes de les peticions que ha fet la diputada de Ciutadans sobre viatges de l'exconseller Bosch, va arribar fins al punt d'haver d'apel·lar a l'òrgan de Garantia del Dret a la Informació Pública, la GAIP, que li va donar la raó a la diputada. I portem també no sé quantes reunions de la Mesa discutint aquest tema perquè continua havent-hi una resistència incomprendible per part del departament a respondre a la petició de la diputada, amb allò que

la mateixa GAIP ha dit que té dret a tenir aquesta resposta. Per tant, en aquest sentit, amb aquests temes tot el suport al plantejament que es fa des del Grup de Ciutadans.

A nosaltres també ens sembla que han aprofitat la moció per col·locar altres temes que no tenen estrictament a veure amb això, això és decisió del seu grup. Creiem que, efectivament, els temes del conseller Bosch ficats així com a autoesmena potser són una mica forçats però, en aquest cas, nosaltres compartim l'alarma, compartim l'alerta. Vam estar presents el dia de la compareixença del conseller Alfred Bosch. Nosaltres compartim que ni el to, ni el contingut, ni l'actitud de l'exconseller va ser respectuós amb la majoria de les diputades que estàvem allà. Va reaccionar amb una actitud hiperdefensiva i més aviat acusant de possibles denúncies a les diputades per difamació, per les coses que dèiem en aquella comissió.

Per tant, nosaltres, malgrat que creiem que ha sigut realment ficat amb calçador, donarem suport als dos punts que posen. Creiem que el que va passar a la Conselleria d'Exteriors ha sigut molt greu. Hem vist després que el mateix Govern ha donat pràcticament la raó a que allò va passar i s'estan estudiant ara accions contra l'exconseller. Més val tard que mai, que diuen.

I com ja s'ha comentat també, ara ha sortit un altre cas d'assetjament laboral, en aquest cas de l'exdelegat a Suïssa, el senyor Manonelles, que també evidentment ens preocupa, perquè també..., bàsicament el que ens preocupa és que sembla un altre cas del que ja se sabia, ja hi havia hagut indicis, ja hi havia hagut treballadores que havien comunicat aquesta situació, aquest malestar, i tampoc es va fer re, com a mínim durant el mandat del senyor Bosch. A partir del mes de març sembla que es comença a investigar.

Nosaltres ens sumàrem a la petició que hi ha de que realment cal aclariment, cal aclariment de per què. Segurament no és un tema del departament però potser sí és un tema que caracteritza alguna de les actuacions de l'equip del senyor Bosch que a nosaltres ens preocupa molt. Ens preocupa molt i amb el conseller ho vam poder compartir també, en una compareixença, quina és la situació en la qual queda el departament després de totes aquestes coses que estan passant.

D'altres punts que inclou la moció. Nosaltres, amb el tema dels pensionistes veneçolans, honestament creiem que no toca, que no toca perquè ens sorprèn molt que en l'actitud que normalment té Ciutadans de no voler parlar de política exterior, de no voler parlar..., de dir que nosaltres no ens hem de posicionar sobre re, l'única excepció d'aquest tema per a ells és Veneçuela. Amb Veneçuela sí que ens hi hem de posar; de Veneçuela la Generalitat ha de fer tot, ha de fer declaracions, ha de fer posicionaments, i en algun moment vam tenir una proposta de resolució que reiteradament anaven traient de la taula de donar suport al senyor Guaidó. Perquè, clar, al final, com que el senyor Guaidó no acabava d'aconseguir el que pretenia, doncs no acabava de quedar clara l'acció. És a dir, pensionistes veneçolans, i de Costa Rica i d'Hondures i d'El Salvador i d'Equador i del Marroc, perquè hi han pensionistes de tots aquests països que estan vivint aquí. No entenem per què ha d'haver-hi una preocupació especial pels de Veneçuela, si no és per un interès ideològic, polític i potser electoral dels amics de Ciutadans perquè d'aquí a sis mesos hi han eleccions parlamentàries a Veneçuela. Llavors, segurament els aniria bé tenir aquest punt..., poder presumir d'aquest punt.

I en el que sí que no donarem suport, i ho saben, és en el tema de reducció de la despesa al Departament d'Acció Exterior. Nosaltres creiem que al Departament d'Acció Exterior bona part del seu pressupost va cap a cooperació al desenvolupament; ens preocuparia molt que una nova reducció afectés aquesta rúbrica, i la proposta de Ciutadans és massa genèrica.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del diputat Carles Riera, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president –des de l'escó. Bé, ens trobem davant d'una moció de Ciutadans que és un aiguabarreig, un poti-poti que va de transparència fins a Veneçuela, passant per altres temes. De fet, en termes més concrets i específics, dintre d'aquest aiguabarreig, dintre d'aquest poti-poti, constatem que és una moció que parla, efectivament, de transparència, parla de reprovació a les negligències i responsabilitats en els casos de violència masclista, i després practica els habituals atacs i fiscalitzacions a lo que és la política exterior i la diplomàcia pública catalana, i amb un apèndix absolutament extemporani referit a Veneçuela.

Bé, nosaltres, malgrat aquesta inconsistència general i ens sembla que aquest oportunisme generalitzat en aquesta moció, no podem fer altra cosa que donar suport a alguns dels punts que parlen de transparència. Primer, perquè genèricament hi estem d'acord, són reclamacions de transparència, són afirmacions de principis de transparència que són lògics i han de ser lògics en qualsevol govern democràtic.

Però hem de fer una puntualització. En el punt 2.b ens abstindrem, perquè tal com està plantejat hom podria entendre que es tracta de reivindicar que el Govern respongui a la fiscalització del Parlament, però ens temem molt que això obeeixi també a la lògica de fiscalització que Ciutadans vol induir en aquesta institució en nom i representació de la Fiscalia General de l'Estat, i, per tant, sembla que el que volen és que aquest Parlament s'agenolli davant del Tribunal Constitucional, el Govern de l'Estat, el Tribunal Suprem o la fiscalia.

Bé, votarem favorablement, òbviament, reprovar les negligències i responsabilitats relacionades amb violència masclista o amb violència laboral que s'hagin pogut produir.

I finalment, òbviament, votarem en contra de tot allò que són atacs al que hauria de ser una diplomàcia pública, una política exterior internacional catalana, que en tot cas no compartim amb el Govern per les seves insuficiències, per les seves mancances o per la discrepància que tenim amb algun dels seus objectius o prioritats, però no pel fet que es produeixi.

I finalment, no deixa de sorprendre'ns que Ciutadans demani (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) una protecció econòmica per a la població resident de Veneçuela i no ho faci, en la situació de crisi en la que ens trobem –acabo, president–, que no demani protecció i drets per a les persones migrades que són objecte de la violència institucional, per als treballadors i treballadores temporeres, per a totes aquelles treballadores que han de viure i treballar en condicions d'explotació, de desigualtat...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputat.

Carles Riera Albert

...i d'injustícia i que no demanin drets per a aquestes persones. És un concepte de solidaritat que no compartim.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Daniel Serrano, del Subgrup del Partit Popular de Catalunya.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. *Conseller*, no son pocos los pecados originales que acompañan al Govern durante la legislatura. Sin duda, el más grave para nosotros es la falta

de actuación democrática con su constante voluntad de gobernar al margen del marco constitucional. Pero otro no menor es la falta de transparencia como pilar esencial en la acción política del Govern. Es decir que la desinformación por parte del Govern no es fruto de un accidente o de una falta de diligencia, sino que es una parte, un elemento esencial de la acción política del Govern, y por partida doble.

Por un lado, hay falta de transparencia en la acción política ordinaria del Govern, vulnerando constantemente los derechos parlamentarios de la oposición. Las sesiones de control al presidente del Gobierno se acaban convirtiendo en la sesión de control del presidente del Gobierno a los diputados de la oposición, por no hablar de la falta de respuesta escrita a las preguntas que formulan los diputados, y por no hablar tampoco de la falta de acceso de los diputados de esta cámara a las fuentes directas de información, como pueden ser los delegados de la Generalitat en el exterior. Por tanto, falta de información en cuanto a la acción ordinaria del Govern.

Pero, por otro lado, esa falta de transparencia también alcanza a episodios que nada tienen que ver con la acción ordinaria del Govern, incluso alcanza a sórdidos episodios como en el que se vio envuelto el ex jefe de gabinete del *exconseller* Bosch, e incluso al papel que supuestamente desempeñó el *exconseller* tratando de ocultar estos episodios, ¿no? Y todo ello en el Departamento de Transparencia, que resultaría irónico si no fuera porque hay mujeres que sufrieron y siguen sufriendo por aquellos condenables hechos.

Y además llueve sobre mojado, porque parece que episodios similares se han producido también en la delegación en Suiza, y una vez más parece que la actuación del Govern es de encubrir o tapar esos lamentables episodios. En definitiva, la moción lo que persigue es que el Govern cumpla con su mandato legal de transparencia y, por eso motivo, nosotros daremos apoyo a la dicha moción.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Ara és el torn del diputat Jordi Orobitg, del Grup Parlamentari Republicà.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, vicepresident. Consellera i diputades, diputats, ens trobem amb una moció de Ciutadans que la vull qualificar ja d'entrada com una moció trampa, és a dir, aquelles que en principi inspiren quelcom lloable i que hauria de defensar qualsevol parlamentari, com que el poder executiu resti sobre el control efectiu del legislatiu. El cert, però, és que la moció persegueix un altre objectiu i el desenvoluparé en breu. Alguns dels apartats de la moció, com he dit, són de calaix que, tret d'algun biaix lingüístic que denota la inclinació en l'eix nacional del grup que la proposa, són plenament assumibles per qualsevol parlamentari, com ara la necessitat de transparència i la lluita contra l'opacitat, quelcom que entenc que tots compartim, la necessitat d'atendre en temps i forma les peticions d'informació o documentació pública fetes pels grups, subgrups parlamentaris i els diputats que els integren, que ja més bàsic... En qualsevol cas, en dret parlamentari; extrems tots ells que tenen a veure amb els dels diputats dels grups i dels subgrups parlamentaris a exercir l'accés a la informació per poder desenvolupar l'activitat per a la que hem estat electes.

Dit això, crec que també hauria de ser responsabilitat de tots els diputats i de tots els grups a l'hora de posicionar-nos esbrinar si els retrets que es fan al Govern i a un departament en concret, en aquest cas, estan fonamentats en fets, no només pel que respecta la forma, i insisteixo en aquests principis, sinó també respecte el fons. I aquí és quan les coses no quadren.

La conclusió a la que arribem –i en aquest cas hi he arribat jo especialment– és que els senyors de Ciutadans són com l'espavilat que es llença davant d'un vehicle per poder reclamar una compensació a la companyia d'assegurances. Fan *spam* parlamentari, plantegen reiterades demandes d'informació, moltes d'elles perfecta-

ment accessibles des del mateix web del Departament d'Afers Exteriors al Portal de la Transparència i amb una voluntat gens dissimulada de provocar el col·lapse de l'Administració i que hagi de destinar més recursos humans i materials a aquestes tasques que a les pròpies del Govern. Fins i tot, havent obtingut resposta del departament, encara que sigui fora de termini vist l'allau de demandes d'informació, plantegen requeriment a la Mesa del Parlament amb l'únic objectiu de poder sumar una ratlleta més al còmput de reclamacions i plantejar una moció com la que ens ocupa.

Aquestes pràctiques, vostès que sempre diuen emparar-se en la llei, es qualifiquen com abús de dret. I vostès s'hi prodiguen molt, a l'abús de dret, capgirant-lo, interpretant-lo segons les seves conveniències, fins al punt de formar part del mateix corpus polític i jurídic capaç d'acusar de rebel·lió i condemnar per sedició aquells que van complir el seu programa electoral.

Per posar negre sobre blanc a aquest abús de dret, volia recordar algunes dades que ja, en la resposta a una interpellació, el conseller Bernat Solé va expressar aquell dia. Ja sabem que no les seguim massa, les interpellacions. El que va expressar és que 545 de les 849 peticions d'informació rebudes pel departament pertanyien al grup de Ciutadans, és a dir, que Ciutadans ha plantejat el 65 per cent de les peticions d'informació; que d'aquestes, el 63 per cent, és a dir, 346 eren qüestions fàcilment consultables pel fet d'haver estat publicades al Portal de la Transparència, amb l'agreujant que moltes d'aquestes peticions d'informació han estat repetides, es dupliquen o tripliquen. I d'això al Parlament en tenim experiència. Ho sabem tots que, en comissions, vostès no paren en reiterar una i altra vegada les mateixes propostes de resolució amb l'únic objectiu d'engreixar artificialment les dades d'iniciatives parlamentàries per poder aparèixer com a grup capdavanter en aquest àmbit.

La conclusió a la que un arriba és que vostès sí que són un *fake*, un *fake group*. I si no fos prou, la moció es troba farcida d'inexactituds. No es pot plantejar una moció com la que plantegen, demanar la fiscalització per part de la Sindicatura de Comptes de les delegacions del Govern. La Sindicatura de Comptes fiscalitza d'ofici quan ho creu oportú i, és més, la darrera fiscalització de les alegacions és de l'any 2017. Per tant, informin-se'n una mica abans de plantejar segons quins acords. No es poden qüestionar els minsos recursos que la Generalitat destina, que han servit per apropar tres mil catalans que durant el confinament han restat a l'exterior, quan vostès, des d'Andalusia, hi destinen 30 milions d'euros.

En definitiva, una moció que cau pel seu propi pes, però si lo que hem plantejat fins ara era capciós, el que planteja respecte del conseller Bosch és trilerisme polític. No té cap mena de congruència la moció amb aquella interpellació que van plantejar. Per més *inri*, tots els fets en què sustenten les acusacions contra el conseller Bosch són extemporanis, són posteriors a la mateixa interpellació i, per tant, des d'aquí la meua queixa, diputat, pel fet que s'hagi permès aquesta correcció de dades.

Què més volen, del conseller Bosch? El conseller Bosch ha fet allò que més se li pot exigir un polític, ha renunciat al seu càrrec i jo els interpello, a tots els grups parlamentaris que avui per la conjuntura preelectoral faran costat a aquesta moció: facin una mirada introspectiva a les seves organitzacions polítiques i qüestionin-se tot el seu procedir. Si no han existit òrgans de direcció de partits en què han estat assetjades diputades, que no han fet fora els assetjadors, ni els han demanat cap mena de responsabilitat; si no s'han recol·locat delegats del Govern que, en aquest cas, han estat cessats pel Departament d'Exteriors...

El vicepresident primer

Vagi acabant, diputat.

Jordi Orobitg i Solé

...-ja acabo, president-, sabent precisament que existien aquests procediments que, com el del conseller Bosch, han estat filtrats de manera interessada. En definitiva, aquesta moció, si s'aprova, i acabo, no ens fa millors parlamentaris, ni posa en

valor aquesta cambra, aquesta moció i la seva aprovació, si és així, es constitueix com un monument a... *(El vicepresident primer retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments.)*

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn de la diputada Aurora Madaula, de Junts per Catalunya.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Diputats, bon dia, treballadors del Parlament... Ens trobem davant d'una moció del grup de Ciutadans sobre la suposada manca de transparència del Govern i del Departament d'Exteriors on s'hi barregen molts temes. Pel que fa a les qüestions que demanen sobre la transparència del Govern, l'accés a les dades i informacions públiques, el Govern ja els ha respost tant en la compareixença com en les interpellacions, com en les comissions, ja els ha respost que està compromès amb la transparència, que totes les dades, agendes i informacions, així com els pressupostos, tant del departament com de les delegacions a l'exterior que vostès demanen al punt 4 estan publicades als webs del departament i al Portal de Transparència, el governobert.gencat.cat.

En una altra ocasió ja ho van demanar; jo mateixa els vaig ensenyar des d'aquest faristol l'agenda del conseller, que com la resta dels altres alts càrrecs del Govern està publicada, juntament amb remuneracions, relacions de béns, obsequis, viatges..., segons marca el codi de conducta per a alts càrrecs. El que passa és que això que demanen vostès en el punt 5 sobre la publicació d'aquestes dades en relació amb el personal eventual no està regulat d'aquesta manera, perquè no es regula així la llei, atès que el seu règim laboral no està sotmès a les mateixes obligacions que els alts càrrecs, perquè no són càrrecs polítics.

Ens agrada que exigeixin transparència al Govern, a l'accés a les dades, per fer una democràcia encara més plena, però també ens agradaria que ho fessin quan es tracta d'institucions com la monarquia, la monarquia corrupta espanyola, ja que vostès han votat en contra de la comissió d'investigació de la monarquia espanyola en aquest Parlament.

De veritat, haurien de ser transparents i clars i democràtics, si és que es pot ser democràtic defensant una monarquia hereva del franquisme i on s'escull per designi sanguini. I, per tant, ens agradaria que també defensessin la publicació de tot l'entrellat d'aquesta institució corrupta espanyola –que vostès no fan.

En el punt 3 de la moció, ens agrada que finalment reconeixin que l'1 d'octubre del 2017 es va celebrar un referèndum, així ho diuen en la seva moció. I no, no és un delicte, perquè el de convocar referèndums es va despenalitzar el 2005 pel Govern de Zapatero, contra una cosa que havia introduït el Govern Aznar per acabar amb el pla Ibarretxe. I no va ser il·legal –no va ser il·legal. El que sí que va ser il·legal i gens transparent va ser l'actuació del Govern espanyol vulnerant els nostres drets civils i polítics i apallissant-nos salvatgement a l'hora d'anar a votar. Aquí sí que s'hauria de demanar transparència per saber qui va ordenar les càrregues i en base a quin concepte. Però m'imagino que això deu formar part de l'operació Catalunya del PP, i vostès no demanaran ni explicacions ni transparència, en aquest cas, quan els agredits van ser els ciutadans de Catalunya.

En aquesta moció també demanen, per allò de barrejar coses, com ja se'ls ha dit, auxili per als pensionistes veneçolans. No dubtem que aquest col·lectiu ho estigui passant malament, igual que ho estan passant altres col·lectius de persones migrades d'altres països, no només de l'Amèrica Llatina, i també a Catalunya. A través de la cooperació del Departament d'Exteriors i de cooperació es subvencionen diferents programes d'ajuda al desenvolupament a Amèrica Central i el Carib i Amèrica del Sud, però també a molts territoris de la Mediterrània i de l'Àfrica subsahariana. Actualment els projectes vigents s'estan redirigint a actuacions humanitàries interna-

cionals per tal de fer front a la pandèmia de la Covid-19. Per tant, ja s'està fent el que vostès demanen al punt 7, que és alliberar recursos i destinar-los a la lluita Covid.

En definitiva, tot ens sembla que ja s'està fent i que vostès no tenen motiu per demanar-ho i per seguir-ho demanant; hi tenen tot el dret però hi votarem en contra, a excepció pel que fa a la referència de reprovació de l'actitud de l'exconseller Bosch, perquè tal i com sembla que demostra l'informe de funció pública era coneixedor del presumpte assetjament sexual a les treballadores del departament que va realitzar el seu cap de gabinet i no ho va posar en coneixement. Nosaltres ja ens vam mostrar molt crítics, vam defensar en la seva compareixença que dimitís, i vam agrair que dimitís, però reprovem també aquesta actitud que va tenir el passat dia 29 de juliol, una actitud altiva i amenaçadora amb les diputades, que nosaltres vam criticar, i que, per tant, considerem que està bé tenir-ho en compte. De tota manera, també els haig de dir que no és el..., no ens sembla correcte introduir-ho, sembla molt forçat com ho han introduït amb una rectificació el passat 31 d'agost, si no em sembla malament.

Condemnem i condemnarem sempre aquestes actituds, demanarem transparència i exigirem responsabilitats en tots els casos relacionats amb violències masclistes fins a erradicar aquesta xacra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Atès que no hi ha hagut esmenes, no hi ha torn tampoc per al grup proposant. Acabat el debat, per tant, els record que la votació d'aquesta moció es farà com en els altres casos en acabar el catorzè punt de l'ordre del dia al final de la tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern

302-00230/12

Passem ara al punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el balanç de política general del Govern presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la moció, té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. Bé, nosaltres presentem aquesta moció amb una conjuntura política ben rotunda i que fixaríem en tres punts, per resumir-ho. En primer lloc, una acció política que fa temps que no prioritza la sortida de la crisi econòmica ni la lluita contra la pandèmia. Malgrat que es repeteixi que sí que el Govern ho està intentant prioritzar, és evident que això no està passant. La prova fefaent d'això va ser un debat absolutament estèril, com deia abans, en una moció anterior, sobre la monarquia, que només va servir, doncs, per fer palesa la divisió profunda entre els membres de Govern, perquè el gran debat finalment va ser si es podien o no publicar unes resolucions aprovades en el Ple, que no es van poder ni tan sols publicar. Això és la prova, hi insisteixo, que en cap moment el Govern ha intentat prioritzar ni la sortida de la crisi ni la lluita contra la pandèmia, sinó que ha continuat amb els seus debats de sempre.

Afegir que aquesta actitud acaba provocant una inestabilitat institucional, una incertesa, en el pitjor moment possible, que era el moment d'aportar serenitat, d'aportar unitat en el Govern, aportar diàleg amb l'oposició. Doncs, ha estat tot el contrari.

En segon lloc, un incompliment sistemàtic de les resolucions parlamentàries que s'han anat aprovant sobre la lluita contra la pandèmia. En tercer lloc, a una profunda divisió de la societat catalana –que això ja fa temps que dura– s'ha afegit una profunda divisió primer en el moviment separatista, i s'ha traduït en una profunda di-

visió –ho dèiem abans– en el Govern mateix. En aquest context, evidentment –això també s'explicava en una moció anterior del Partit Socialista, que una part substancial coincidia amb el que diem nosaltres– requereix un nou govern sortit de les urnes que garanteixi estabilitat, certeses, unitat civil, política, a Catalunya, i que pugui donar un impuls que es necessita més que mai.

I quan es parla de l'impuls, aquí és on nosaltres fem l'aportació més evidentment ajustada a la nostra visió de Catalunya, també a la nostra visió ideològica –com és evident– i que podríem resumir en quatre elements. Primer, ser capaços d'afrontar una reforma fiscal que incentivi, dinamitzi l'economia catalana. Creiem que amb les càrregues que tenim fiscals ara mateix això és un obstacle infranquejable. Després, la protecció de la llibertat educativa, que creiem que s'està atacant en els darrers anys aquí a Catalunya. El respecte a la propietat privada. Ahir vam tenir un debat sobre la qüestió. Hi insistim: només des del respecte a la propietat privada es pot després garantir el dret a l'habitatge. És a dir, no són drets que estiguin enfrontats, tot el contrari: en qualsevol societat democràtica moderna són dos drets que han d'anar perfectament de la mà.

I després, alguns elements com combatre aquesta certa turismofòbia que des de determinades posicions ideològiques s'ha anat construint i que també en el pitjor moment està enfonsant un sector que evidentment arran de la pandèmia està patint més que cap altre i que significa el 12 per cent del PIB català. Per tant, és absolutament suïcida continuar amb aquesta política. Combatre l'ocupació il·legal –com deia fa un moment– seria un altre punt substancial d'aquesta moció.

I finalment ja avanço que hem sigut capaços d'arribar a acords primer per acceptar algunes esmenes i també per arribar a transaccionar alguns textos amb Ciutadans, amb el Partit dels Socialistes, també amb Junts per Catalunya i amb Esquerra Republicana. Agrair la seva disposició al diàleg, també les esmenes que no han estat acceptades, també s'agraeixen, perquè creiem que en qualsevol cas poden ajudar a millorar la moció.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Tenen la paraula ara per defensar les esmenes presentades en primer lloc la diputada Eva Granados del Grup del PSC i Units per Avançar.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. I gràcies també al Grup Parlamentari Popular, que va presentar aquesta moció, a la qual nosaltres hem fet dues esmenes. Una s'ha acceptat i l'altra no, perquè ha arribat a un acord amb el govern d'Esquerra i de Junts per Catalunya.

A veure, nosaltres la moció la veiem i coincidim bastant amb la interpe·llació que va fer el president del Grup Parlamentari, el senyor Fernández. La moció fa propostes genèriques davant la gestió de la pandèmia, que nosaltres també recolzarem, i també es parla de l'esgotament de la legislatura. Es parla també de les aportacions que fa el Grup Parlamentari Popular pel que fa a la gestió, i aquí no coincidirem, evidentment. Són les seves propostes de fiscalitat, d'una fiscalitat de dretes i que nosaltres no tenim res a veure amb tot això.

I després sí que s'endinsa en dues matèries, en matèria d'educació, on fa una barreja del que seria la defensa del model educatiu català, on també existeixen els concerts, amb el que té a veure amb l'escola segregada, i després entra en l'ocupació il·legal d'habitatges. Aleshores, ràpidament repassant-los és evident que nosaltres coincidim –ara ho deia el senyor Fernández en les intervencions que hem fet– en l'esgotament de la legislatura. Ja fa molts mesos que el president Torra va dir que tenia un govern dividit, que ell com a president estava desautoritzat i que la legislatura estava acabada. Per tant, no és que ho digui l'oposició ni que ho diguin els ciutadans quan són preguntats a les enquestes, sinó que és clar que és temps d'eleccions, que

s'ha d'acabar una legislatura que ha dirigit un Govern incapaç d'arribar a acords i entesa amb els grups de l'oposició abans i també durant la pandèmia.

En segon lloc, també la moció parla de com ha de gestionar el Govern aquesta pandèmia i, per tant, aquí hem de posar en relleu que hem fet diversos plens, que s'han aprovat moltes resolucions en aquest Parlament i que, lamentablement, ni en els moments greus que està vivint i davant dels oferiments de l'oposició, no només del meu grup, d'altres grups, d'acordar la reorganització pressupostària davant de la Covid, doncs tot això no ha estat suficient perquè el Govern i el president vulguin seure a dialogar i a pactar aquestes modificacions pressupostàries. De fet, no donen ni explicacions del que han aprovat a Govern.

I nosaltres creiem que cal mobilitzar tots els recursos, que cal concentrar-se en la reactivació econòmica i en la reconstrucció social des de l'acord, i és evident que el Govern no s'hi està posant. I aquí diferenciariem clarament el que està fent el Govern d'Espanya, amb més de 3.000 milions extraordinaris que arriben aquí a Catalunya, i que treballa des del diàleg a través de les conferències de presidents i de les conferències sectorials. Res més lluny del que està passant aquí a Catalunya. Per això també recolzarem tots els punts que tenen a veure amb el balanç i la prioritza-
ció de la Covid.

Coincidim també amb el que té a veure amb aquesta reprovació de la política identitària per part del Govern de la Generalitat. Fer del greuge i la voluntat de continuar amb el procés independentista no ajuda a superar la divisió que vostès mateixos han instal·lat a la societat catalana, i sembla que no hagin après de les conseqüències. Van marxar seus empresarials i ara ja estem veient també les conseqüències de la no inversió a casa nostra. Ara ja veiem alguns llocs de treball que tenen perill de perdre's a casa nostra perquè grans multinacionals van decidir no invertir en el procés que venia a continuació del procés del 2017. I és que és evident que si continuem amb la confrontació no hi haurà tornada d'empreses i no hi haurà res a veure amb el benestar econòmic al nostre país. Tot el que toca ho trenquen.

I entrant –en el temps que em falta– en educació. Pel que fa als temes educatius, aquí la moció del PP barreja el que és els concerts educatius amb l'educació segregada. I els haig de dir: estabilitat i vigència als concerts, clar que sí, ja és conegut el nostre respecte pel Servei d'Educació de Catalunya i la seva estabilitat. Això sí, la voluntat dels socialistes és modificar la normativa per guanyar en corresponsabilitat, però la nostra opinió respecte a les escoles que segreguen per sexe és que no han de rebre fons públics i, per tant, aquí hi votarem contràriament. Sí que els anuncio que en aquest punt hi haurà una votació diferenciada del diputat d'Units del meu grup.

I, en el temps que em queda, ocupació il·legal d'habitatges. És un problema, és un problema al nostre país i té una gran incidència, i estan deixant els alcaldes als ajuntaments sols. La Generalitat no està oferint els habitatges per a col·lectius vulnerables i això també està significant un augment de la delinqüència i de l'actuació de les màfies en barris del nostre país. I creiem que la Generalitat no pot mirar cap a un altre costat. Cal garantir el dret a l'habitatge, perquè és una preocupació important del conjunt de la ciutadania.

Els haig de dir que ens ha sobtat l'acord entre Esquerra i Junts per Catalunya, amb el PP, d'una proposició de llei que volen presentar al Congrés. Nosaltres creiem que se n'ha de parlar, però que no s'ha de fer com s'ha fet aquí en els lloguers, que cal fer una reflexió i un diàleg i un acord i, per tant, aquest punt no el recolzarem com a tal. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president. Nosaltres creiem que la Generalitat ha d'actuar davant de les ocupacions delinqüencials, que les competències les té la Generalitat per oferir més habitatge i que no està liderant aquest tema.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Lorena Roldán, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bien, debatimos hoy una moción que viene a ser, pues, una especie de resumen de la gestión del Govern al frente de la Generalitat, de la gestión o de la ausencia de la gestión, porque la verdad es que los datos son desoladores. Miren, Save the Children sitúa a Cataluña a la cola de Europa en tasas de pobreza infantil. Cataluña lidera también el aumento del paro en este mes de agosto, con más de 11.300 inscritos en el SOC. Más de veinte mil dependientes están esperando también una plaza de residencia, y seguramente este dato tiene que ver con una de las noticias que nosotros sospechábamos y que estos días se nos confirmaba, y es que ustedes recortaron el gasto social un 8,8 por ciento durante el *procés*, mientras en el resto de autonomías lo aumentaban.

Cataluña también, además, lamentablemente lidera los recortes en educación y en sanidad. En el último año han dejado de invertir hasta 590 euros por cada habitante, con una reducción del gasto en la atención primaria de un 24 por ciento menos que hace una década. Podríamos seguir con estos datos, porque la verdad es que estamos en una situación muy preocupante, y lo cierto es que el señor Torra dijo que no había venido a gestionar una autonomía, y lo ha cumplido a pies juntillas.

Pero el problema no es solamente el señor Torra, sino todos los gobiernos separatistas, especialmente los de los últimos años, cuyo plan, cuyo objetivo únicamente ha girado en torno a la ruptura con el resto de España, y todo lo demás o bien no existe o bien está supeditado a la independencia. Y ustedes se han pasado años trampeando y tapando sus carencias y su mala gestión, porque ha habido otros que tiraban del carro, porque los autónomos han seguido emprendiendo, apostando todo su patrimonio para cumplir su sueño, porque a pesar de estos recortes en servicios esenciales, como son la educación y como son la sanidad, los profesionales se han esforzado el doble para compensar esta falta de recursos o porque, por ejemplo, cuando las ayudas de la dependencia no llegan, las familias hacen malabares para poder atender a aquellos que les necesitan.

Ustedes han ido trampeando, han ido tapando su mala gestión a costa del esfuerzo y el sacrificio de la sociedad catalana. Ahora, eso sí, no han dejado de derrochar el dinero de todos los catalanes, montando, pues, esas embajadas que tienen de propaganda, esas pseudooficinas, que no sabemos a qué se dedican, esos supuestos comités de expertos y, en definitiva, todo aquello que sirva a su cerrazón separatista.

Pero los datos no engañan. Entonces, cuando llega una crisis sanitaria y económica como la que estamos viendo ahora, no hay absolutamente nada que sea capaz de tapar este desastre, esta catástrofe de gestión. Aquí todo lo que tenga que ver con el *procés*, pues, está por encima de todo, incluso parece que también por encima de la pandemia. Y les voy a leer unas palabras que decía el propio señor Torra hace apenas unas semanas, en pleno rebrote en Cataluña, que nos decía: «Corremos el riesgo de pensar que la gestión de la epidemia es un objetivo político único. Yo reivindico que la independencia es más necesaria y urgente que nunca», decía el señor Torra.

Pues, miren, no. Aquí lo que es más necesario y más urgente que nunca es gestionar esta pandemia, que se ha cobrado la vida de trece mil catalanes que dependen de ustedes, estos catalanes, 7 millones y medio de catalanes que dependen de esa gestión que el señor Torra parece que no quiere hacer. Y yo les voy a decir una realidad que a lo mejor ignoran, y es que a la gente lo que realmente le importa es la fecha del fin de la pandemia, no la fecha de la cita que tenga el señor Torra con la justicia porque se ha saltado la ley. No puede ser que, mientras el mundo entero está

pendiente del calendario de la vacuna, ustedes, el separatismo, obliguen a Cataluña a estar pendiente del calendario judicial del señor Torra, es que no puede ser.

Y, mire, nosotros durante estos meses nos hemos esforzado en tenderles la mano, en intentar colaborar, en ofrecer nuestra ayuda para que ustedes se pusieron manos a la obra en la gestión de esta crisis y que dejaran atrás ya el terreno infértil del *pro-cés*, pero han sido incapaces de aceptar esta ayuda. Por tanto, si ni siquiera ya en un momento como este, en plena pandemia, en plena crisis global, sanitaria y económica ustedes no han sabido aceptar esta ayuda es que ustedes no van a cambiar nunca, ustedes han tirado la toalla en trabajar por los catalanes.

Pero, mire, nosotros no y nosotros no tenemos ningún problema en colaborar, en sentarnos con el resto de grupos si eso sirve para mejorar la vida de los catalanes, porque es que estamos todos aquí para eso, no para otras cosas, para mejorar la vida de los catalanes, y precisamente con ese objetivo es con el que hemos presentado y planteado varias enmiendas a esta propuesta del Subgrupo Popular, relativas a temas en los que nosotros también venimos trabajando desde hace tiempo y de los que estamos muy preocupados, como puede ser el tema de la ocupación.

Es evidente que tenemos que proteger a los que cumplen la ley, no a los que se la saltan. Y aquí, pues, tenemos graves problemas con la ocupación. Una de cada cuatro ocupaciones que se producen en nuestro país tiene lugar en Cataluña. También en eso somos lamentablemente los peores de toda España. Las ocupaciones catalanas triplican las andaluzas y sextuplican las de la Comunidad de Madrid. Por tanto, tenemos que ponerle freno. Tenemos que ayudar a estas personas y a estas familias que han perdido su hogar, insisto, porque otros han decidido saltarse la ley, un hogar que seguramente tardan muchísimo tiempo en recuperar, que en muchas ocasiones lo hacen, pues, en condiciones lamentables, con su vivienda destrozada y tras un proceso judicial costoso y largo.

Nosotros desde Ciudadanos hemos promovido una reforma legislativa en el Congreso. También hemos planteado ya planes municipales aquí en Cataluña. También hemos registrado una reforma del Código civil catalán, para poder dotar de más herramientas a las comunidades de vecinos, cuando detecten una ocupación, y para evitar, pues, los conflictos sociales que en muchas ocasiones generan estas ocupaciones ilegales. Creo que toca que todos los representantes públicos nos arremanguemos con este problema que, insisto, afecta especialmente aquí en Cataluña.

Por nuestra parte, agradecer, pues, esas transacciones que hemos podido negociar con el Subgrupo del Partido Popular. Ha habido algunas cositas que se han quedado por el camino, pero igualmente, pues, agradecemos la buena predisposición y les avanzo también que nuestro voto será favorable, no en todos los puntos, pero sí en la gran parte del texto.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Adriana Delgado. Endavant.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president, bon dia. Bon dia, diputats i diputades. Bé, aquesta moció del PP sobre el balanç de la política general del Govern té una gran part de crítiques gratuïtes gens constructives a les actuacions de la Generalitat per revertir la crisi de la Covid, cosa que s'està fent, i una segona part dedicada a temes diversos, en els que destaquen les ocupacions d'habitatges, on hem fet nosaltres les principals esmenes.

Sobre tot allò que fa referència a la gestió de la crisi, nosaltres defensem que s'està governant per a tots els ciutadans amb nombroses actuacions, algunes recollides en resolucions d'aquest Parlament i que, com hem esmenat, han de ser efectives i donar resposta a les necessitats del moment. Això hem vist que va canviant i hem de

ser capaços de conèixer quines són, com intentar resoldre-les i tenir prou capacitat d'adaptació per fer-ho, com amb els diferents rebrots al territori.

Poso com a exemples d'actuacions evidentment el Pla per a la reactivació econòmica i protecció social, també el Pla d'enfortiment i transformació de l'atenció primària, totes les mesures per al retorn segur a les aules, la contractació de professionals, el Pla educatiu digital, etcètera. Tot això amb transparència econòmica, explicant els canvis al Parlament en un informe, com diu l'esmena que també ens han acceptat al respecte.

I sí, mal que els pesi, mentrestant seguim treballant per aconseguir un estat propi, perquè per a Esquerra la independència és precisament l'eina que ha de servir per aconseguir un major benestar, millors i iguals oportunitats per a tothom, cohesió i més drets socials.

Més temes de la moció. Com deia, és una barreja. Els impostos, els incentius fiscals per a sectors econòmics els han de decidir lamentablement regulant determinats impostos a Madrid, i l'impost de successions –no ens cansarem de repetir-ho– creiem que és un instrument d'equitat i de redistribució de la riquesa, i ara en aquesta nova crisi, com sempre, que fa que hi hagi més desigualtats.

Pel que fa a altres punts que proposen relacionats amb l'educació i l'habitatge –també ho hem reiterat en altres ocasions–, no volem finançar amb recursos públics escoles que segreguen nois i noies. I és evident que s'han d'executar polítiques públiques que facilitin l'accés a l'habitatge.

Personalment, a mi m'han cridat l'atenció els punts que tracten els temes de l'ocupació. Ho dic perquè és un tema que pateixo al meu municipi, soc alcaldessa de Sant Vicenç de Castellet. Tenim ocupes des de fa anys, però la majoria ho són per necessitat, per motius econòmics i socials, i han ocupat pisos buits propietat de bancs i grans tenidors, que en tenen moltíssims, una barbaritat, i intentem treballar aquests casos des dels àmbits social i de desenvolupament territorial per buscar solucions a la seva situació de vulnerabilitat.

Però també tenim gent que ocupa per delinquir, ocupen per cultivar i per traficar marihuana, per exemple. Aquests, evidentment, són els que provoquen els problemes de convivència i al mateix temps han generat grups organitzats que han creat un negoci a través de facilitar habitatges per ser ocupats a canvi de pagaments. I hem de prevenir i perseguir les ocupacions delinqüencials, per exemple, amb modificacions jurídiques, però també hem de ser conscients que les mesures concretes són de competència estatal.

En resum, a mi el que m'agradaria destacar és que no és el mateix ocupar per viure que ocupar per fer activitats il·legals. I també és diferent si el propietari és un particular o és un banc o un fons d'inversió a qui alguns acostumen a afavorir emparant-se en els drets de la propietat, quan han rebut milions i milions d'euros públics i són també responsables de la situació, com deia, de centenars de pisos buits, com a mínim al meu municipi, que no mantenen, que no els interessa posar al mercat de lloguer assequible que necessitem, més enllà del parc públic d'habitatges que puguem ofertar les administracions.

La meua pregunta és, l'endemà del desallotjament d'una ocupació delinqüencial, què fem quan el propietari no és un particular i res obliga a prendre cap mesura en aquest sentit?

I insisteixo en diferenciar els tipus d'ocupació i la diversitat d'àmbits, que crec que hem d'afrontar per debatre, perquè en les nostres esmenes al respecte, dues de les quals no han acceptat però evidentment les tres anaven lligades en coherència amb el nostre posicionament, hem posat l'accent en la necessitat de fer reformes legals, però també des d'una perspectiva garantista per evitar que la imprescindible lluita contra l'ocupació delinqüencial acabi perjudicant sobretot ocupacions de famílies vulnerables. I rebutgem populismes i demagògies que donen ales a grups de

la ultradreta que volen fer neteja a la societat i fer fora els que ocupen per necessitat. No és el mateix.

Hem de treballar en tots els fronts, comentava, diferenciant les casuístiques i permetent el desallotjament en casos delinqüencials, perquè molts veïns...

El president

Diputada...

Adriana Delgado i Herreros

...en pateixen les conseqüències diàriament. Ja acabo, president. També demano perseguir aquells que han permès i permeten que el dret a l'habitatge no sigui un dret per a tothom, sinó un negoci per a ells.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, a aquesta legislatura té un punt de pervers a vegades la convivència parlamentària, perquè, si bé jo els agraeixo el tracte i el to que han tingut en aquesta moció i en alguns punts que fins i tot hem pogut transaccionar i acordar, el fons d'aquesta legislatura és tan bèstia, és tan anormal, és tan antidemocràtica, que des de Junts per Catalunya no ens hi volem acostumar.

En un país democràtic normal, en un país que es guia per les urnes, el president Puigdemont seria el president de Catalunya, perquè així ho va votar la societat catalana el 21 de desembre, perquè així ho va refermar a unes eleccions europees amb una victòria sense paliatius, i la presidenta Forcadell seria en aquest hemicicle, on volgués. I l'Oriol Junqueras presidiria Esquerra i faria política lliurement sense estar segrestat a la presó. I en Jordi Cuixart seria un home lliure presidint Òmnium. I en Jordi Sánchez treballaria lliurement a Junts per Catalunya. I autèntics actius polítics com els consellers Rull, Turull i Romeva, o la consellera Bassa farien el que millor han fet a la seva vida: servir a la societat catalana en plena llibertat. I la Marta Rovira i l'Anna Gabriel serien dones lliures, com ho són ara, però lliures també a casa seva. Com les conselleres Ponsatí i Serret. Com els consellers Puig i Comín. Com l'Adri, com en Valtònyc.

I ara sumem tots aquests patiments polítics i humans que us acabo d'enumerar i hi posem també els milers que pateixen persecució ideològica i política per part de la justícia espanyola, en el seu moment amb el vistiplau del Partit Popular, i ara amb el vistiplau del Govern més progressista o repressiu de la història format per socialistes i comuns. Tot això, de tot això, de tota aquesta normalitat política, que és un fet colpidor i que no hauria de fer falta ser independentista per entendre, assumir i empatitzar aquest patiment i, sobretot, aquesta normalitat democràtica, vostès no en parlen quan analitzen la legislatura. No existeix.

I a aquesta repressió sagnant, hi afegim els mals autonòmics atàvics: el dèficit fiscal que és dèficit social, el Constitucional, com a tercera cambra espanyola democràtica que anorrea la sobirania d'aquest Parlament, els pressupostos mentida d'un Estat que els faci qui els faci –i aquests no seran diferents– no han executat mai, mai, allò que s'han compromès amb Catalunya, la minorització de la llengua, la persecució de l'acció exterior de Catalunya, l'aprovació i execució de normatives sobre trànsit migracional i acollida de la societat catalana que la societat catalana s'ha fet tips de rebutjar. Per cert, felicitats a aquest Gobierno, ja ha fet la tanca de la frontera sud més alta que la que volia Trump a Mèxic, un metre exactament. Felicitats. La doble vara de mesurar entre els CDR –per cert, jo soc CDR– o ser un feixista entrant a Blanquerna a Madrid. La lluita contra la realitat nacional, política i lingüística dels

Països Catalans. Tot això no canvia. Tot això hi és cada dia, des de fa més de quaranta anys. I, a més, tots els represaliats encara ho són a dia d'avui. Tots els presos ho són a dia d'avui. Tots els exiliats ho són a dia d'avui.

Però enmig d'aquest terratrèmol que no cessa, ens presenten una moció que parla sobre els drets de les catalanes i dels catalans, sobre com afronta el Govern la pandèmia de la Covid. Que sí, que *entiende de territorios*, que poden fer com el president Torra, com la consellera Budó, i no marxar de vacances i fer els deures, i arribar al setembre amb els deures fets, arribar al setembre amb les xifres desbocades. Una moció sobre com garantir els drets bàsics com és el dret a l'habitatge. Per cert, on eren ahir quan parlàvem de lloguers?, preparant el recurs al Constitucional?

El Govern del president Torra governa i governa bé. Aquesta autonomia, que valgui la paradoxa, no la volen ni vostès ni nosaltres. Vostès ens volen en un etern 155, al Suprem, amb el Constitucional, amb les majories unionistes al Congrés i al Senat, que hi són sempre i no fallen mai contra Catalunya. I nosaltres volem una República Catalana en què tothom pugui exercir tots els seus drets civils i polítics.

No fem comèdia, no em vingui a explicar les mancances d'un govern autonòmic que retallen com si fos un bonsai. No m'expliquin problemes de qualsevol índole, que coneixem i que ens preocupen, des de la pobresa infantil, la manca d'habitatge, la manca recursos a l'escola catalana. Jo els podria respondre amb una sola xifra: els 16.000 milions d'euros que cada any paga la societat catalana i no retornen a Catalunya. Però no ho faré, perquè això va molt més enllà d'aquesta xifra. Volem un país Ferrocarrils Catalans, no volem un país Renfe. Volem un país on regni la democràcia, no un país on regnin els Borbons. És un altre sistema, un altre paradigma. Un altre país.

I aquí la correcció política em faria dir que ni pitjor ni millor, el nostre. Però és fals. Una Catalunya independent serà millor, molt millor, perquè un país en democràcia com el que estem construint és sempre un país infinitament millor que un país on es retallen drets i amb majories que irresponsablement avalen la repressió i la persecució política.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. El Partit Popular comença aquesta moció constatant que aquest Govern no té un projecte polític per al conjunt de catalans i catalanes, cosa que és veritat, nosaltres compartim. També ens diuen que la legislatura està esgotada i que calen eleccions, cosa que comparteix gairebé tothom menys el president Torra, que és qui les ha de convocar. Però, és clar, després ja comencen a fer un d'aquests *totum revolutum*, al més pur estil de Ciutadans, dient-nos que el Govern ataca la majoria de població catalana coartant la llibertat educativa i fomentant les ocupacions il·legals. I està clar que aquí s'han acabat els punts d'acord.

Siguem clars i des del màxim respecte: vostès són un partit de dretes, espanyolista i monàrquic, i nosaltres som un partit d'esquerres, republicà i sobiranista. Per tant, molt, molt en comú, doncs, no és que tinguem, les coses com són. Però això no treu que en alguns punts potser sí que, doncs, això, les coses genèriques i principis d'aquests universal pràcticament hi puguem estar d'acord. Nosaltres considerem que sí, que el Govern està esgotat, considerem que calen eleccions i estem d'acord que, mentre això no passi, evidentment el focus s'ha de posar en donar resposta a la crisi social i econòmica, i en combatre la pandèmia. Llavors són aquests els punts de la seva proposta que nosaltres hi votàrem a favor.

Més enllà d'això, és evident que la sortida de la crisi que vostès plantegen no té res a veure amb la que nosaltres proposaríem. Vostès són els màxims responsables de la gestió de la crisi del 2008 –i ja en vam parlar ahir–, amb unes polítiques neoliberals i de retallades de drets que van portar a una de les pitjors crisis socials i econòmiques, que van deixar a la gent al carrer, que van rescatar bancs, que no van rescatar persones, i que el que van fer va ser augmentar les desigualtats, sent Espanya un dels països amb més desigualtat de tota la Unió Europea.

I, tot i això, tot i les múltiples evidències del fracàs de les seves receptes, doncs insisteixen, una vegada i una altra, en una rebaixa fiscal que l'únic que farà és tenir menys recursos per poder enfortir els serveis públics com la salut i l'educació. Continuen posant el focus en les poblacions més vulnerables i continuen criminalitzant l'ocupació sense fer cap mena de distinció de les famílies vulnerables de les ocupacions delinqüencials. Per vostès, tot és el mateix, perquè a la seva proposta no hi ha cap mena de distinció en aquest tema. Després hi entraré amb més detall.

I llavors també acaben posant, fins i tot en els temes d'educació, doncs l'educació diferenciada. Nosaltres ja ho hem dit moltes vegades, però nosaltres ens oposem a la defensa que fan vostès de l'educació diferenciada, de la segregació de l'alumnat per sexe. Nosaltres discrepem absolutament dels privilegis que vostès volen donar a l'escola concertada, per a la qual reclamen tots els drets i tots els recursos però no li reclamen cap responsabilitat. També estem en contra de la defensa que fan vostès de la llibertat d'elecció de centre per sobre de la cohesió social i de l'equitat educativa. No, no ens hi trobaran, en això.

I ara sí, el tema de les ocupacions, que vostè s'hi recreen, de fet porten recreant-s'hi tot l'estiu. El seu grup conjuntament amb d'altres del Congrés i mitjans sensacionalistes han intentat, i segurament han aconseguit gràcies també al suport de les empreses d'alarmes de seguretat i de tota la publicitat que han posat en aquests mitjans, generar una alarma de manera que la gent es pensava que si se n'anava de vacances o se n'anava a fer un gelat quan tornés a casa seva se la trobaria ocupada. Per sort, també durant aquest estiu hem tingut nombrosos juristes experts i jutges, com el jutge Joaquim Bosch, que han deixat clar que això no passa, que no és així, que la gent quan se'n va a fer un gelat i torna a casa seva no es troba casa seva ocupada, i tampoc quan se'n va de vacances troba casa seva ocupada.

Vostè ha tornat al tema del debat de la propietat privada i diu que no són drets que estiguin en conflicte, el conflicte entre la propietat privada i el dret a l'habitatge. Doncs, quan hi ha algú que té quinze pisos de propietat privada que li demana a algú que no en té cap tres-cents euros més de lloguer al mes, doncs sí que hi ha un conflicte entre drets, i és el de la propietat privada el que li està imposant al que no té re el que ha de pagar per viure a casa seva. Per tant, sí, hi ha un conflicte i per això la regulació de lloguers.

I amb el tema de l'ocupació, comencem a distingir ja perquè per ocupació de domicili, quan és violació de domicili sí que intervenen els cossos de seguretat i fan fora la gent que et trobes, quan és el domicili que és residència o segona residència, hagin passat tres setmanes, tres dies, tres mesos. Intervenien els cossos de seguretat. Per tant, no passa això de que arribes, et trobes algú i no el pots fer fora. No és cert. La majoria de les ocupacions estan de població vulnerable, de famílies vulnerables. Que són víctimes de les màfies? Sí. Doncs, combatem les màfies. Però com es combaten les màfies? Amb recursos, els Mossos d'Esquadra i els jutjats, que és la manera que també es combat l'ocupació delinqüencial, investigant i agilitzant aquestes investigacions per poder determinar que és una ocupació delinqüencial i poder fer fora qui sigui.

I aquesta setmana ho hem vist en una ocupació que hi havia al carrer de les Hortes, i no hi hauran vist a ningú que defensés el dret a l'habitatge i a les famílies vulnerables, la protecció enfront dels desnonaments que hagi defensat o que hagi estat en contra d'aquest desnonament.

Per tant, comencem a distingir població vulnerable i ocupació delinqüencial. La justícia i les lleis ja ho fan, vostès el que volen és escandalitzar i ficar por al cos de la gent.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé; bon dia de nou. Ja s'ha dit, aquesta moció que presenta el PP la resumiria com una moció de defensa de privilegis de classe.

Primer, sobre els primers punts amb relació a la demanda d'una rebaixa impositiva. Mirin, hi ha dues maneres de tenir recursos per afrontar les necessitats dels ens públics. Una és retallar, i l'altra és per la via impositiva. Tenim clar quina és la seva predilecció, que és retallar serveis públics per protegir els interessos de classe d'uns pocs, perquè el que no podem fer és demanar que es rebaixin els impostos però després, davant d'una crisi sistèmica com la que estem vivint accentuada per la crisi sanitària, demanar a l'Estat, demanar a les administracions públiques, que rescatin les empreses. Nosaltres som més de rescatar les famílies i no de consolidar privilegis d'uns pocs.

Quatre dècades de neoliberalisme desregulador i amb un mercat salvatge han fet que, a dia d'avui, sigui difícil preguntar-nos o que ens preguntem quant de capitalisme sosté la democràcia. I ho dic en referència al debat que vam tenir aquí sobre el dret a l'habitatge en què vostè, i em va cridar l'atenció, va afirmar: «Sin propiedad privada no hay democracia.» Nosaltres pensem que sense pa, sense sostre, sense treball no hi ha democràcia, sense unes condicions materials dignes per a les majories de les classes populars i treballadores del nostre país no existeix la democràcia. I, al cap i a la fi, vostès el que defensen és aquest model neoliberal que protegeix uns pocs i deixa deseparats a molts.

Sobre l'habitatge, la diputada Susanna Segovia ho ha explicat molt bé. Vostès el que fan és criminalitzar. Donant un cop d'ull als que avui aprovaran, els diputats i diputades que avui aprovaran la necessitat de regular la qüestió de les ocupacions amb una llei a l'Estat, molts de vostès o la gran majoria dels que avui votaran a favor d'això són propietaris, són propietaris de pisos i els pregunto: a quants de vostès els han ocupat la seva «vivenda» o alguna propietat, alguna segona residència? Segurament la resposta és que cap, perquè la fallàcia que es construeix amb relació a les ocupacions és això, és una mentida que pretén posar en dubte un dret fonamental, que és el dret a tenir una «vivenda» digna. I, per tant, evidentment nosaltres no hi votarem a favor. Quaranta mil habitatges buits i volen fer creure a les famílies treballadores d'aquest país que els prendran la casa a través d'una ocupació. No hi ha perversitat més gran que generar por...

El president

Diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

...a la classe treballadora a través d'aquestes fallàcies.

El president

Gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula de nou el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gràcies, president. Per reiterar l'agraïment als grups per les transaccions i les esmenes tant les acceptades com les que no, pel diàleg.

Però sí que volia fer una referència al senyor De Dalmasas, el grup del qual hem arribat a algun acord amb alguna transacció i alguna esmena. Ell ha fet un discurs

que no tenia res a veure amb el contingut de la moció. I ha dit una cosa: «Nosaltres defensem una república catalana que serà millor.» Jo li dic que el seu model ni és república ni és democràtica. Això són les paraules, però els fets els vam tenir fa tres anys amb la Llei de transitorietat. Aquest és el text on vostès mostraven la seva intenció. I li recordo que l'article 67 de la mateixa llei el que deia és que el senyor Puigdemont, en aquell moment president de la Generalitat, podria nomenar directament el Tribunal Suprem català que es creava però no estava sotmès a la seva autoritat de cap de les maneres. Això ni Vladímir Putin, ni Vladímir Putin.

Per tant, el seu projecte no ha estat mai d'una república democràtica catalana. Era un projecte autoritari nacional populista, que és un president plenipotenciari que no estava sotmès al poder judicial ni als reis absolutistes, per anar encara més enre-re. Aquest era el seu projecte polític que es va mostrar, hi insisteixo, no en les seves edulcorades paraules, com ha fet avui, emocionants, no, en el text en l'articulat, amb el que vam presentar els dies 6 i 7 de setembre de fa tres anys en aquesta cambra. Gràcies.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià

302-00231/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el dinovè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats. Bon dia i espero que gaudeixin d'una bona Diada el dia de demà.

Des del Grup Socialistes presentem aquesta moció sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià després de la interpellació que vam fer el passat mes de juliol. I, en primer lloc, el que sí que voldríem és mostrar el suport des d'aquesta cambra a les famílies, al sector de l'hostaleria, sector empresarial, com també als professionals de la salut i als diferents professionals dels sectors essencials de les comarques de Lleida en moments especialment difícils. Per tant, vagi per a ells el primer pensament.

En segon lloc, també voldria fer un agraïment als diputats portaveus, sobretot, per les esmenes presentades. Com han pogut comprovar, hem fet un esforç de transaccionar i d'acceptar la gran part de les esmenes, només dues han estat rebutjades perquè distorsionaven moltíssim el text inicial. Però, en tot cas, un agraïment, també, a les llargues converses que hem tingut, com també a la possibilitat de transaccionar.

Vull fer un prec, també, especialment dirigit als companys i amics dels grups que donen suport al Govern: el diputat Forné, la diputada Espigares, que donen suport al Govern. Amb l'estima que els hi tinc –vagi per endavant–, jo crec que, més enllà del debat que avui fem i les discrepàncies, i algunes que no tenen res a veure amb el que ens ocupa, i algunes tampoc tenen a veure amb el confinament del Segrià, perquè ja venen d'abans, i que també es traslladen en aquesta moció, algunes coses no funcionen, algunes coses no hem fet prou bé.

Ja no els hi dic «no han fet prou bé», que també. Els hi dic algunes coses no hem fet prou bé des de les nostres comarques quan es teixeix o quan es consolida aquest sentiment que o «no ens escolten prou» o «que no ens tenen prou en compte» o que

hi ha un sentiment de menysteniment. Que és el que vaig intentar transmetre també, per molts motius, no només –com deia– el confinament, que n'intentaré explicar alguns, i hem plasmat a la proposta.

De què anirà? La nostra moció té tres objectius. Primer de tot, reprovar i lamentar. Perquè aquí, també, no tot és dir que les coses s'han fet malament, però també s'ha de dir qui és el responsable quan una cosa no s'ha fet prou bé, al nostre entendre. I, per tant, sembla que és un país que quan s'han de posar medalles, doncs, sobra gent, però quan s'han d'assumir responsabilitats de dir «això potser no s'ha fet prou bé, algunes coses potser no s'han fet prou bé», veure aviam qui ha de donar comptes. L'altre objectiu és proposar propostes de millora. I el tercer és revisar allò que al llarg dels anys no hem fet prou bé.

Per què s'han fet les coses així, en primer lloc? Per què es van fer amb aquesta improvisació canvis de criteri, canvis d'informació i no donàvem una informació transparent, clara i coherent a la ciutadania, als alcaldes o als professionals i al conjunt de la ciutadania? Tots som conscients de les grans dificultats, de que és impossible fer-ho tot bé, de que no tenim tots els recursos, ho sabem perfectament. Però això no és excusa per no donar la talla en els moments de més dificultats. Això no és excusa, perquè llavors això genera, també, uns perjudicis molt i molt importants.

Per tant, per què, també, es va estar tan poc temps en la tercera fase o per què no es va actuar abans, com hem dit? O per què veiem com en determinades administracions que volien donar la seva ajuda, doncs, se'ls va dir que no.

En segon lloc, nosaltres hem proposat mesures de suport, que ja les vam dir. Mesures, línies d'ajuts, més línies d'ajuts a les empreses i famílies afectades, més rastrejadors, més suport als CAPs, més espais i professionals per poder obrir les escoles amb garanties i assegurar els recursos per tal de que el pla de contingències de les residències de la gent gran pugui tirar endavant, com més Mossos d'Esquadra i més mesures de protecció.

Deixi'm ara aturar-me a la part final, a la tercera part de: què hem fet malament?, què hauríem de fer diferent?, què és aquest greuge territorial que diem que tenim? Vostès em diran: «Vostè s'ho inventa, fa el ploricó, que no sap aquí què dir.» Doncs, miri, jo els hi diré números, no opinió, números, xifres pressupostàries dels darrers anys –que les he portat aquí, que si volen, llavors, els hi deixaré. Una dada, 2010, pressupost en inversions de la Generalitat a les comarques de Lleida: 300 milions d'euros. Els últims tres anys, una mitjana de 300 milions d'euros, 290-300. Mitjana dels darrers cinc anys d'inversió pública a les comarques de Lleida: 40-50 milions d'euros.

Cada any la Generalitat deixa d'invertir 250 milions d'euros respecte al que feia el 2010 el govern de progrés, govern d'esquerres. Per tant, alguna cosa hem fet malament. Vostès em diran «és que ara tenim menys diners per inversió». Una part és veritat, però jo els diria: és que encara s'ha retallat més amb els diners que hi ha ara a les comarques de Lleida. I, per tant, diem, home, hem de ser el territori que sistemàticament ha abaixat més la inversió pública dels últims deu anys? Deu anys. No un any, no dos anys.

Per tant, si els últims cinc anys hem deixat de rebre 250 milions d'euros cada any, això en cinc anys vol dir una desinversió de 1.250 milions d'euros. Tot no es pot tenir, però algun pacte haurem de fer, algun acord haurem de construir, alguna pedagogia hauran de fer vostès a casa seva –com nosaltres a casa nostra– per intentar definir un projecte de progrés territorial a Catalunya i, en especial, per a les comarques de Lleida, del Pirineu i l'Aran.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té un torn ara el diputat Daniel Serrano, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente, desde el escaño. En primer lugar, me gustaría felicitar al grupo proponente por la moción, por la propuesta de la misma, de lo que pretende que se acuerde y por los términos. Porque, aunque puedan resultar unos términos duros para el Govern, que lo son, y difíciles de digerir, constituyen la verdad de lo que ocurrió. Y hay que decirlo sin ningún tipo de problema: el origen del fuerte rebrote que se produjo en Lleida y en la comarca del Segrià y que provocó un nuevo confinamiento de la población y el cierre de la actividad económica tuvo su origen en la nefasta gestión que se hizo respecto de los temporeros. Una situación, un episodio de hacinamientos y de falta de control que se vino repitiendo en los últimos años, pero que especialmente en este, en plena pandemia, resulta imperdonable.

De ahí que, por la gravedad de los hechos, pues, compartamos que se tenga que reprobar a la consejera de Salud. Incluso, desde nuestro punto de vista, podría extenderse perfectamente también a la consejera de Agricultura. Porque el problema no radicó solo en la falta de previsión o de planificación, sino en la propia toma de decisiones y, sobre todo, que fue acompañada de una total falta de información a los alcaldes de la zona, provocando graves problemas de coordinación que al final repercutió en los ciudadanos, en su día a día. Sí, *consellera*, sí, es así y usted lo sabe perfectamente.

Por tanto, obviamente, compartimos que todo este caos y este daño deben ser reparados y, además, que se deben de proporcionar los elementos que hagan falta para que un episodio así no se vuelva a repetir.

Hemos presentado un par de enmiendas, que agradecemos al grupo proponente su admisión, que van encaminadas, por un lado, a agilizar el sistema de ayudas a los sectores afectados, y la otra encaminada a reparar el grave daño que se produjo a la marca Lleida con el grave problema de incompetencia que padeció el Govern en la gestión de los temporeros y su posterior consecuencia, que provocó, insisto, un nuevo confinamiento y cierre de la actividad económica, con los graves problemas que ha representado para la ciudadanía de Lleida y de la comarca del Segrià.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats..., miri, li començo dient que em feia especial il·lusió aquesta moció perquè era del meu territori, i estic acostumada a mocions de salut i d'universitats i de recerca, però no territorials. Però quan entres al detall, malauradament, és una moció que busca el desgast, que busca assenyalar culpables, que en lloc de fer propostes endavant per millorar, per intentar innovar, al que va és a quedar-se amb unes propostes..., que ja li avanço que donarem suport a aquelles que hem transaccionat, i a les que no també, però que al final es queden amb propostes que o ja s'estan fent o ja s'han acabat de fer.

Per tant, crec que perd de vista que estem davant d'una pandèmia mundial on totes les administracions –totes, de tots els colors polítics i de tots els països del món– s'han vist desbordades i que no es tracta de buscar blancs i negres; es tracta de trobar matisos.

I, miri, ahir escoltava la presidenta Forcadell i ella és una de les que més explica que cal ser conscients dels errors, que cal reconèixer-los, que cal governar per poder avançar, i governar per a tothom. I, miri, de crítica interna i externa n'hi ha hagut molta i d'autocrítica també, no només des del territori, sinó que les mateixes conselleries també en són conscients.

I jo el que espero d'un govern és que agafi aquestes coses que no han acabat de funcionar bé, que les recondueixi, que es reforci. I, en aquest cas, doncs mira, aques-

ta setmana hem tingut la sort de conèixer que la doctora Egea, la infermera que és referent en molts àmbits, també s'incorpora al Govern. I tenir consellers que trepitgen el territori, i, per tant, que van venir, que van conèixer les dades allí *in situ* i l'opinió del territori.

I, per tant, és important aquesta part d'autocrítica, però encara és més important que siguem conscients també de tota la feina que s'ha fet i des de tots els àmbits. I, per això, m'agradaria felicitar especialment els delegats territorials o els membres del Govern al territori, de Salut, d'Agricultura, de TAF, però també el delegat del Govern; totes aquelles conselleries que han estat al capdavant i que des del mes d'abril que han estat fent tots els protocols i plans de contingència en l'àmbit de residències, en l'àmbit municipal, en l'àmbit de les hortofructícoles, que és que se segueixen assenyalant els temporers i els temporers no són el problema; el problema és la pobresa i el problema són les empreses amb serveis essencials que no van poder trencar les cadenes de transmissió. I tota la previsió que es va fer, però també el reforç, i en aquest sentit, els cinquanta mediadors, els vint-i-cinc agents comunitaris, els seixanta gestors Covid, trenta professionals per a l'atenció primària o quaranta persones per a la vigilància epidemiològica.

Tot això són recursos que han arribat al Segrià per ajudar a baixar aquesta corba, i que amb l'esforç de tots hem aconseguit. Sobretot, i és la baula que vull posar amb més rellevància, també en la gestió dels ajuntaments, perquè han estat a la primera línia, amb el contacte permanent amb la gent, fent aquests plans de contingència, però també implicant-se en mesures, malgrat que no tenien totes les eines, amb lleis obsoletes. I especialment el lideratge de l'alcalde republicà Miquel Pueyo i la capitalitat que Lleida ha exercit amb la resta de pobles del Segrià.

No m'aturo en la part del Govern d'Espanya, perquè seria fer retrets que no ens ajudarien en res, perquè encara esperem el ministre d'Agricultura, que a l'agost preguntava si ens calia alguna cosa, a l'agost –suposo que vostè almenys sí que ho sap, quan es comença a collir al Segrià–, amb els centenars de persones que van arribar en un estat d'alarma on ningú es podia moure, en teoria, o amb els zero euros que han arribat de moment d'Espanya.

De fet, avui hem sabut que després de tenir els ajuntaments en peu de guerra durant tot l'agost definitivament no els espoliaran els romanents. I que a ciutats com Lleida ciutat, que vostès han governat quaranta anys i que ens han deixat amb un deute de 175 milions, no ens volien ni donar un euro.

Per tant, al final les ajudes d'on han vingut? Del Govern de Catalunya: 4 milions anunciats i ja compromesos pel vicepresident Aragonès, que està gestionant el consell comarcal; 2 milions per als ajuntaments; ajudes al comerç i a l'hostaleria; les ajudes de la Diputació, que s'ha hagut d'arromangar per donar resposta, perquè vostès ni hi són ni se'ls espera.

I, miri, si el que qüestionéssim fos la decisió, tindríem un problema de dades, perquè a principis o a finals de juliol..., de juny, més ben dit, estàvem parlant d'una incidència deu vegades superior a Lleida que a la resta del país, però és que al pic del juliol estem parlant de que a Lleida teníem 460 d'incidència mentre la resta a Catalunya era de 80. Per tant, entenc que vostè les dades no me les nega, que calia aturar aquesta transmissió comunitària, evitar la propagació, protegir els més vulnerables i, òbviament, compensar aquell esforç econòmic d'aquelles persones que veien els seus negocis tancats.

Però, miri, la diferència entre vostès i nosaltres –i amb això acabo, president– és que Esquerra vol governar per ser útil a la gent, Esquerra vol ser conscient de les coses que ha de millorar, i hi ha l'autocrítica per fer-ho, però fer que les coses passin. I vostès es queden amb l'assenyalament...

El president
Diputada...

Gemma Espigares Tribó

...amb el desgast i amb no ser útils a les propostes dels lleidatans i les lleidatanes.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Josep Maria Forné. Endavant.

Josep Maria Forné i Febrer

President, diputats i diputades, gràcies. Tenim una moció sobre el confinament a Lleida, i com que hi ha l'experiència d'haver viscut aquest confinament, per tant, voldria començar amb una petita referència personal, tot i que crec que a vegades aquestes referències personals tenen el valor que tenen. I, per tant, només donem-hi això, no?

El dia 4 de juliol, és cert que molts lleidatans, jo també personalment, doncs, vam viure aquell dia amb una certa desorientació, amb una certa..., vaja, això: desorientació de què és el que passa, què és el que hem de fer, com ens trobem. Per tant, tot s'ha fet bé? No. Cal revisar coses? Cal revisar coses. Cal ser autocrítics? Cal ser autocrítics. On seríem especialment autocrítics en aquest confinament? Doncs, en les formes, possiblement, més que en el contingut. Inqüestionablement, en el contingut nosaltres no hi volem entrar, perquè creiem que és... –acaba ara la diputada Espigares de donar unes dades que feien inevitable una situació que havíem d'aturar aquesta propagació de la pandèmia que s'estava produint en les Terres de Lleida de manera efectiva. Per tant, sobre el contingut no hi entrarem. En les formes, sí; cal revisar-les i cal millorar-les. I en això segur que tots hi distingim.

Per tant, ens congratulem que hi hagi una proposta de resolució que vagi a ser crítica i a mirar de ser propositiva, i de revisar allò que calgui revisar, i en aquest sentit també, com deia el diputat Òscar Ordeig, doncs, veiem positiu que hi pugui haver aquesta moció i que hi hagi propostes en aquest sentit.

Ara bé, quan això ja és més enllà de si ens acostem o no a uns períodes en els quals hem de prendre posicions electorals, doncs, aleshores, això ens serveix per fer-nos propaganda i desgast, i en lloc d'ajudar, en un context de pandèmia com el que hi ha, en aquest punt és allà on nosaltres divergim absolutament i entenem que per aquí no, d'alguna manera. Tota la crítica que calgui, tota l'autocrítica que calgui, totes les mesures que hi hagi necessàries de revisió i de proposta, però en la mesura que siguin útils per a justament allò que en el contingut, que és aquesta aturada de la pandèmia en les Terres de Lleida que es va produir en els mesos de juliol, feia falta. I, per tant, en aquest sentit, doncs, serà la nostra posició com a grup.

Per això, no entenem la reprovació del Govern, en tot cas sí que la crítica, la lamentació, però no la reprovació de l'acció de Govern, en aquest context en el que hi ha d'excepcionalitat, de crisi profunda i de necessitat de resposta contundent, com va ser en aquell mes de juliol a les terres de Lleida.

Abstenir-nos, ens abstindrem en tot allò que faci referència a reconèixer que són coses que s'havien d'haver millorat, com és la comunicació, la informació, etcètera. I en això, doncs, hi haurà una posició d'abstenció, perquè si això, aquesta crítica la utilitzem per pur desgast polític i no per buscar solució als problemes en una situació complicada, no és allà on ens hi trobarem.

I, en canvi, sí, donar suport..., jo crec que serà una moció amb la majoria dels punts aprovats, crec que serà. Doncs, donar suport..., em sembla que hi tenen –entre els apartats i els punts que hi ha– vint votacions que ja hi ha en aquesta moció, però em sembla que és en setze que coincidim a votar que sí. I, per tant, ja veieu, la majoria en el que...

En aquest sentit, felicitar la disposició fàcil de transacció i de negociació per part del diputat Òscar Ordeig, en aquesta moció, i al Grup Socialistes per la presentació. Donar les gràcies a tots els qui van donar..., la diputada Espigares ha fet referència a directors territorials, delegats de govern, responsables, personal sanitari, etcètera,

que han estat aquí al costat de la ciutadania en aquests moments complicats. Agrair les dificultats..., la resposta de la ciutadania de Lleida en aquests moments complicats.

I dir molt senzillament que si Catalunya fos un vaixell –si Catalunya fos un vaixell–, la costa d'estribord –la costa, eh?– i babord fos les terres de Lleida, seríem un vaixell que faríem un tomb, perquè demogràficament ja estaríem enfonsats. Per tant, hem de compensar aquesta distribució tant del país que faria que ens ofegaríem, i com que ens ofegaríem tots, i no volem ofegar-nos, per les terres de Lleida i per Catalunya, volem i lluitarem pel millor. I per això ens posicionen en tot allò que faci falta en aquesta moció a favor de les Terres de Lleida.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, del diputat senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputades i diputats, començo, com sempre, des del primer Ple que vam tenir aquí al març, amb el confinament, donant les gràcies, com no pot ser d'altra manera, als treballadors del sistema sanitari i a tots els treballadors essencials que han fet possible, doncs, la vida, i en aquest cas, ja que parlem avui específicament de Lleida, la vida a Lleida. Però, bé, m'ho han sentit dir moltes vegades, solament amb gratitud, doncs, els treballadors no viuran. I és evident, jo crec que no hi ha dubte, menys alguna diputada que no es digna a reconèixer-ho, que les coses no s'han fet bé a Catalunya, i menys encara a Lleida.

Els motius també els he explicat jo crec que mantes vegades. Vull dir, el que ha seguit l'actualitat a Lleida ho sap. Jo sortia el dijous aquell a la tarda de la conselleria pràcticament a les vuit del vespre, on la consellera va negar el que estava passant a Lleida. Vostè ho va negar, mirant-me a mi als ulls, el dijous a la tarda a la conselleria. El divendres vostè es desplaçava a Lleida i tornava a negar davant dels periodistes el que estava passant a Lleida. Vostès emetien una nota de premsa, que la seva conselleria ens facilitava també als diputats, on vostè deia una cosa diferent a la que va passar al cap de 24 hores. Per tant, jo crec que, de veritat, negar el que va passar a Lleida..., bé, és que és innegable, és que ho sap tothom i ho sap evidentment la ciutadania.

I, per tant, jo no vull entrar en detalls en aquesta qüestió. Jo vull anar a temes d'actualitat. Avui la premsa de Lleida comença amb la portada anunciant-nos i avisant-nos de que hi ha cinc-cents professors –cinc-cents professors– de baixa ja. Encara no ha començat el col·legi i la situació, doncs, ja és aquesta: cinc-cents professors de baixa. Avui la premsa ens explica que hi torna a haver, com sempre, pares i mares queixant-se de que no tenen plaça per als seus fills als seus barris, a les seves zones de proximitat.

Avui sabem que ahir a la nit un senyor va perdre una dent en una baralla als Camps Elisis. Sabem avui també que ja som atents a Sucs perquè hi ha inseguretat als carrers. Sabem també avui que els veïns es queixen de la brutícia que hi ha a Lleida. Bé, sabem també que hi ha problemes per saber qui pagarà la despesa extra sanitària a les escoles bressol.

Bé, diputades i diputats de Lleida, jo no sé si no us fa vergonya, però Lleida, la província, Lleida ciutat està ben mal connectada. Diputats i diputades, el tren de les set ha desaparegut, no hi ha un tren que arribi abans d'un quart de deu a la ciutat de Barcelona. Això a vostès els sembla bé? No en podem parlar, d'això? Diputades i diputats, agafin el cotxe com a alternativa, que és el que hem de fer molts; l'auto-via, quan no hi ha un accident, està plena de forats. Això és Lleida i tenim un aeroport gestionat per la Generalitat que servia, servia, perquè vinguessin gent a esquiar

a Andorra; servia, perquè ara ni tan sols servirà per a això. Sí, diputades i diputats, aquest govern se n'ha oblidat.

Dels temes sanitaris, bé, hi torno a insistir: gràcies i gràcies, però amb gràcies no n'hi ha prou. Amb l'hostaleria, ja hem vist quin estiu i el que vindrà. Per tant, Govern de la Generalitat, què pensen fer? Quantes propostes de resolució haurem aprovat aquí, diputades i diputats per Lleida? Moltíssimes, però totes elles incomplides. I jo pensava en això, diputat Ordeig, perquè jo recordo al 17 una moció extensa, gran, llarga, que va presentar Ciutadans, que jo vaig tenir l'honor de defensar en aquest faristol, plena, desenes de punts, consensuada en aquell moment amb el diputat Batalla, que era el que va representar la formació independentista, amb vostè, amb la diputada Xandri, del Partit Popular. I allà vam negociar moltíssims punts que segueixen avui, a dia d'avui, afegits amb els de la Covid, sense solucionar-se per Lleida.

Arribats en aquest punt, jo us escolto i penso: què hem de fer? Podem seguir queixant-nos aquí vostè i jo, qui sigui després que ens precedeixi. Ens podem queixar de que Lleida està menystinguda, com acaben de fer? Sí, és veritat, aquest vaixell evidentment està desequilibrat. Què podem fer, senyor Ordeig? Què podem fer, senyors del Partit Popular? Vostès saben que el nacionalisme guanya gràcies a Lleida, gràcies a que es perden els vots, per cert, que vostès no van tenir per consolidar un segon diputat, que Ciutadans no va tenir per consolidar el quart diputat o que el Partit Popular els va perdre i la senyora Xandri es va quedar fora.

No podem oferir un projecte polític diferent, que ens uneixi amb objectius comuns, com avui podem fer amb aquesta moció? Però si és que podem arribar a acords per realment dignificar, en aquest cas, també Lleida, que és el que estem parlant i ens centra el debat. Jo crec que podrem fer aquestes aliances. Ens fiquem d'acord en molts temes, ens fiquem d'acord cada dia a la Comissió de Salut, on jo soc portaveu. Avui ens ficarem d'acord amb aquestes transaccions. Si volem canviar Lleida, això començarà canviant el Govern de la Generalitat. Això canviarà que tots cedim posicions i ens unim.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas. Endavant.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Bé, jo no soc lleidatana i, per tant, m'estalvio respondre algunes afirmacions que s'han fet fins ara de nacionalisme lleidatà, que no acabo d'entendre, i prefereixo parlar de les polítiques per als serveis públics, per a la ciutadania, en global per a Catalunya i també per a la gent de Lleida, que tenim les mateixes problemàtiques de classe i les mateixes problemàtiques de país.

En global, aprovarem aquesta moció perquè estem d'acord en les propostes generals que s'hi fan, de més recursos per a l'atenció primària, més rastrejadors, recursos per a vigilància epidemiològica, més recursos per garantir el curs escolar en condicions, per executar un pla de contingència de les residències, de protecció, també per als elements territorials que es refereixen als municipis del Segrià, de destinar recursos per paliar els efectes econòmics i socials extrems a les comarques de Lleida, per aquest confinament o doble confinament propi, reforç de Mossos, de transparència dels motius que van portar a dictar aquest confinament específic del territori i de compensar que sigui el territori amb menys inversió durant els darrers anys.

Cal tenir present, entre d'altres, que aquesta manca d'inversió una de les coses que ha tocat, igual que la resta del país, és el sistema sanitari públic i, per tant, menys inversió encara que a la resta del territori fa que encara estigui més tocat el

sistema sanitari públic al Segrià i aquest sistema més tocat és el que ha hagut d'estar fent front i està fent front ara mateix a la crisi de la Covid.

I això no es resol amb un nou hospital de reforç, consellera, perquè estem parlant bàsicament de retallades que ha patit especialment l'atenció primària; una atenció primària que no només afecta el territori del Segrià, no només les comarques de Lleida, sinó tot Catalunya, però especialment els territoris i les poblacions rurals. Perquè les retallades en primària a les poblacions rurals i de les condicions laborals dels professionals de la primària fan que, des dels darrers anys, costi molt trobar professionals per a l'atenció primària en poblacions rurals i, per tant, teníem una gran mancança de professionals en l'atenció primària, la tenim, en poblacions rurals. I és aquesta primària retallada o més tensionada la que està fent front a la crisi en aquestes poblacions de comarques com el Segrià.

Ho advertíem també des de fa temps: al Segrià hi ha dues circumstàncies específiques que calia abordar bé. Una, la precarietat laboral, sanitària i habitacional dels treballadors temporers, que seria un problema greu per a una crisi com una pandèmia i així ha estat. Han estat víctimes de la pandèmia i són dèficits que no s'han palliat en aquesta crisi sanitària i que tenim la sensació que seguirem arrossegant encara durant temps si és aquesta mateixa Generalitat la que li ha de donar resposta, perquè no ho ha fet en múltiples ocasions tal com hem demanat.

També hi ha una altra especificitat al Segrià respecte a la possible incidència de la pandèmia: les indústries agroalimentàries, que sovint han estat focus d'infecció perquè estan en un treball intensiu i a baixes temperatures i, per tant, poden ser un focus de propagació més fàcil d'un virus com aquest. Ho vam advertir i així ha estat i no s'ha fet la feina d'inspecció que calia per evitar-ho. Per tant, insistim en misatges que ja s'han aprovat en aquest Parlament: més inspecció, més exigència i que també s'ha exigit des del territori i darrerament, al juliol, amb una moció a la Diputació de Lleida a partir d'una proposta dels nostres companys en el territori.

Acabo amb dos elements extres de la moció, inclou una reprovació de la consellera. Mirin, sincerament, nosaltres segurament no creiem que sigui per la gestió, que no ha estat bona, del confinament de Lleida, que s'ha de reprovar la consellera, sinó per molts més elements.

Hi ha molts dubtes respecte a, doncs, lentitud en tenir plans de rebrots, l'escàndol de l'incompliment amb el tema de Ferrovial i del que se li ha mandat des del Parlament, la primària debilitada durant tot aquest temps... No posaríem nosaltres el redactat que han posat vostès, però vaja, els aprovarem igualment aquest punt de la reprovació. I, en canvi, explicar, tot i que aprovarem la resta de la moció, ens abstindrem en un punt que han afegit, l'1 ter, a partir d'una esmena de Ciutadans que inclou una afirmació en la que coincidim, que és que són els Mossos d'Esquadra els qui han de garantir la seguretat dels veïns, i no pas patrulles veïnals. Hi estem d'acord, però ho barregen en un mateix punt parlant de temes d'ocupació, i, com saben perfectament, el nostre grup parlamentari no estem gens d'acord, no coincidim per res amb vostès en que l'ocupació tingui una solució específicament policial o bàsicament policial, i, per tant, en aquest punt ens abstindrem.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per posicionar-se té la paraula el Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Explicar el sentit dels nostres vots. En primer lloc, explicar que votarem a favor del punt 1, que és la reprovació al Govern, per manca de coordinació i manca d'informació, perquè així ho vam caracteritzar nosaltres en el seu moment, i així ho vam viure nosaltres.

També explicar que votarem a favor de bona part del conjunt de la moció, fonamentalment aquelles mesures concretes que poden suposar una resposta social a la

crisi de la Covid-19. Una primera: augmentar la vigilància epidemiològica, pensem que és fonamenta. Una segona: enfortint els CAPs, els centres d'assistència primària; per nosaltres és una altra de les qüestions per on passa la resposta. O en tercer lloc, com es planteja en la moció: recursos educatius, encara que nosaltres ens haguéssim estimat més que la referència hagués estat ensenyament públic, però hi votarem a favor. I de totes les que signifiquen una concreció per donar resposta social a la crisi de la Covid-19, i el que significa també com s'enquadra en el que es va viure al Segrià. No votarem a favor, i expressem clarament que hi votarem en contra, d'allò que per nosaltres ni tan sols guarda relació amb el que ha de ser una resposta a la crisi de la Covid-19, i que és simplement la via repressiva, la via policial i la via militar.

Mirin, en primer lloc, poden vostès anar a veure el que s'expressa a la mateixa moció, que hi ha una referència clara ficada amb calçador sobre l'ocupació il·legal, això que vostès anomenen l'«ocupació il·legal». I els hi diem amb tot el respecte, però em sembla que hi ha grups parlamentaris que s'estan transformant en els comercials de les empreses de seguretat privada, i nosaltres això..., evidentment no jugarem a fer de comercial i a amplificar una realitat que té una expressió concreta en percentatge com si fos generalitzada.

Tampoc participarem de ficar amb calçador l'exèrcit espanyol. Hem de dir, per cert, que hem llegit quatre o cinc vegades el contingut i el que estan expressant ens sembla que era pràcticament el contrari que potser el que volen, que és que hi hagi una sol·licitud de més inversió perquè no vingui l'exèrcit, del literal que hi ha, però nosaltres no hi votarem en contra per aquest literal, que podríem, fins i tot, votar-hi a favor, sinó que el que manifestem és que vostès estan ficant amb calçador una premissa que no compartim, que és la necessitat de l'exèrcit per poder donar resposta a la crisi social que provoca la Covid-19.

I, en darrer lloc, tampoc votarem a favor i votarem en contra del que significa la realitat de fer veure que per desenvolupar el Procicat necessitem més mossos d'esquadra. Per nosaltres la resposta no ve de la mà de més mossos d'esquadra, sinó de més polítiques socials.

El president

Gràcies, diputat. I en darrer terme, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades té un torn de nou el senyor Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Molt ràpid. Aquesta és una proposta que té divuits punts, setze propostes, dos punts de crítica –setze propostes, dos punts de crítica. Senyor Soler, Forné, excel·lents intervencions que coincidim totalment. No coincidim amb tot, però sí que coincidim en que, escolta, que hi ha coses que s'han fet millor, coses que s'han fet pitjor i que cal buscar un camí transitable o un vaixell que no s'enfonsi. Necessitem un país equilibrat, és evident, i en aquests moments ens estem desequilibrant a marxes forçades.

No puc estar menys d'acord amb la diputada Ribas amb un aspecte, i, escolti, és que tenim un problema demogràfic d'inversió pública que el que està fent, a més a més, si continuem amb els passos actuals –passa a Europa, passa a Espanya, passa a Catalunya–, és que estem acumulant la riquesa i la població i la inversió pública en les grans àrees metropolitanes. Alguna cosa haurem de fer. I això construeix oportunitats per a uns i menys oportunitats per als altres o territoris més d'oportunitats que els altres. Per tant, tenim un problema, un problema social, un problema de classe, però també tenim un problema territorial. Per tant, escolti, nosaltres fa anys que estem advertint, hi ha menys mossos, menys mestres, menys metges, menys inversió, doncs, tot això genera un problema quan tenim una pandèmia o quan passa qualsevol altra cosa, com els CAPs.

I, senyora Espigares, jo no ho entenc; jo li dic, escolti, defensem junts el territori, i només em falta que em vingui algú del territori a dir: «Escolti, no, vostès, demagògia i res de lo altre.» Em diu: «Hem fet una inversió, eh?, la Generalitat posarà una ajuda de no sé quant.» Escolti, l'hostaleria perdia milions d'euros cada dia de confinament, i jo li estic dient 250 milions d'euros de menys a l'any, 250 milions d'euros a l'any, de menys, i vostè em diu: «No, 3 milions.» 3 milions? Bé, escolti.

Responsabilitat a l'ajuntament. Jo no he criticat en cap moment l'Ajuntament de Lleida, sinó que he criticat com des d'aquí fem les coses. Tal com des de Madrid es té una actitud centralista moltes vegades i poc coneixedora de la realitat, i han de fer pedagogia, com a Brusselles, però també a Barcelona, que no sé pas si n'hi ha més de visió centralista i distorsionada de la realitat. Per tant, aprofitant que ve la Diada, bona Diada, però també intentem construir una Catalunya equilibrada, justa per a tothom...

El president

Diputat, gràcies.

Òscar Ordeig i Molist

...i que tothom entengui l'altre i la diferència com el que ens fa millors.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial

302-00233/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, punt vintè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial. Presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, per defensar-la té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades. Em pensava que coneixeríem el nou conseller d'Empresa i Coneixement, però veig que no ha vingut. En tot cas, enviar-li salutacions des d'aquí. Sempre que intervenc sobre indústria, la primera part de la intervenció és tot el que ha passat a la indústria, els casos més rellevants i més punyents que estem veient de tancaments arreu del territori, i aquest cop no és una excepció. Ja comença a ser, de fet, la norma de que cada cop que presentem una interpellació i passa una setmana, passen dues setmanes o passa un mes, quan venim aquí hem de sumar més casos en aquest degoteig constant de tancaments industrials que viu el país.

En aquest cas sobretot centrats en el Penedès, on tenim diversos casos de tancament industrial que ens semblen força preocupants. El grup Saint-Gobain, que no té pèrdues, que fabrica vidres per a automòbils, és una fàbrica de components de vidre d'automòbils i que el seu problema és que la vida útil del forn li caduca en un any o dos i l'empresa es nega a renovar-lo, amb la qual cosa tenim de nou un tancament que ni tan sols és per motius econòmics, sinó que és perquè l'empresa es nega a renovar el seu capital productiu. O el grup Robert Bosch, que tampoc no tenen problemes econòmics i que sembla que la decisió que hi ha del rerefons és deslocalitzar la producció a Europa de l'Est. Per no parlar del grup Alfisa que, de fet, és doblement dramàtic, perquè mentre s'acull a les polítiques d'ERTO i d'ajuts pels tancaments derivats de la pandèmia, el que ha decidit directament és desaparèixer i no paga ni

nòmines, no paga proveïdors, no paga el lloguer de la nau, no paga els subministraments, i té els treballadors deixats de la mà de Déu.

I jo crec que totes aquestes decisions que estem veient, la majoria de les quals són corporatives i no són econòmiques, són decisions empresarials de reubicar produccions fora de Catalunya o que estan en conflicte diverses empreses d'automòbils: Renault, Nissan, etcètera. El que revelen és una lògica de fons que no podem assumir com a país, que és que per la norma dels fets consumats assumim que la llibertat d'empresa és un dret que està fora de l'ordenament constitucional democràtic. Fins ara, la llibertat d'empresa era una llibertat que s'emmarcava en una sèrie de drets i obligacions. Un tenia una empresa però havia de garantir la seguretat laboral dels seus treballadors, havia de garantir la continuïtat de la seva producció, que els treballadors tinguessin feina, i no podia tancar la producció així com així sense motius econòmics de fons, sense que l'empresa hagués fet fallida, etcètera.

Ara ja no, ara un té una empresa i decideix –havent rebut subvencions directes i indirectes de les administracions públiques, tenint beneficis fruit del treball de la seva plantilla– que un dia marxa i adeu-siau. Hem construït una societat on hem posat un dret –el dret a marxar d'aquesta societat sense donar explicacions– per sobre de la resta de drets. I ho podem veure en aquests grups, ho podem veure en la decisió de Nissan. I davant de tots aquests casos el que necessitem són governs que intervinguin en aquests conflictes laborals i que exigeixin a les empreses responsabilitat social.

Aquest país no és un campí qui pugui on un bé es nodreix del treball de la ciutadania de Catalunya, es nodreix de les subvencions públiques en aquest país –de les ajudes a la indústria– i quan vol toca el dos i qui es queda aquí, doncs, mala sort. No, necessitem governs que intervinguin i que defensin el dret al treball en aquest país. Perquè si no, el que tindrem és un degoteig constant de pèrdua de teixit productiu a Catalunya. I això ho volia posar de manifest encara que no surt a la moció perquè crec que és important.

Tenim el segon cas. Començo la moció pel final, que és el cas de Nissan. Nosaltres considerem que la plantilla de Nissan, els seus treballadors i els seus representants sindicals, han fet la seva feina. Han assegut l'empresa a negociar, han posposat el tancament i això dona marge a les administracions públiques a planificar un pla de reindustrialització per al sector. I, per tant, el que demanem i el que exigim és que la Generalitat de Catalunya i la resta d'administracions públiques facin la seva feina per garantir la continuïtat de la producció a Catalunya.

I, per últim, i en un eix més genèric a la indústria a Catalunya, el que proposem són fonamentalment dos coses. Aquest 2021 necessitem un pla de reactivació per a la indústria, un pla que estudiï quins sectors productius tenen problemes per reactivar-se i que disposin ajuts i intervencions necessàries per garantir la continuïtat de l'ocupació i la continuïtat del treball. I a mitjà termini necessitem un pla industrial que garanteixi la transició energètica productiva i la revolució industrial de la nostra indústria per no seguir perdent...

El president

Diputat.

Lucas Silvano Ferro Solé

...teixit productiu. I és en aquest punt en què us emplace a debatre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Republicà el diputat senyor Alfons Montserrat. Quan vulgui.

Alfons Montserrat Esteller

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, bon dia. En primer lloc, vull agrair al diputat Lucas Ferro el to prepositiu i també positiu de la moció que ha presentat, així com la voluntat o la predisposició per acceptar les esmenes que vam plantejar. Bé, el nostre país té una marcada vocació industrial i el cert és que aquest és un element vertebrador de la nostra economia. Hi ha un 20,7 per cent del valor afegit brut, la qual cosa vol dir que és un pes superior a l'Estat o al de la zona euro. És un sector diversificat, una gran importància de la química, la farmacèutica o la refinaria, i és un sector innovador. Un 6,08 per cent del total d'ocupació ho fa en indústries de tecnologia alta o mitjana-alta. Això és un percentatge superior al d'estats com França o Itàlia i que, en aquests moments, ha d'encarar nous reptes de la revolució digital i la imperiosa necessitat d'adaptar les seves pràctiques per combatre el canvi climàtic.

Esta setmana –i també ho apuntava el diputat Lucas Ferro– hem tingut notícies preocupants. Al tancament ja anunciat de Saint-Gobain hi ha la possibilitat de sumar-hi el tancament de Bosch, una possibilitat que vora vuit-cents treballadors i treballadores del Penedès se veurien afectats, i és per això que des d'aquí enviem també el nostre suport als treballadors que estan lluitant en estos moments per mantenir els seus llocs de treball. I aprofitem per recordar que parlar dels reptes de la indústria no és només parlar per resoldre problemes sinó també per reequilibrar les relacions de poder entre capital i treball. Per això reiterem que el Govern de l'Estat, tal com en el seu moment ja ha parlat amb Esquerra o amb Bildu, derogue la reforma laboral.

Nissan, Saint-Gobain, Bosch són una viva prova de les dificultats de la indústria en aquests temps de pandèmia i de globalització, i el Grup Republicà som del criteri, eh?, que aquesta Catalunya postpandèmia ha de continuar sent una Catalunya industrial, però, això sí, una indústria del segle XXI incardinada en una economia també del segle XXI, eh?, que competeixi en valor afegit i no en preus, basada en el coneixement i no en la mà d'obra barata, una indústria dinàmica, innovadora, sostenible, tant econòmicament com també ambientalment. I això és un projecte que va més enllà de partits i de sigles, eh?, que hauria de ser compartit, que ha de ser compartit per una àmplia capa del teixit productiu. I per això eines com el Pacte nacional per la indústria són essencials per traçar este futur compartit.

I per això celebrem, eh?, que es demane la seva extensió en el temps i hi votarem a favor; esta és precisament la intenció del Govern, com també ho és el fet de que està treballant perquè esta planificació industrial encaixe en la planificació de la transició energètica i perquè també es garanteixi un calendari real de descarbonització. Hem d'aprofitar qualsevol nova planificació per ser més exigents que mai i fer passos reals de transformació. El mateix podríem dir pel que fa a residus, fins i tot anant més enllà i requerint que la nova llei de residus planifiqui cap a residu zero.

Sobre l'Agència Catalana de l'Energia, des d'Esquerra sempre hem insistit que ha de ser una eina important de governança i un instrument que lidere un nou model energètic, cent per cent renovable, cent per cent democràtic i de quilòmetre zero, i sobretot amb la participació del territori.

I és mitjançant el diàleg, la negociació i la concertació com s'estan afrontant i s'afrontaran els reptes actuals i futurs de la indústria catalana. Això s'ha fet a l'hora d'abordar les conseqüències de la decisió de Nissan de tancar les seves plantes a la Zona Franca, i no només en la ràpida elaboració i el desplegament del Pla de suport a la indústria i la mobilitat sinó també en la mediació i lideratge de la Generalitat, amb la gran implicació del conseller El Homrani i la consellera Chacón, per tal d'allargar la presència de Nissan fins al 2021 i impulsar una comissió de treball que ja comença a donar els seus fruits a la candidatura d'una planta de bateries elèctriques als terrenys on estava la Nissan, eh? La concertació requereix lideratges públics clars i consistents, sense por al canvi, sense sotragades innecessàries, eh?, i també,

no ens enganyem, també necessita un estat que no jugue a la contra. En este aspecte, el Departament d'Economia, juntament amb AQR-Lab, quantifica la pèrdua del PIB català en 9,8 degut a la falta d'infraestructures i d'inversions de l'Estat.

En definitiva, endavant amb aquesta nova planificació industrial, que sigui insostenible, cap a una economia circular, innovadora, tecnològicament avançada i amb visió global.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell. Endavant.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Benvolgut conseller, felicitats pel nomenament. Bona feina. Bé, en aquest cas ens adherim, abans d'entrar en la moció, i com que el diputat Ferro també hi ha fet al·lusió, ens adherim i donem suport, doncs, als treballadors, treballadores que en aquests moments estan defensant els seus llocs de treball, i alguns d'aquests ja es van reunir amb alguns dels nostres representants, eh?, i, per tant, doncs, tot el suport.

I lamentar que això no és una cosa, doncs, d'aquest moment puntual sinó que, si ho recordem, en mesos i anys anteriors, doncs, s'han anat reproduint fets com aquests, eh? Recordem Delphi Sant Cugat o General Cable de Manlleu, eh? Per tant, la política industrial requereix sempre, doncs, una política viva, activa i, com s'ha dit ja, que el Govern, i en aquest cas també el Parlament, sigui objecte de debat i que el Govern pugui liderar polítiques industrials.

Però per fer això també requerim competències, competències plenes, eh?, i moltes vegades ens trobem, doncs –ja s'ha dit abans, en una altra moció–, que tenim competències industrials, però resulta que el Servicio Público Estatal de Empleo depèn de l'Estat, eh? Tenim competències empresarials però resulta que quan volem fer aquí una proposta de modificar, doncs, la reglamentació i les lleis dels autònoms depenem de les polítiques de l'Estat, eh? I, per tant, no som un estat, no som un país amb plenes competències i, per tant, doncs, moltes vegades se'ns fa difícil fer una política plena d'activació econòmica o de polítiques empresarials o econòmiques.

En qualsevol cas, aquesta moció avui també podríem dir que és una moció oportuna –no dic «oportunist» sinó que dic «oportuna»–, perquè avui, justament avui, es reuneix la comissió executiva del Pacte nacional per a la indústria, 10 de setembre. I, per tant, algunes de les coses que ens proposa el grup proponent amb aquesta moció, de fet, allò que diuen, no sé si hem de votar que no perquè ja s'està fent, o hem de votar que sí perquè ja s'està fent. En qualsevol cas, avui hi ha reunió a les deu del matí amb la directora general d'Indústria, i, per tant, doncs, algunes de les coses que es demanen, com dèiem, ja es fan, no?

Una és presentar una proposta per una actuació, diguéssim, el pla de treball immediat per a l'any 2021, per fer front als efectes, des d'un punt de vista industrial i empresarial de la Covid. I, per altra banda, assentar les bases de l'elaboració al llarg del 2021 del que hauria de ser la segona fase o segona versió del Pacte nacional per a la indústria, que aquí se'ns proposava que tingués durada fins al 2030, i que, en qualsevol cas, nosaltres, i en nom del Govern i grups que donem suport al Govern, ens toca defensar que sigui la comissió executiva mateixa qui té la potestat, doncs, de decidir si seran uns acords o uns pactes, doncs, de cinc o deu anys, com es proposa aquí. Però, en qualsevol cas, amb la voluntat de demostrar unitat d'actuació amb polítiques d'activació econòmica i industrials, doncs, amb les esmenes que hem presentat i ens han acceptat, doncs votarem que sí en el conjunt de la moció i, per tant... De fet, avui, com dèiem, ja s'ha anunciat aquest primer pas, unes propostes per fer front al 2021, i l'elaboració inicial d'un següent pacte, eh?, per als propers cinc, sis

o deu anys, o allò que decideixi la comissió executiva, que per això té la potestat, doncs, de treballar-hi.

En qualsevol cas, també dos comentaris més. Aquí, en el punt 2.3, se'ns demana desenvolupar el *hub* d'impressió 3D. A nosaltres ens agradaria que, tot i que està escrit així, la visió fos desenvolupar o no concretar només en el sector 3D, sinó deixar obert a tot el que són la innovació digital, les polítiques... Entenem que la visió és aquesta, eh?, perquè és important evidentment el 3D, però també ho és tot allò que es deriva de les aplicacions del 5G, per exemple, o evidentment tot el que és la robòtica, no? Per tant, una mica, en general, la indústria 4.0, que en diem, i no focalitzar-ho en un aspecte concret com és això, eh?

Per tant, en aquest sentit, doncs, donarem suport a la moció, amb aquest esment. També es demanava ampliar l'accés a la banda ampla a tot el territori català. De fet, en aquests moments s'està fent, també. El compromís ja està anunciat d'arribar a totes les capitals de comarca en finalitzar el desembre d'aquest 2020. De fet, a l'abril es va aprovar una execució extraordinària.

I aquest últim minut també permeti'm, doncs, que en aquest Pacte nacional per a la indústria també digui el que vaig dir també en el seu moment en l'anterior pacte. Vam trobar-hi a faltar gent, vam trobar-hi a faltar representants de l'Estat. Representants de l'Estat per què? Home, no perquè als grups que estem donant suport al Govern ens agradi, sinó perquè tenen competències que no tenim, eh?, en carreteres nacionals, en AENA aeroports, en Puertos del Estado, en les tarifes elèctriques, la Comissió Nacional d'Electricitat o per exemple la Comissió Nacional de les Telecomunicacions. Hi ha competències estratègiques claus per al desenvolupament de la indústria i de l'empresa que no tenim, però a l'hora de debatre i fer propostes d'actuacions en un pacte nacional tots aquests representants no hi són, no van venir a cap de les reunions. I, per tant, això vàrem trobar-ho a faltar.

Ara que vostès també tenen competències en governar a Madrid, també ens agradaria que aquestes competències, que encara no són d'un país completament independent i que estan en aquests moments en mans de l'Estat, doncs, també les tinguem. I no ho diem només nosaltres, ho diu el Foment del Treball Nacional en els informes que va presentar aquesta setmana; ho diu el Consell de Cambres de Catalunya; ho diu molta gent. I, per tant, ens agradaria que en aquest següent pacte nacional, doncs, els que no hi eren hi fossin i, en tot cas, ens agradaria que tinguéssim...

El president

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

...plena competència per fer-ho des de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies. (*Alguns aplaudiments.*) En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

Conseller, diputats, diputades. Estamos frente a otra moción buenista y de carácter genérico, lo suficientemente generalista como para que no se pueda entrar en un excesivo detalle, y que impide una mayor carga crítica que la de ser una moción intranscendente y que, pese a ello, el Govern ha intentado laminar intentando imponer unos plazos lo suficientemente alejados en el tiempo como para que, de aprobarse esta moción, tampoco tengan una importancia objetiva.

Se pide en esta moción impulsar diversos pactos industriales, uno para la reactivación, otro para la renovación del actual Pacte nacional per a la indústria. También pide garantizar ejecución de compromisos del actual pacto vigente, haciendo espe-

cial incidencia en aquellos como la transición energética, economía circular y la industria 4.0.

Por cierto, recordarles que estaría bien que se reconocieran Gobierno y no oposición. Son Gobierno en Madrid, son Gobierno en Barcelona y aquí ayudan a elaborar los presupuestos. Por cierto, era ese un buen momento para pedir algo de lo que ya piden. Por ejemplo, el Institut Català d'Energia está parado según la propia web desde enero de 2017; había cosas más importantes por hacer en ese momento.

El punto 4 pide la creación de pactos territoriales con la participación del conjunto de las administraciones y finalmente garantizar la suficiencia presupuestaria para la ejecución del Plan de soporte a la industria de automoción, en concreto, los acuerdos para llevar a cabo la reindustrialización de los centros de Nissan en Cataluña. Como ya he comentado, es complicado no estar de acuerdo con estos puntos. Su grado de concreción y falta de detalle hace que sea muy complicado precisamente no estar de acuerdo.

Cómo no estar de acuerdo con un pacto para la reactivación para minimizar los efectos de la crisis de la Covid-19 o la de impulsar la renovación del PNI incidiendo en los ejes que la realidad ha impuesto como más necesarios: transición energética, economía circular o industria 4.0. También estamos de acuerdo en buscar el máximo consenso posible entre todas las administraciones implicadas en el desarrollo de la política industrial. Como también estamos de acuerdo en incidir en la suficiencia presupuestaria para dar una alternativa de futuro al sector del automóvil y a la reindustrialización de los centros de Nissan.

Donde probablemente no estaremos de acuerdo es en el cómo se aplican esos pactos o estos planes, y lo aventuramos dado que lo que conocemos de sus actuaciones no inspira la suficiente confianza. Cuando por un lado hablan de apoyar a la industria, pero por otro se ve la actuación de sus líderes municipales en la ciudad de Barcelona, con manifestaciones y actuaciones que ponen en riesgo muchos puestos de trabajo, la movilidad del conjunto de ciudadanos o directamente los sectores industriales que proporcionan una mayor cantidad de puestos de trabajo, como el del automóvil o el turístico, es normal que haya serias dudas sobre el modelo que quieren desarrollar en nuestra comunidad.

Cuando hablan de subidas de impuestos generalizadas o de nacionalizaciones, cuando muestran un escaso o nulo respeto por los derechos de la propiedad de los ciudadanos, es incompatible querer fomentar la inversión con alentar la ocupación.

Las administraciones, además de planes –y ya hay bastantes–, han de permitir que las empresas tengan los elementos necesarios para desarrollar su actividad. Eso se logra transmitiendo confianza y liderazgo, y todos sabemos que el Govern actual no transmite ni lo uno ni lo otro. El cambio de titular en la *conselleria* de Empresa justo en un momento tan delicado como el actual transmite un importante mensaje de transitoriedad agravado por el perfil del *conseller* sustituyente. Si se quiere realmente conseguir minimizar el impacto de la crisis en nuestra industria, desde el Govern no se está trabajando precisamente para ello. El Govern está interesado en otros temas y de ello toma cumplida nota el empresariado.

Para nuestro grupo, lejos de las ideas vagas y generales de esta moción, el impulso industrial debe venir acompañado de tres elementos clave. Liderazgo: Cataluña debe ponerse a la cabeza de nuevo de la industria española; para ello debe volver a transmitir seguridad jurídica y estabilidad institucional a largo plazo. Innovación: es responsabilidad de los poderes públicos seguir fomentando la inversión en innovación y prestar todo el apoyo desde la Administración; al menos el 2 por ciento del PIB debe ser destinado en I+D+i para poder ponernos a la cabeza en el desarrollo industrial español y europeo. Simplificación legislativa y fiscal: se debe poner orden en la superposición de normas e impuestos de los últimos años.

En base a ello, entre otras medidas, desde Ciudadanos proponemos lo siguiente: aplicar un paquete de medidas orientado a los sectores más afectados por la pande-

mia, en concreto, un plan de ayudas destinado a mejorar la liquidez de autónomos, comercios, pymes y empresas industriales; ayudas dirigidas a las pymes comerciales y artesanas y a asociaciones de comerciantes para acometer la digitalización de sus procedimientos y subvenciones directas para la venta ambulante; un plan específico para la automoción; estímulos a sectores industriales de alta tecnología; impulsos de políticas de inversión, internacionalización y comercio exterior que asuman los objetivos de atracción de inversiones productivas industriales en nuestro territorio, y facilite la penetración de la producción catalana en mercados exteriores; revisión y rebaja de determinados impuestos y tributos; reducción de los costes de transporte de mercancías; impulso de una transacción energética que garantice una energía competitiva sin incremento de costes para los consumidores industriales. Hasta que no haya al frente de esta comunidad un partido político que transmita las garantías de continuidad y de seguridad suficiente, los planes y pactos serán agua de borrajas. Eso sí, nivel *MasterChef*, pero borrajas al final y al cabo.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades. Endavant.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, l'actual pandèmia que estem patint, que en un primer moment, i avui encara, és una crisi sanitària ha esdevingut ja una crisi social i econòmica, de la que encara no en coneixem la seva profunditat... El que sí que coneixem és que a Catalunya des de ja fa temps pateix una crisi industrial sostinguda. Els podria parlar d'empreses que han tancat o que estan en una situació de crisi: Autoliv, General Cable, Nissan, Acciona, Iberpotash, Saint-Gobain, Bosch, Nobel, Ercros... Estem davant d'un degoteig sostingut. Empreses que tenen un alt grau d'incertesa. Si les empreses tenen un alt grau d'incertesa, les treballadores i els treballadors estaran en aquesta mateixa situació, la incertesa de quedar-se sense feina.

És un drama per al país, si no som capaços de revertir aquesta tendència. Segur que coincidim amb el nou conseller d'Empresa i Coneixement que Catalunya no es pot permetre perdre el seu teixit industrial. Forma part també de la idiosincràsia de l'economia del país, i per això fan falta polítiques de reactivació econòmica per reactivar al mateix temps socialment el país, i fer polítiques de reactivació vol dir també que necessitem recursos pressupostaris, recursos pressupostaris que en l'actual pressupost el vicepresident Aragonès ha «racanejat» a la conselleria d'Empresa. Només els situaré: en el pressupost d'enguany, tenim menys recursos econòmics i més constants que a la sortida de l'anterior crisi, que pràcticament s'està cavalcant amb aquesta.

Sembla que no sigui una prioritat, des del nostre punt de vista, del Govern de Catalunya, el fet de reactivar industrialment el país. Com tampoc ho és, des de la nostra perspectiva, un dels eixos estratègics de la Unió Europea, del Govern d'Espanya, que és la transició ecològica i energètica, que serà sens dubte, i ja ho és o hauria de ser-ho, un dels vectors econòmics de futur.

Perquè, mirin, de xerrameca tots plegats en fem molta, al voltant d'aquest eix. Ara, de feina poqueta. En matèria de transició energètica, Catalunya està a la cua d'Espanya, en incorporar capacitat de generació elèctrica a partir de fonts d'energia renovable, i després d'escoltar algun delegat del Govern de la Generalitat en algun territori, s'explica tot. Però, miri, els donaré algunes dades. Segons fonts del Ministeri de Transició Ecològica i Repte Demogràfic, aquest any s'han connectat a la xarxa elèctrica –finals d'agost– 2.277 megawatts de nova capacitat de generació elèctrica a partir de fonts renovables. Saben quant ha connectat Catalunya a energia solar fotovoltaica, per posar un exemple? 1,84 megawatts. Si els comparem amb Ex-

tremadura, que és la comunitat que ha incorporat més megawatts, que són 610, estem a anys llum.

Si hi afegim les instal·lacions incorporades al règim d'autoconsum, pugem aquesta xifra a pràcticament 22 megawatts, molt lluny encara de les necessitats del país. I enguany Catalunya encara no ha connectat un sol megawatt de nova potència eòlica a la xarxa. Això sí, algun delegat està animant els alcaldes perquè rebutgin l'energia eòlica en els seus territoris.

De l'any 2021 al 2030, si volem complir els objectius que nosaltres mateixos ens hem fixat, hauríem d'estar al voltant del 50 per cent l'any 2030 en subministrar des del punt de vista de la demanda elèctrica que aquesta provingui de fonts d'energies renovables. Necessitem 10.000 megawatts, 6.000 en fotovoltaica, 4.000 en eòlica.

El Govern ha de ser proactiu, des del punt de vista de les polítiques de transició energètica. Fins i tot ha de vèncer les resistències internes que dintre del Govern hi ha respecte a aquests temes i que evidencien un cop més la divisió del Govern.

D'economia circular, molt plans però poques mesures concretes. Nosaltres li votarem a favor la moció, ho sap el diputat Ferro, però ja l'hi dic: amb la voluntat mostrada fins ara pel Govern respecte a l'aplicació de les propostes que s'aproven a aquest Parlament, tenim poca esperança que s'activin aquestes polítiques.

Des del nostre punt de vista, necessitem i no ens cansarem de dir-ho, eleccions, un nou govern que doni una nova energia al país i que en definitiva tinguem un bon govern per activar tot aquest tipus de polítiques, amb les que nosaltres estem absolutament d'acord.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

En el darrer període hem parlat força sovint sobre política industrial, i està molt bé, és necessari, però mentre nosaltres anem parlant, parlant i parlant les empreses en aquest país van tancant, tancant i tancant, i milers de treballadors i treballadores veuen com perden la seva feina i, per tant, el seu *modus vivendi* des d'un punt de vista econòmic. Aquesta és la realitat, que, a més, serà malauradament més profunda la present tardor.

Ahir teníem la visita al Parlament de Catalunya dels treballadors i les treballadores de Saint-Gobain. Saint-Gobain, empresa que planteja un acomiadament col·lectiu, que té beneficis, des d'un punt de vista econòmic, que no té causa, des d'un punt de vista productiu i organitzatiu per presentar un acomiadament de caràcter col·lectiu, però que aprofita que el Govern estatal del PSOE i Unidas Podemos manté vigent la reforma laboral i, per tant, trenta dies de període de consultes, tensió per als treballadors i les treballadores, i possibilitat d'acomiadar els treballadors i les treballadores de forma unilateral. Nosaltres sobre Saint-Gobain ho tenim molt clar, hi ha una única alternativa, que és la continuació de l'activitat de l'empresa, el manteniment dels llocs de treball i, per tant, el manteniment que significa que Saint-Gobain no es tanca i futur per a la planta.

Respecte a la moció que ens han presentat des del Grup de Catalunya en Comú Podem, votarem majoritàriament a favor de la majoria de punts, però hem de dir que hi haurà sobre dos punts, el 3 i el 2, que farem abstenció. Sobre el punt 3 perquè, en relació al pacte per la indústria traslladat a nivell territorial, nosaltres no és que hi estiguem en contra, pot ser una alternativa, però si no ens aterren més que farem a nivell territorial en relació amb aquest pacte, evidentment no hi podrem votar a favor.

I ens passa una miqueta el mateix en relació a la primera part del punt 2, sobretot perquè fan referència a l'Agenda Europa 20-30 –estem parlant de la Unió Europea–, i nosaltres no compartim ni els projectes de la Unió Europea des d'un punt de vista industrial ni el que significa per mínims l'Agenda 20-30 des del punt de vista fins i

tot de transició ecològica, que és de lo poc que parla a fi i efecte de política industrial. Això sí, no volem oblidar que va ser la Unió Europea la responsable dels quatre monocultius industrials que ens han condemnat al nostre país. Recordin, vehicle d'automoció. Recordin, per una altra banda, agroalimentària. Per una altra banda, turisme. I construcció. I això ens provoca que tinguem el que tinguem ara en aquest país.

També, per acabar, volem traslladar una altra idea que considerem igual d'important: els governs dels darrers cinquanta anys no han tingut una política industrial pròpia i pública, perquè consideren que han de ser les empreses qui la facin. Nosaltres sí que apostem clarament per una diversificació industrial, política de transició ecològica, sobirania productiva i també que el poder públic, a través d'empreses públiques, sigui una alternativa davant dels tancaments.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president, conseller... Més enllà de la conjuntura actual, és a dir, més enllà de les circumstàncies per les que travessa Nissan, Saint Gobain, Bosch, Alfisa..., i més enllà fins i tot també de la conjuntura que ens trobem en l'actualitat fruit de la pandèmia, fruit de la crisi sanitària, ja fa mesos, anys que ens preocupa l'evolució del sector industrial a Catalunya. De fet, hem tingut l'oportunitat de tenir diverses interpellacions amb la seva antecessora sobre quina era l'evolució del sector industrial. Hem anat veient en els darrers anys que, mentre hi havia un marc de creixement de l'economia, el creixement de la indústria era molt més sostingut que el del conjunt de l'economia i, fins i tot, arribem a un punt, diguem-ne, límit, en l'any 2019, en el que l'aportació del sector industrial al PIB és negatiu, en un marc de creixement i, a més a més, l'ocupació industrial retrocedeix en un marc també de creació d'ocupació, no? Per tant, hi ha un problema amb relació a la indústria i és necessari abordar-lo, no només quan es presenten els problemes, sinó quan veiem que la tendència no és positiva.

I, en aquest sentit, tenim la fortuna de tenir una molt bona eina, una eina de consens entre els agents socials, universitats, col·legis professionals, partits polítics..., que és el Pacte per a la indústria. Però el Pacte per la indústria ha patit d'un problema evident, que és que no ha tingut pressupost. Sí que ha tingut pressupost en el mateix pacte, però no ha tingut uns pressupostos elaborats d'un govern per tal d'abordar les actuacions que preveu el Pacte per a la indústria. Es va aprovar quan els pressupostos del 2017 ja estaven aprovats i, en els pressupostos del 2020, que han estat els primers que hi han hagut des de que es va aprovar el Pacte per la indústria –ja ho deia un altre diputat–, per exemple, el Programa de suport a la indústria, en comptes de créixer d'acord amb aquest pacte per la indústria, retrocedeix, no? Per tant, des d'aquest punt de vista, i en les actuals circumstàncies, evidentment, són necessaris dos tipus de pactes: un a curt termini, immediat, per promoure la recuperació de la indústria, i un segon, la renovació del Pacte per a la indústria, que acaba la seva vigència aquest 2020. I, per tant, des d'aquest punt de vista, hi donarem suport.

Als únics aspectes que no donarem suport a la moció que ens presenta Catalunya en Comú Podem són aquells que fan referència al canvi de l'Institut Català de l'Energia, de l'Agència de Residus, de la llei de transitorietat, perquè als autors d'«hem d'aprofitar la pandèmia perquè no es reactivi el sector de l'automòbil», segons quins aspectes preferim no fer-los confiança i veure la lletra petita. I, en aquest sentit, ens abstindrem.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de dos minuts el diputat Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Anava a aprofitar per saludar el conseller, però ha tornat a marxar. No sé què li ha agafat amb mi, però no coincidim.

Bé; en tot cas, agrair als grups que ens han fet esmenes, la presentació de les esmenes i haver pogut dialogar. Crec que totes eren assumibles. I jo crec que tenim per davant diversos reptes, i el principal és que tenim per davant un any 2021 que sí o sí ha de ser l'any de la reactivació productiva a Catalunya. I que això necessitarà un esforç i un impuls i un lideratge públic molt important en el nostre país. Per tant, que aquest pacte per la reactivació productiva serà central per veure com construïm la recuperació al nostre país.

I el segon és que, a mitjà termini, tenim reptes que ja fa massa anys que no assumim, que no assumim seriosament. Aquest Govern –i el diputat Terrades ho apunta–, i els successius governs, fa una dècada que pràcticament han renunciat a liderar polítiques que són estratègiques i són de futur al nostre país. Perquè el dubte no és si hi haurà transició ecològica o no hi haurà transició ecològica de la nostra economia, és si garantim una transició ecològica que no trenqui la nostra societat o que no desballesti el nostre model productiu. El mateix amb l'economia circular o amb la digitalització de la indústria. Aquests processos es donaran. I, per tant, el repte és tenir un govern ambició que sigui capaç de liderar-los garantint ocupació, garantint producció i garantint integració social en el nostre país. I és el que hem trobat a faltar durant els darrers deu anys, i creiem que un pacte nacional vinculat a deu anys i vinculat a objectius europeus ens permet deslligar-lo dels cicles electorals constants que hem viscut a Catalunya i poder treballar sobre objectius ambiciosos i estratègics per a la nostra indústria.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat.

Paraules de comiat com a diputat de Carles Castillo Rosique

I abans de suspendre la sessió aquest migdia, donaré la paraula al diputat Carles Castillo, que m'han demanat uns minuts per poder-se acomiadar de la cambra.

Carles Castillo Rosique

«Molt bones» a tothom, a tots i a totes. Perdoneu que us canviï de tema i us robi dos, tres minuts com a molt. Però volia acomiadar-me. Principalment, donar les gràcies, donar les gràcies a tot el territori que ens acull quan fem viatges pel territori, a les administracions locals, als sindicats de Mossos, de Bombers, de policies locals, de guàrdies forestals, d'agents –segur que me'n deixo algun–, han treballat magníficament. Gràcies als treballadors i les treballadores del Parlament per facilitar-nos la feina. Gràcies als cambrers i a les cambreres de la cafeteria, parlin l'idioma que parlin. Gràcies, companys diputats i diputades, per haver-me ensenyat i per haver après amb tots i cadascun de vosaltres, quan hem parlat: sempre m'he emportat alguna cosa. Gràcies als companys i companyes del Grup Parlamentari Socialistes per la vostra paciència de vegades amb mi i gràcies al PSC per haver-m'ho ensenyat tot i per haver-m'ho donat absolutament tot.

Ha estat un honor treballar en aquest Parlament amb vostès. Ha estat un honor sobretot a la Comissió d'Interior; la comissió dels atemptats, que vam estar treballant durant dos anys; la comissió d'Iqoxe, que la deixo, doncs, una mica a mitges, i és de les coses que més greu em sap.

I només m'agradaria demanar-vos una última cosa, acabar amb una última cosa, que és, senyors i senyores, tornem a la política, rebellem-nos contra les trinxeres i posem en valor i practiquem l'empatia, i l'empatia va en els dos sentits: dels uns cap als altres i dels altres cap als uns, no només va en un sentit, va en els dos, i és per ser útils a la ciutadania.

I res més. Portin-se vostès bé, que els seguiré per la tele.

Moltíssimes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. El trobarem a faltar.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Reprenem la sessió...

Interpellació al Govern sobre la necessitat d'un pla de rescat per al sector de la cultura

300-00294/12

...amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la necessitat d'un pla de rescat al sector de la cultura, interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Concepción Abellán. Endavant.

Concepción Abellán Carretero

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...i menyspreat pel seu Govern d'acord amb l'acció del president, que ja sembla que quan no sap què canviar canvia qui ha de posar-se al capdavant del Departament de Cultura.

Cinc consellers o conselleres en quatre anys és un rècord difícil de superar, tenint en compte que aquesta composició de govern porta ja cinc anys governant. Vila, Puig, Borràs, Vilallonga, i ara vostè: cinc persones en quatre anys per liderar el Departament de Cultura i les polítiques culturals del país. Així és com el Govern de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana té en compte la cultura d'aquest país. Mentre el sector durant tota aquesta etapa ha demanat recursos, lideratge, propostes arriscades, finançament i ajuda, el Govern s'ha dedicat a completar la seva col·lecció Panini de càrrecs intercanviant cromos aquí i allà per mantenir els seus equilibris a les cadires ocupades. Més preocupades a col·locar la seva gent en espais de control que en liderar una resposta per al sector cultural, que fa anys que necessita. I no ho dic jo, ho va dir la consellera sortint a la ràdio pública catalana fa pocs dies.

El rumb a la deriva de la cultura del nostre país només ha tingut un far: la llengua i les expressions culturals d'índole més tradicional i popular. Amb això no diem que no s'hagin de promocionar, però no pot ser l'única línia prioritària, més centrada a les fires de la ratafia que en impulsar i acompanyar un sector en què les creadores, les indústries i les treballadores de la cultura estaven demanant a crits solucions, ajuda i impuls per a donar la volta a anys de precarietat.

Vostès han estat molt centrades en el simbòlic i no en el pràctic, alhora que la concepció de la cultura continua sent una, sense distinció, en català, i per a una ciutadania molt determinada, quan –i en això em donarà la raó, consellera– les expressions culturals són diverses i plurals, però ens trobem que es prioritzen línies, projectes i creacions determinades per a la Catalunya que vostès dibuixen, imaginem i creuen. Però Catalunya és de Pérez Andújar tant com de Lluís Llach o d'Isabel Coixet tant com d'Isona Passola, per posar exemples. Però vostès només conceben una Catalunya uniforme i monocultural, i mentre es dona suport, difusió i compta amb la presència de membres de la Generalitat en esdeveniments de «calat» popular i tradicional, a altres se'ls menysprea o fan veure que no existeixen.

Els canvis, la manca de lideratge i de rumb fins al moment del Departament de Cultura constataren en una situació difícil que semblava que no podia empitjorar, però ha arribat la Covid, que ha posat de manifest amb més crueltat, si és possible, un sector precari, intermitent i molt poc estable. A més, ha constatat el desconeixement de la Generalitat de com funcionava el sector, de com fer front a les conseqüències de la pandèmia per al sector de la cultura, i poder així vehicular ajudes, prestacions i buscar alternatives reals que els permetin seguir endavant, en comptes de victimitzar-la prohibint esdeveniments culturals o limitant l'aforament fins a fer insostenible i impossibilitar les condicions de realitzar-la.

És incompreensible que en una situació d'emergència cultural com en la que ens trobem no hi hagi una mínima coordinació i comunicació amb el sector, igual amb les mateixes administracions. Això ha fet que molts ajuntaments anul·lessin festes i contractes amb el sector cultural, i els deixessin sense compensació econòmica, escudant-se en la pandèmia, sense parar-se a pensar que darrere d'un contracte hi ha persones fent feina de preparació, que també ha de ser retribuïda. Aquesta crisi sanitària ha posat de manifest la importància de la cultura. Ens han ajudat a superar i a fer més suportable el confinament, en molts casos duríssims, amb el seu talent i actuacions als balcons i a les xarxes socials. I gràcies, sobretot, a la generositat de les creadores, que han ofert el seu treball de manera gratuïta i desinteressada. S'han hagut de reinventar i buscar altres maneres de donar a conèixer el seu treball. Això sí, sempre ho van fer des de la solidaritat, entenent que per a la ciutadania era i és necessària la cultura, més encara en aquests moments d'incerteses. Des d'aquí, donar-los les gràcies de tot cor.

Un cop acabat el confinament, la situació per a la cultura en viu ha estat demolidora. Limitació d'aforaments en teatres, museus, cinemes, minifestivals a l'aire lliure, tancament de sales on es podien fer concerts o esdeveniments per les limitacions exigents i molt severes per complir amb les condicions sanitàries, prohibicions d'obertura. Tot això barrejat amb una política de comunicació de les mesures preses en cada moment, com a mínim, millorable, ja que generava confusió. Un drama. Tot això ha portat les creadores i els creadors, artistes, tècnics, les treballadores de la cultura, en definitiva, a estar en una situació molt vulnerable.

Els cinemes també estan patint limitacions d'aforament que comporten reduccions de plantilla o acollir-se a ERTOS. Esdeveniments com Sant Jordi, la Setmana del Llibre en Català, el Mercat de la Música Viva de Vic, el Festival de Tàrraga o festes majors s'han reinventat per complir amb les mesures sanitàries i seguir amb la realització de la seva activitat i reactivar tot el que no es veu de la cultura, perquè hi ha una part invisible sense la qual no hi ha cultura, i d'aquesta gent ens n'oblidem sempre. El que no es veu en la cultura són els milers de tècnics i activitats relacionades, que han patit una aturada difícil de superar: empreses, tècnics, muntadors, lloguers d'equips, càtering, regidories d'espai i d'escena i molt més, que s'han vist afectades per la suspensió total de congressos, simposis, presentacions, convencions, etcètera.

Sectors molt vulnerables, i molta gent que tenia en aquestes activitats la seva supervivència quan no hi havia temporada d'arts escèniques. Uns tècnics *freelances*

o autònoms dependents, i, fins i tot, falsos autònoms a qui els obliguen a passar una factura a través de cooperatives o altres empreses perquè no es poden ni permetre pagar la quota. Persones que si no treballen no facturen i no ingressen.

Quina ha estat la resposta de la Generalitat? Un paquet d'ajudes que no han arribat o bé s'han mostrat insuficients, com les ajudes a subministraments bàsics, que no han arribat a temps ni a totes les persones que la necessitaven, per una falta de bona comunicació. Tenien previst arribar a sis mil persones i només l'han rebut 1.500. O hi ha un desconeixement, manca de voluntat o poca publicitat per arribar als afectats. Potser els requisits exigents i amb moltes incidències a l'hora de cursar les sollicituds van fer que els retocaren en un decret posterior, debatut en aquest Ple.

Més mesures: línia de l'Institut Català de Finances de crèdit a empreses i projectes culturals, ajudes a empreses de l'ICEC, prestacions i ajudes generalistes del Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat. Aquestes mesures no han donat resposta a la situació i han arribat tard. No obstant, perquè no diguin que no són constructives, aquest Parlament va aprovar en el ple monogràfic de la Covid mesures per dur a terme, de les que li'n preguntaré tres en concret. Han començat a treballar en la implantació del xec cultural per a persones i famílies amb pocs ingressos i les que han estat castigades per la crisi de la Covid? S'han iniciat els treballs del cens de treballadors i treballadores de la cultura? S'està treballant en l'eliminació de les subcontratacions en precari d'equipaments culturals?

I us proposem una idea a partir d'ara: habilitar una instrucció de clàusules salvaguarda per motiu de Covid a tots els esdeveniments previstos per les administracions locals, que es puguin suspendre per una causa de força major o mesures sobrevingudes. Tenim l'obligació d'impulsar, des de la Generalitat, la protecció als treballadors i treballadores de la cultura, que es queden tirats i sense indemnització ni compensació. Estem parlant del voltant del 3,5 per cent del PIB directe a Catalunya. Així mateix, de les 6.900 empreses que han presentat un ERTO a Catalunya, el 14 per cent són culturals, i afecten 53.000 treballadors, cosa que dona una fotografia bastant preocupant de la magnitud de la tragèdia. I això sense comptar els treballadors de la cultura que treballen de forma intermitent.

Per tant, cal actuar de manera urgent per la magnitud del problema i la importància del sector. Com valora, consellera, les mesures proposades pel departament fins ara? Quines línies d'actuació té previstes per reactivar el sector? Hi ha molta feina a fer, moltes demandes a atendre i solucions a proposar. En qualsevol cas, en tot el referent al rescat d'un sector castigat com la cultura, ens trobareu com a mínim a la taula per dialogar i intentar acordar tot el que sigui possible.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Àngels Ponsa. Endavant.

La consellera de Cultura (Àngels Ponsa i Roca)

Gràcies, president. Gràcies, diputada, consellera de Presidència, diputats i diputades. Ja m'agradaria a mi, diputada, que el conseller Puig fos el conseller de Cultura en aquest moment. L'hi dic de cor. Per tant, les circumstàncies són les que són i passen coses que ningú voldríem que passés. Però bé, avui, com vostè demanava, no parlarem del simbòlic, parlarem del pràctic, perquè hi ha moltes i moltes coses a parlar del pràctic i espero poder-li donar, amb aquesta estona, totes les explicacions fins on pugui i, si no, estic a la seva disposició, com la resta de membres d'aquest Parlament, per poder-ho fer.

Què hem fet? Vostè ens demana què hem fet amb la gestió en el pla de rescat i li donaré dades actualitzades del dia 8 de setembre, eh?, que és la data que hem agafat; o sigui, just abans-d'ahir. I sobretot també per aclarir moltes de les coses i conceptes que vostè ha dit, de cara també a la ciutadania que ens escolti, de cara als professio-

nals de la cultura, i de manera que també puguem interpretar bé de manera clara i transparent quina ha estat la gestió del Govern en ajudes de la Covid-19 per a la cultura.

Hem creat ajudes per als treballadors i treballadores de la cultura i per a les empreses. Hem fet quatre línies Covid més una prestació, que cal destacar que aquesta prestació és novetat absoluta en el conjunt –almenys que sapiguem, eh?– de l'Estat i segurament més enllà, perquè no és normal que un departament de Cultura gestioni prestacions socials. Aquestes línies les hem treballat amb el sector; no ens hem inventat res, nosaltres. Nosaltres hi hem posat coneixement tècnic i, doncs, lògicament polític del departament, però les hem treballat amb el sector. Ens hem reunit amb més de dues-centes persones, les persones potser més rellevants, i totes aquelles que ens han demanat poder-les escoltar. I d'aquestes reunions hem recollit les necessitats del sector i hem començat a actuar, no?

Per donar-li xifres. Quants diners ha concedit el Departament de Cultura també a data del dia 8 de setembre? Doncs hem concedit 34 milions d'euros, aquí hi hem sumat les quatre línies que li comentava, més la prestació de professionals que no s'han pogut acollir a cap ajuda, tampoc del Ministerio de Cultura, del Govern espanyol. A qui les hem donat? El 81 per cent d'aquests diners són la suma d'artistes, de creadors, de petites i mitjanes empreses, cooperatives. Em refereixo, doncs, a societats limitades, societats civils privades, autònoms... I un 12 per cent a societats anònimes i el 7 per cent restant són associacions i entitats. Quantes persones se n'han beneficiat? Lluny dels 1.500 que vostè deia, eh?, de la prestació social només –parlem només de la prestació social–, han estat beneficiats 2.478 artistes i creadors i creadores.

És veritat que en un primer moment i amb un treball conjunt del qual li puc donar fe, perquè hi vaig participar amb el Departament d'Afers Socials i Famílies, doncs, ens vam entendre molt bé i els hem d'agrair moltíssim que van agafar de seguida la nostra sintonia. No vam treure potser prou afinades totes..., no s'havia fet mai una prestació social en aquest sentit i potser no va estar prou afinada, però li asseguro que hem reaccionat amb agilitat i estem ja convocant, amb els diners sobrants..., perquè s'hi puguin acollir totes aquelles persones que no es van poder acollir a cap ajuda ni del Govern del país ni del Govern de l'Estat espanyol.

Pel que fa a les beques de recerca, hem doblat l'assignació, eh? Hem passat a adjudicar 600.000 euros, dels quals se n'han beneficiat cent artistes i creadors, amb una assignació directa de sis mil euros en base a un compliment que demanàvem. De les subvencions Covid també se n'han beneficiat 1.259 cooperatives i empreses del sector. Perquè estem convençuts, diputada Abellán, que ajudar les empreses és bàsic per a poder ajudar els professionals, perquè de fet són les empreses les que paguen també els salaris dels professionals.

Amb aquestes tres línies d'ajuts especials Covid, hem aconseguit donar suport a 1.150 projectes culturals, eh? Parlo de projectes, ara; això vol dir que dins hi ha persones i que són creadors, són pimes, són autònoms que fan entitats sense ànim de lucre, associacions, fundacions. Són projectes culturals que agafen tot el sector, tot el teixit associatiu del país.

En aquest sentit també, el pla de rescat, i d'acord amb el sector, eh?, i amb les dades que tenim de les reunions i els plans de reactivació..., des del minut zero vam tenir consciència de que les restriccions que tenien –i que vostè manifestava la seva preocupació, lògicament, per la pandèmia, que això no era gens esperat– podien ser molt greus per al sector. Jo ahir, en la pregunta que em feia el diputat Ten, deia que fins i tot s'hi ha acarnissat, aquesta crisi, amb el sector cultural, i és així, eh? Ens hem desplegat tot l'equip directiu del departament, i tècnic, per acompanyar el sector cultural durant la crisi, escoltar-lo, recollir les seves necessitats, traslladar-les a l'equip del Procicat, de manera que ens donessin pautes en una cosa que desconeixíem.

Vam establir uns primers paquets de mesures de protecció, també, que permetessin donar liquiditat per salvar aquests llocs de treball que ens trobàvem..., bé, que havien caigut per la pandèmia, els bolos que tenien els mateixos artistes, i intentar que no es destruís aquest teixit ric i divers però alhora fràgil, doncs, que forma el..., que estan escampats, a més a més, arreu del territori. El resultat d'això és conegut, es van fer centenars de trobades. Jo crec que ningú pot dir que no hagi estat escoltat pel Departament de Cultura, al nivell que sigui, però tothom –tothom– ha estat..., i ens ho ha reconegut, escoltat.

En totes aquestes reunions vam recollir més de quaranta documents de cada una de les disciplines que té la cultura amb peticions i necessitats, que ens van ajudar a plantejar les primeres mesures de xoc. Jo li puc assegurar, de veritat, que ningú –ningú– ha quedat desatès, eh?, o sigui... Per tant, no... I seguim atenent, només faltaria. Vam concentrar tota aquesta informació, que vostè diu que potser hi ha hagut manca d'informació; a vegades costa de canalitzar-la. Però la vam concentrar en una web específica, que vam anomenar «El pla de rescat», que ha tingut més de 35.000 consultes, amb el Conca conjuntament, perquè tot això és un tema d'aliances, eh?, i més endavant m'hi referiré, que hem hagut de fer, aliances institucionals però també aliances públiques i privades.

Vam engegar el canal d'emergència cultural. Tota la informació recollida, doncs, va donar aquest fruit que fos reconeguda pel mateix sector i acceptada pel mateix sector. I això també ho vam fer reestructurant un pressupost que aquest Parlament acabava d'aprovar i del qual estàvem mínimament –mínimament– satisfets, perquè hi havia un cert increment. Vam reestructurar-lo per treure línies de crèdit, donar liquiditat, doncs, a empreses, a autònoms, línies d'ajut, fins i tot a fons perdut; línies de suport a creadors, companyies i grups.

Vam treballar, en el tema que deia vostè també de fer-ho cooperativament, molt estretament amb els ajuntaments, amb les diputacions, amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis de Catalunya, per intentar..., i ells ho van recollir –que els hi estem molt agraïts– en el seu decàleg que van fer..., intentar, doncs, que no se suspengués cap activitat cultural, que no hi hagués cap mena de..., en fi, que s'intentés preservar al màxim tota la programació cultural que tenien, adaptant-nos, això sí, a les mesures que se'ns demanaven.

Vam fer el canvi de dia de Sant Jordi. Vam aprovar una ampliació extraordinària, també, per a la compra de llibres, d'1 milió més del que estava previst, pel sistema d'adquisició bibliotecària, el que és el SAB. Per tant, enguany el SAB destinarà 3.230.000 euros més..., perdó, no «més»; en conjunt, eh?, per tal de donar suport al mercat editorial català, no només..., jo diria, més que «el mercat editorial català», a tota la cadena de valor del llibre, eh?, des dels escriptors fins a les editorials.

Vam fer decrets per modificar normatives de subvenció, fins i tot, i poder flexibilitzar les bases, de manera que no perjudiquéssim les iniciatives que es van veure alterades per la Covid.

Segurament hauríem pogut fer més, senyora diputada, segurament. Sempre, quan ho veus en perspectiva, penses que potser hi ha alguna cosa que..., podies haver fet més. Jo no li demostro satisfacció, aquí, però sí que li puc dir que hem après coses; que, per desgràcia, la pandèmia continua, que el moment ha canviat, que cal anar ara a coses diferents, que cal continuar amb un suport a la situació d'emergència i cal dissenyar també aquesta represa i aquest finançament de la cultura. I en tot cas, perquè estem convençuts que la cultura és essencial. I si l'hi sembla, doncs, a això m'hi referiré en la segona part de la intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té un torn de nou la diputada. Quan vulgui, diputada.

Concepción Abellán Carretero

Gracias. Bueno, parece que reunirse con todo el sector es trabajar directamente propuestas con ellos, y no es así. Las propias personas que se han reunido con la *consellera* y con el propio departamento lo que siempre dicen es que se reúnen mucho, hablan mucho, escuchan mucho, pero luego, a la hora de la verdad, no hay un trabajo coordinado para poder sacar las propuestas; que las propuestas que salen de Cultura salen a espaldas del sector y por eso luego generan tantos problemas.

Si realmente la prestación social ha llegado a 2.400 personas y no a 1.500, como dijo la *consellera* en la radio el otro día, es evidente que hay muchísimos artistas y creadores y creadoras y trabajadoras de la cultura que no tenían ni la menor idea, porque, si no, hubieran llegado a los seis mil. Es evidente que hay muchos trabajadores y trabajadoras que están pasándolo muy mal, y el sector de la cultura necesita mucho más que buenas palabras y decir muchos números aquí.

Comentaba usted sobre el Estado, ¿no?, que decía que estábamos hablando..., bueno, y que el Estado había hecho quizás menos ayudas. Bueno, hemos llegado a un acuerdo para abrir el estatuto del artista y poder trabajarlo. Y nos gustaría muchísimo, pero mucho, que los *governos*, Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, estén por la labor y no hagan como hacen siempre, que aquí dicen una cosa pero luego se van al Congreso y dicen la contraria.

A través de la intermitencia se está buscando, incluso desde el estatuto del artista, tener una mirada puesta..., bueno, mirar hacia Francia, que es un reflejo sobre la intermitencia, y poder trabajar, eso sí, con consensos con el sector y mano a mano con los trabajadores y trabajadoras de la cultura.

Hemos, desde el Estat... Bé, ho dic en català, per si de cas. Des de l'Estat s'ha posat al costat de les més vulnerables amb l'aprovació de mesures com els ERTOS i l'ingrés mínim vital, que intenten parar constantment... I també s'està treballant molt de valent per no deixar tirades aquestes persones. Això sí, a l'hora de pressupostos i de treballar propostes no trobem la col·laboració necessària al Congrés, de les forces polítiques que formen el Govern de la Generalitat.

Deixin de centrifugar la responsabilitat a altres administracions. Diuen que tenen col·laboració amb elles, i que no és veritat. Hi ha una desconexió àmplia amb les administracions mateixes, sobretot les locals. Si no, no estarien fent anul·lacions contínues d'actes culturals que fan als territoris. És més, hi ha inclús una carta de la subsecretària de Sanitat a Lleida que diu que seria millor que s'anul·lés la festa major.

Vostès tenen les competències plenes de Cultura –plenes. I és important que gestionin, que liderin la situació i que deixin d'una vegada de fer-se víctimes de la situació de la cultura i sempre tirant pilotes fora. Tenen l'oportunitat de governar plenament en tema de cultura. O no en saben o no estan exercint les seves competències al cent per cent.

Sobre la llei de cultura com a servei essencial, que la vam comentar ahir, endavant. Estem totalment d'acord amb això, però estem cansades de paraules i de retòriques. Ja t'ho havia dit abans. Començar a treballar ja i esperem que aquesta vegada no sigui una oportunitat perduda.

I dir-li alguna cosa que ens ha passat aquests dies, ahir..., en el qual, a vegades, bé, el seu fonamentalisme lingüístic... Ja va sortir l'altre dia a la ràdio, també, parlant del català, no?, que era important defensar el català. Aquestes afirmacions, molt essencialistes i poc democràtiques, provoquen linxaments públics a treballadores del Parlament. No han dit res, i és intolerable. Li envio, això sí, una abraçada molt forta i tot el meu suport a l'Amparo. I també a totes aquelles persones que estan patint el mateix.

Sobre propostes, li diria que estaria bé veure les propostes de resolució que han sortit, però volem parlar d'impulsar un pla de rescat i de viabilitat per a la cultura davant l'imminent risc de desaparició del sector. Contemplar l'Estatut de l'artista,

treballar conjuntament des de totes les administracions per buscar solucions a la situació de la cultura. També treballar i col·laborar entre la conselleria de Cultura i, també, de Treball perquè les ajudes siguin directes i que, sobretot, el Conca acceleri urgentment l'elaboració d'artistes, del cens, perquè és important i tenen l'encàrrec també d'aquí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, de nou té la paraula la consellera.

La consellera de Cultura

Gràcies, diputada per l'oferiment i les ganes de treballar conjuntament. Li agafo el testimoni. Deixi'm que comenci així, encara que sigui en pinzellada, aclarint alguna cosa.

Miri, l'estatut de l'artista és una mica al revés del que vostè ha explicat. Resulta que l'estatut de l'artista comença a treballar-se des d'aquest Govern en etapes anteriors. I a una servidora, com a diputada d'aquesta cambra..., em demanen d'anar fins i tot a Madrid a entitats que hi estan, doncs, pensant i que veuen que aquí anem evolucionant. L'estatut de l'artista està molt a punt de tenir ja la seva etapa final. No ha sigut fàcil, perquè hem hagut de tenir una gran feina i, en aquest cas, sí que li puc parlar amb coneixement perquè ha estat la meva responsabilitat durant aquests dos anys i escaig que he estat al departament.

Està molt a punt, eh? Tenim l'informe del bufet Durán-Sindreu, que ja ens dona les pautes per les quals fins ara no el podíem acabar d'elaborar, per això era un tema que s'anava arrossegant. Però li puc assegurar que nosaltres som proactius en això i que estem disposats a compartir-ho amb qui sigui. En benefici de la cultura li asseguro que no ens trobaran posant pals a ningú. Al contrari, demanant suport i demanant ajut. I amb això que vostès estan al Govern de l'Estat, també li demano, doncs, que ens ajudin, eh?, i que puguem fer aquesta feina conjunta en benefici de tot el sector cultural.

Després fer-li un aclariment, també. No podem confondre els acords amb les entitats municipalistes i amb els ajuntaments amb que hagin sorgit brots en determinades zones del país que han tirat enrere aquells acords. No ho barregem. Però hem treballat sempre, i d'això la presidenta de la Federació de Municipis de Catalunya i el president de l'Associació Catalana de Municipis i els diputats de Cultura de les quatre diputacions li'n poden donar fe. Si vostè hi parla, li diran que hem fet una aliança institucional que, fins i tot, ha permès donar l'accés universal a l'eBiblio, eh?, el sistema bibliotecari, de manera que hem augmentat un 500 per cent l'índex de lectura d'aquest país, la qual cosa és un motiu de satisfacció, perquè hem fet molts plans de lectura i resulta que, mira, de les poques coses bones que haurà portat aquesta pandèmia..., haurà sigut aquesta, que ha incrementat l'índex de lectura. I, per tant...

Tot això ho hem fet en aliança i amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè sense l'Ajuntament de Barcelona tampoc ho hauríem pogut fer. Perquè l'eBiblio està constituït per moltes institucions. I, per tant, hem treballat en aquest aspecte dins de la Mancomunitat Cultural, que també és un altre eix d'aliança institucional. I amb això soc intensa perquè li asseguro que ens ha portat molta feina, però molt bons resultats i molts acords. Per tant, en fi, li vull fer explícit perquè és així. No és una fallàcia.

Dir-li que, també, amb el tema que la cultura és segura ens hi hem esbatussat des del moment de la represa. Jo mateixa i tots els meus companys del Consell de Direcció des del dia que es va iniciar la represa no hem parat d'anar a actes en espais tancats, en espais oberts. Jo no em sento enlloc tan segura com em sento en un espai cultural, li ben asseguro. Perquè es compleixen tots els protocols, perquè es fa tot més que ben fet i perquè... Clar, o sigui, el resultat d'això és que gairebé a tot arreu hem exhaurit entrades, siguin festivals a l'aire lliure, sigui –l'altre dia m'ho deia

el director del Palau de la Música– en un recent concert la setmana passada, sigui a la Sala Beckett l'endemà de la represa. Sigui on sigui. O sigui que li'n podria fer un ventall molt ampli perquè realment com que soc de les que practico amb l'exemple que la cultura és segura, doncs, la defensaré on calgui.

De la mateixa manera, miri, també en el sentit aquest de la proactivitat, eh? Ahir inauguràvem a l'Arts Santa Mònica una exposició, «Ars Electronica», que el seu comissari és una persona que viu i treballa a Madrid, eh?, en Vicente Matallana, i em va fer il·lusió, perquè va dir públicament, i això ho poden trobar en els reculls, que un acte com aquest, amb tantes institucions vinculades, no se l'imaginava a Madrid, i l'hi dic així no perquè ho digui l'Àngels Ponsa; ho va dir el director d'aquest festival i va posar en relleu, doncs, que fóssim capaços de fer aliances institucionals d'aquest tipus.

Dir-li també que amb el català jo no soc fonamentalista i crec que aquest Govern no és fonamentalista, ni molt menys, l'hi asseguro. A la llengua no li convenen ni incendis ni fonamentalismes, li convé anar junts i veure la realitat i conèixer les dades, també, que això és molt important i és el que dona peu. I dir-li sobretot –sobretot– que en el tema de la cultura, servei essencial que ha de derivar en aquesta normativa, i ja veurem de quin tipus, pels drets culturals de la ciutadania, jo de veritat que m'ofereixo, i tot l'equip del Departament de Cultura i tot el Govern, perquè és un encàrrec del mateix president, a treballar conjuntament, a trobar la manera que la cultura la puguem tenir ben blindada.

Gràcies, diputada. Gràcies, diputades i diputats.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa de les institucions i l'autogovern

300-00298/12

La següent interpel·lació al Govern és sobre la defensa de les institucions i l'autogovern, i la presenta el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Consellera Budó, president del Parlament, senyores i senyors diputats, arriba la Diada Nacional de Catalunya i aquest any tornarà a ser anòmala, i no ho dic per les precaucions derivades de la Covid, que també, sinó per la repressió que el país continua patint. Com un rèptil, com una mena de rèptil que es vol mimetitzar amb l'entorn, la repressió fa la viu-viu; s'installa en la política; afecta les entitats cíviques, les institucions. És una anormalitat, una indignitat que afecta eficaçment sense fer massa soroll.

O, dit d'una altra manera, la repressió, consellera, ha aconseguit passar per un fet d'aparença gairebé normal, gairebé inevitable, i per a molts ja no genera alarma. Com avui explica el president Puigdemont, se'n diu «l'Estat de la por», un estat de la por que no ens ha de vèncer. Aquesta repressió de forma *light* però de fons duríssim és tan eficaç que hi ha gent de bona voluntat que es pensa que això s'ha acabat, que no hi ha repressió. I això no és nou: en el tardofranquisme i també en els anys seixanta, també hi havia gent de bona voluntat que celebrava els *veinticinco años de paz* convençuts que hi havia pau i llibertat. I no, no n'hi havia. Com ara, quan aquest Parlament no pot parlar de tot; com ara, quan la justícia té una fixació malaltissa amb els presidents de Catalunya; quan les escales del TSJ són com la Rambla però reservada al Govern de Catalunya; quan Espanya envia policies, perquè, ja hi tornem a ser, quan Espanya envia policies a Catalunya per tornar-nos a espantar, tant és

el Govern socialista com el Govern del Partit Popular, en això, com ja va passar la vigília i les setmanes posteriors a l'U d'Octubre.

Ens volen fer por, i s'equivoquen. Si hi tornen, consellera, hi tornarem. Si ens busquen, hi serem, i hi serem com sempre. La dignitat és una actitud que curiosament creix, es fiança, t'apodera quan et volen petit i enxiquit i mantens la posició. «*El lío*», en llenguatge de Rajoy, no som els catalans. *El lío* són les sentències injustes, sabent que són injustes, i la temptació de continuar sentenciant amb la venjança com a única divisa.

En qualsevol cas, som on érem. Espanya reprimeix, i ho fa amb la constància d'un motoret dièsel, i amb la voluntat de no fer massa soroll, és veritat. La fórmula és aquesta: corcar-ho tot; ho volen corcar tot sense parar, però no fer soroll. Menjar-ho tot, com la salabror del mar ataca les fustes i les finestres de primera línia, sense parar i sense fer soroll. I a Catalunya, conscients d'aquest fenomen de falsa calma, hem de ser tossuts, hem de perseverar en la defensa del país, i aquesta defensa també passa per protegir les nostres institucions.

I ho hem de fer coneixent bé l'Estat, perquè aquest estat sempre sempre ens juga a la contra. Un exemple gràfic, molt gràfic, que ahir exposava la diputada Geis: la possible fusió de CaixaBank amb Bankia. Pedro Sánchez diu que és bona –que és bona– per a la «*cohesión territorial*». De què parlem?, de bancs, d'economia o de la unitat d'Espanya? De què parlem? De què va? De la guardiola o del DNI? Sánchez diria això mateix davant del comissari europeu de la Competència o d'Economia, o el prendrien per un frívol?

En la mesura que l'Estat sempre actua així, Catalunya com a país necessita paraigües, dels paraigües que es fan servir quan plou, no pas dels que t'ofereixen en dies de bon temps. Malfieu-vos dels que t'ofereixen paraigües quan no plou; mal·fii-se'n, i aferrem-nos als que et protegeixen, als que t'obren el paraigua quan hi ha llevantada política, quan bufen els mals vents de la repressió, quan ha de caure un patacot d'aigua que posa en risc els drets i les llibertats. Aleshores sí, aleshores el paraigua, el paraigua del país, es diu «institució».

I les institucions són això: aixopluc, certesa, seguretat. Per això a Catalunya necessitem institucions fortes. De fet, tothom, és veritat, ha posat les cartes sobre la taula. L'Estat, l'Espanya oficial, ja no dissimula, ni vol dissimular, ni té cap intenció de dissimular. S'han acabat els copets a l'esquena. L'Estat fa tres anys que prova de retenir Catalunya, sense cap mena de complicitat, només amb la força de la guerra bruta, una guerra que esquitxa tots els poders, totes les potes de l'Estat.

I, és clar, un estat en crisi sistèmica és capaç de quedar retratat –i ara ho veurà– en qualsevol àmbit, amb accions que fan literalment vergonya. En volen quatre exemples? Quatre exemples rapidets. Un: la vergonya dels expresidents del Govern espanyol defensant Rodolfo Martín Villa, per cert, ex-governador civil de Barcelona quan els grisos es repartien com si fos l'U d'Octubre. Dos: la vergonya dels exministres de les portes giratòries, firmant a favor del rei emèrit, que ja és barra. Aquesta exhibició de complicitat amb el cubell de les escombraries és una vergonya. Tres: la vergonya del fiscal Zaragoza, art i part en el judici de l'U d'Octubre, que critica a cara descoberta la justícia europea.

Veuen el president Puigdemont assegut a l'Eurocambra, on van dir que no s'hi asseuria mai, escolten la sentència favorable al conseller Puig, i els surt el tam-tam que porten dins. No hi poden fer més. L'article del fiscal Zaragoza a *La Vanguardia* és fer trampa i, a més, en fa ostentació. Un dels homes del Suprem passejant-se pel Paseo del Prado com si fos el *saloon* del Far West. És inaudit, i no passa res.

I l'espionatge? Home, l'espionatge! Es comença espiant els mòbils dels «indepes», s'hi troba el gust i s'acaba seguint els teus propis companys de partit. I parlant de companys de partit, ara no hi ha ningú del Partit Popular. Això del cas Kitchen, amb 53.000 euros per al xofer, una altra perla. Està absolutament fora dels límits de l'estat de dret. Però ve de la factoria Fernández Díaz, que treballa..., en fi, una lam-

pisteria amb qualificació ISO 9001 en clavegueres. Un dia afinen la sanitat de Catalunya, un altre, les dobles comptabilitats del PP. Tot això és molt gros.

Per cert, consellera, segur que no li han rebentat el mòbil? President Torrent, ha deixat de notar coses rares del mòbil, sorolls, veus metàl·liques? Diputats i diputades del 155, els d'aquesta banda: posin el seu mòbil a punt. Estan advertits que les clavegueres de l'Estat mai en tenen prou. Com els joves amb l'ordinador, que sempre volen una partida més. Les clavegueres són exactament això. Alguns de vostès riuen i s'enfaden perquè quinze persones de l'entorn..., o s'enfaden quan els ho retrec. Alguns de vostès riuen quan quinze persones de l'entorn de Puigdemont tenen, tenim, els telèfons punxats. I qui diu quinze, diu 155. Els parlo d'allò que en diuen «*investigaciones prospectivas*», que és un eufemisme, per si no ha quedat clar; un eufemisme d'«espiats perquè sí». Els partits dels 155, no veuen que l'Estat ha sobrepassat tots els límits? Mai posaré en qüestió..., de debò, mai posarem en qüestió les idees de ningú, de cap diputat i diputada. Que cadascú gestioni com pugui, com sàpiga, com vulgui, la seva espanyolitat. Però sí que els retrauré que, sota aquesta espanyolitat, no s'adonin que primer hi ha la democràcia.

Però siguem pràctics. Aquesta situació de repressió, com es reorienta? Com ho reorientem? Com la frenem? Doncs els que avui estem en política, tenim el deure de salvaguardar les institucions. I ho hem de fer sí o sí. Consellera Budó, senyores i senyors diputats, tenim aquestes dues obligacions: U. Hem d'evitar quedar colgats sota les runes d'un estat que ha col·lapsat. Dos. I per evitar-ho, ens cal dialogar, negociar, pactar. Hem d'actuar. Però així no podem seguir. Hem de pactar l'adeu o el com; o monarquia espanyola o república catalana. No hi ha alternativa. Hem de triar o els Borbons i l'IBEX 35, o foc nou i apostar pel país i per les persones.

El quadre espanyol és dantesc. La justícia espanyola viu estressada al servei de la repressió. Una justícia que és capaç de posar i de treure presidents de Catalunya perquè té al·lèrgia, por i pànic a la llibertat d'expressió i d'opinió. La transició no és com ens l'explicaven, perquè, si no, les institucions catalanes i la figura del president de Catalunya –és una institució– no estarien amenaçades.

L'Espanya oficial, quin quadre. Un quadre que arrenca amb el testament polític de Franco, aquelles lletres que Arias Navarro va pronunciar entre sanglots. Potser algú les sap de memòria, per si un cas les recordo: «Españoles, quiero agradecer a cuantos han colaborado con entusiasmo, entrega y abnegación en la gran empresa de hacer una España unida, grande y libre.» Quina obsessió amb la unitat. Continuo: «Os pido que perseveréis en la unidad y en la paz, y que rodeéis al futuro rey de España, don Juan Carlos de Borbón.» Aquí ho tenim. Ho tenim aquí. És això, no cal buscar més. Els mals d'avui arrenquen en aquesta trampa, la bogeria de *la unidad por la unidad*. La base de la democràcia espanyola és la fidelitat al *atado y bien atado*.

Deslliurem-nos del rèptil de la repressió que ens fa creure que això que vivim és normal i no ho és. Volem república, república catalana. Volem la plenitud de les nostres institucions, d'aquest Parlament, del Parlament del país, del Parlament de Catalunya, de la Generalitat i del seu Govern i de la seva presidència. Protegim-nos. Protegim-nos, consellera. Protegim-nos, diputats i diputades. Protegim les institucions, que és com protegir el país, que és com protegir el futur i el benestar de la gent d'aquest país.

Moltes gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputat. Per fer la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó. Endavant.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Gràcies, president; consellera, diputades, diputats. Senyor Pujol, miri, agafant les seves paraules, primerament dir que efectivament volem viure en plenitud. Volem

viure en plenitud dels nostres drets civils i dels nostres drets polítics i, per fer-ho, cal que les nostres institucions siguin realment sobiranes, ja sigui el Parlament de Catalunya, la Generalitat o la mateixa institució de la Presidència de la Generalitat.

I cito expressament aquestes institucions perquè ja fa uns anys que vivim, tal com vostè deia, enmig d'una brutal repressió, i que de cap manera podem i hem de normalitzar-la. Però, malauradament, som en una repressió fruit de la realitat d'unes institucions espanyoles, com la monarquia o com la justícia, que no són pròpies d'un país avançat, que no són pròpies d'un país plenament democràtic i que no són pròpies d'un país de la Unió Europea del segle XXI. Però aquesta és la realitat.

Miri, aquests dies, preparant aquesta interpellació..., em ve al cap una frase que podem trobar en el llibre de Xavier Casals sobre la transició espanyola i que diu: «*Después de Franco, las instituciones.*» I és que aquest lema, «*después de Franco, las instituciones*», que també va ser el títol d'un article de l'ABC l'any 1967, fet per Luca de Tena, procurador de les Corts Espanyoles i membre d'una família monàrquica, seguint la tesi del falangista Jesús Pueyo, que afirmava que el franquisme sobreviurà a la mort del dictador perquè les institucions eren fortes.

I, efectivament, aquesta crisi democràtica que viu l'Estat espanyol, aquesta regressió democràtica, ha donat la raó a aquest lema, «*después de Franco, las instituciones*». I, malauradament, hem pogut comprovar que tot estava, tal com vostè ha recordat, *atado y bien atado*. El mateix president Torra, en la trobada a Pedralbes amb el president Sánchez, el desembre de l'any 2018, ja treballava en tres àmbits, ja plantejava el treball en tres àmbits bàsics de qualsevol democràcia, com són la regeneració democràtica, l'ètica política i la desfranquització d'Espanya. Però quan veiem que no hi ha cap avenç en cap d'aquests àmbits, i no només això, sinó que els canvis al respecte són encara més regressió democràtica, potser el problema està en el mateix concepte de «democràcia» per part de l'Estat espanyol.

I en aquest, sentit llegia també a principis d'aquest mes d'agost un article molt interessant del catedràtic Javier Pérez Royo, on feia una anàlisi del que anomenem «el règim del 78» i afirmava que el que es va fer sota l'aparença de transició democràtica va ser en realitat una restauració de la monarquia. L'objectiu, per tant, no era tant arribar a la democràcia, sinó la restauració i la garantia de permanència de la institució borbònica i de tot el que això representava.

I parlant de monarquia i de la degradació de les institucions, la degradació de la institució monàrquica que hem viscut aquest estiu podríem dir que ha estat al *top ten* de l'autèntica vergonya. Però, davant d'això, i malgrat que el règim monàrquic espanyol està enfonsat en la seva pròpia incompetència i en les seves pròpies vergonyes, a Espanya malauradament no passarà res. En una Espanya monàrquica buida de republicans, no passa res. En una Espanya incapaç de superar els límits instaurats l'any 78, no passarà res. I en una Espanya on ni tan sols es pot qüestionar la corona, no passarà res.

Vostè mateix ha parlat d'un cas recent en què s'ha tornat a fer palès que som al règim del 78 i, és el cas Martín Villa, una altra autèntica vergonya. Que els ex-presidents de la suposada Espanya democràtica facin una carta conjunta en suport d'un ministre franquista, així com els referents del sindicalisme dels últims quaranta anys, és, si m'ho permet, senyor diputat, com a mínim un atac a la dignitat institucional.

Però aquesta és la realitat d'una Espanya formada per partits i per les elits empresarials i sindicals que s'autoanomenen «constitucionalistes», i que si una cosa els uneix a l'hora de defensar-ho aferrissadament són dues qüestions: la monarquia i la unitat territorial. I per fer-ho no dubten en utilitzar una de les altres institucions espanyoles que està totalment degradada: la justícia. Una justícia que també ha estat *top ten* aquest estiu per diferents vergonyes. Per tant, parlant de justícia, permeti'm que li parli també dels informes elaborats pel Síndic de Greuges amb la participació també de diferents magistrats, on precisament es constaten dos fets. Per una banda,

la partidització de la justícia i, per altra banda, la judicialització de la política. I és que un estat que viu en una política judicialitzada i una justícia polititzada no és un estat democràtic, i resulta precisament que aquest és el cas del *reino de España*.

Fa anys que els catalans hem perdut el compte dels despropòsits de la justícia espanyola, uns despropòsits que no només afecten els independentistes, sinó que afecten directament la democràcia. Perquè pot una democràcia tolerar que els jutges del Tribunal Suprem i del Constitucional resolguin sobre què es pot opinar o què es pot votar al Parlament de Catalunya? Pot una democràcia tolerar que un tribunal anul·li el que els ciutadans han votat en referèndum, com va ser el cas de l'Estatut? Pot una democràcia tolerar que fa gairebé tres anys que hi ha presos polítics i exiliats? Pot una democràcia tolerar que organismes com Amnistia Internacional facin afirmacions com que l'Estat espanyol encara té un camí per recórrer per convertir-se en un país lliure de violacions dels drets humans? Doncs miri, totes aquestes qüestions i moltes d'altres similars..., les institucions espanyoles sembla que hi tenen sordesa.

Miri, també, si parlem de la justícia, hem vist la inauguració de l'any judicial aquesta mateixa setmana, on hem pogut veure el rei, al capdavant d'una institució que ha estat la vergonya de tot el país; el president del Consejo General del Poder Judicial, que és un òrgan polític, però que a més a més està caducat, i hem vist també que el que era l'esperança per canviar el rumb repressor de la fiscalia, la fiscal general i exministra del Govern Sánchez, i que contràriament al que alguns va semblar, que els van donar suport explícit que esperaven que alguna cosa canviés, en el seu discurs d'obertura de l'any judicial va afirmar que el judici als presos polítics va ser exemplar.

Però saben què? Que, enfront de la justícia espanyola, la justícia alemanya va deixar clar que ni rebel·lió ni sedició. I la justícia belga també ha deixat clar que el Tribunal Suprem no era competent en el cas. Just aquest dissabte es va presentar a Brussel·les l'exposició «Presos polítics a l'Espanya contemporània», l'obra de Santiago Sierra que en el seu dia es va censurar al regne d'Espanya i que va comptar amb la intervenció del president Puigdemont. I el president Puigdemont, entre moltes d'altres afirmacions, va dir que la diferència entre l'Estat i la resta d'Europa és precisament la noció i el concepte de llibertat. Potser és per això que sembla que Espanya es troba més còmoda en les seves relacions internacionals amb la Xina o amb Turquia que no pas amb els països del cor d'Europa.

Seguint amb el concepte de llibertat que planteja el president Puigdemont, dir-li, senyor diputat, que no tinc cap mena de dubte que la societat catalana respon al concepte de llibertat europea. I no tinc cap mena de dubte que les institucions d'un estat que vol ser plenament democràtic han de respondre al concepte de llibertat europeu. Però tampoc tinc cap mena de dubte que dins del regne d'Espanya les institucions estan als antípodes del concepte de llibertat europeu. I és per això, precisament, que la millor defensa de les nostres institucions i del nostre autogovern és aconseguir una Catalunya independent en forma de república.

Acabo. La situació en què ens trobem a dins de l'Estat espanyol és crònica i estructural, i el temps per si sol no soluciona res. Cal fer-hi front. Cal una confrontació intel·ligent, i això és fer política. Perquè només així provocarem canvis per tal d'avançar com a societat en els nostres drets individuals i col·lectius; uns drets civils i polítics que a dia d'avui no podem exercir. De fet, en una setmana el Tribunal Suprem pot confirmar una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'inhabilitació del president Torra per exercir i per defensar la llibertat d'expressió. Volen inhabilitar la principal institució del nostre país. Però, a més a més, recordem també que el 23 de setembre el president de la Generalitat ha de tornar a declarar en un segon judici al Tribunal Superior de Justícia.

I aquí som, i això és molt greu. És molt greu per l'atac a la mateixa institució, però també és molt greu perquè ataca directament els drets civils i polítics de tota la ciutadania de Catalunya. I en defensa de les institucions i en defensa dels nostres

drets i en defensa de la democràcia com a poble i com a ciutadans, hem de reaccionar. Fem-ho i, com vostè deia, senyor Pujol, protegim-nos.

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'economia productiva

300-00299/12

El següent punt és la Interpellació al Govern sobre l'economia productiva, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer. Endavant.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Conseller Tremosa, la primera cosa que he de fer al començar aquesta interpellació és felicitar-lo pel seu nomenament i dir-li que sens dubte estic plenament convençut que servirà perquè el país funcioni millor. I vostè va estar nomenat la setmana passada, dijous de la setmana passada, i el primer dimarts de cada mes surten les dades d'ocupació i d'atur del mes anterior, i el van rebre 12.293 persones més a les llistes de l'atur que no hi havia al mes de juliol; 480.000 persones a l'atur, en total, pràcticament un 30 per cent més que les que hi havia a l'agost de l'any passat, i això tenint en compte que hi ha 170.000 persones en ERTO a Catalunya.

Per tant, totes aquestes dades indiquen que la seva etapa al capdavant de la conselleria d'Empresa i Coneixement no serà fàcil. I vostè s'enfronta a aquest i a altres reptes, la solució dels quals tindrà a veure sens dubte, també, amb aquest, amb l'ocupació. El teixit industrial de Catalunya, que representa el 20 per cent del PIB aproximadament, es troba davant del repte de la revolució industrial 4.0, de la indústria 4.0, i sempre, a totes les revolucions industrials, l'economia catalana hi havia arribat al capdavant.

Avui, si les nostres empreses no s'hi adapten, les nostres empreses que el 95 per cent són petites i mitjanes empreses, no podran ser competitives, i si no són competitives, el país se'n ressentirà. Nissan va anunciar darrerament que tancava les plantes a Catalunya, i això ens ha posat davant del mirall dels canvis que hi ha en la indústria de l'automòbil, que ocupa més del 4 per cent dels de la població ocupada a Catalunya. Tot i que SEAT ha anunciat un pla d'inversions en el vehicle elèctric, hi ha molta indústria auxiliar de l'automòbil que encara treballa pel motor d'explosió interna.

Què dir-li del repte que representa el turisme per a Catalunya. Catalunya és un país en el pes de l'economia del qual el turisme hi té un pes important, al voltant del 13 per cent del PIB, i ha vist reduïda la demanda d'una forma inimaginable fa un any; fa un any era inimaginable que la demanda de turisme a Catalunya baixés de la manera que ha caigut, i, per bé que sí que va apostant cada vegada més per la qualitat que no pas per la quantitat, els salaris del turisme i les condicions de treball del turisme s'han d'acostar necessàriament a la mitjana dels salaris i a la mitjana de les condicions de treball de Catalunya.

Altres sectors com el comerç o la indústria cultural, que en parlàvem ara amb la consellera Ponsa, que també tracten de relacions entre persones que necessiten que hi hagi contactes sobre persones, també han viscut els estralls de la crisi de la Covid.

En definitiva, transició cap a models econòmics sostenibles i resilients. La digitalització, la transició ecològica cap a infraestructures d'energia renovable o la transformació del model agroalimentari... En definitiva, reptes que serviran per reduir les desigualtats socials, com indica, com preveu, el Pla de reactivació econòmica i de protecció social que ha aprovat el Govern. Avui sortia, avui llegíem al diari que el PIB del segon trimestre a Catalunya havia caigut un 21,3 per cent, sobretot per la

caiguda de la demanda de les famílies; un altre repte que s'ha d'afegir, en el qual vostè es troba. I la necessitat d'invertir en investigació tant dels centres de recerca com de la transferència de la investigació de les universitats cap a l'empresa perquè la indústria se'n pugui beneficiar, i la societat en general se'n pugui beneficiar.

Totes aquestes circumstàncies marcaran amb força l'esdevenidor de l'economia de l'economia catalana i confiem en la seva capacitat per solucionar-ho, però no estem convençuts de que se'n pugui sortir. I no estem convençuts de que vostè se'n pugui sortir perquè vostè ha estat nomenat conseller d'un país que no és normal. Un país que no és normal perquè, per exemple, té un dèficit fiscal crònic d'anys i anys i anys, de totes les sèries històriques que estudiem, hi ha dèficit fiscal a Catalunya, que oscil·la entre el 5 i el 8 per cent, depèn del mètode de càlcul que fem servir, però en qualsevol cas un dèficit fiscal que existeix.

Llegíem un informe de la Universitat de Barcelona, fet conjuntament amb la Generalitat, en el que avaluava quins efectes tenia sobre la inversió privada que s'hagués fet, si s'hagués invertit a Catalunya, segons tres estàndards: el que s'havia presupostat, la mitjana que s'invertia en altres comunitats autònomes o el que li tocava segons el PIB. Doncs bé, això indica que si s'hagués invertit a Catalunya segons el que li tocava per la participació en el PIB estatal, hi hauria un 9,8 per cent més del PIB, 23.820 milions, o treballarien 113.000 persones més a Catalunya.

És un país on hi ha poca competitivitat en la producció d'energia, i els reguladors de l'energia no estan per protegir els consumidors. I es paga l'energia més cara d'Europa, aquí. El seu Govern difícilment podrà aplicar les polítiques fiscals que s'escauria que s'apliquessin. L'OCDE deia, dies enrere, que lluny del que va passar a conseqüència de la crisi del 2008, en què es van incrementar els tributs sobre el consum i sobre el treball, s'haurien d'incrementar els tributs que tenen a veure amb l'ecologia i els sectors digitals. Poques competències té en aquests dos àmbits, i les cotitzacions socials, zero.

La Generalitat no té accés als fons europeus de reconstrucció ni al finançament del Banc Central Europeu. Això..., hauran de passar per Madrid per arribar els recursos aquí. I els països normals tenen un sistema financer divers i adaptat a les necessitats de cada part del territori.

Fa pocs dies hem conegut les intencions de CaixaBank i Bankia de fusionar-se lloant els beneficis dels rendiments a escala. Que, sincerament, des de la deslocalització de CaixaBank de Catalunya, l'octubre del 2017, és difícil pensar estrictament i només en criteris econòmics a l'hora de prendre aquestes decisions. Per cert, anar a València no li ha anat gaire bé, a CaixaBank, que ha perdut el 57 per cent del valor borsari des que va marxar. Catalunya ha vist desaparèixer les deu caixes que tenia, algunes de les quals molt mal gestionades, sobretot en l'àmbit de les inversions i les que relacionades amb el totxo. Va marxar el Sabadell, va marxar «la Caixa»... Pràcticament es quedarà sense cap banc propi de Catalunya, i al nostre entendre no és una bona notícia que encara es centri més el mercat del sector bancari, perquè tindrà uns efectes difícils d'explicar, al nostre entendre, des del punt de vista econòmic. Hi haurà un tancament d'oficines.

Llegíem dies enrere que 1.400 codis postals... Un informe de Barclays deia que 1.400 codis postals coincidien: oficines de CaixaBank i oficines de Bankia. És previsible que hi hagi una baixada en l'atenció al client, igual que un increment de comissions. I és probable que s'acomiadin persones. Alguns estudis xifren que es poden acomiadar fins a deu mil persones. Ja és gros que una entitat financera participada per l'Estat –perquè l'Estat a conseqüència de la participació que té amb Bankia, amb l'entitat financera resultant..., hi participaran un 14 per cent– acomiadi persones en plena crisi sanitària. A Bankia li van donar 24.000 milions d'euros perquè es mantingués, per reflotar-la. Només n'han recuperat 3.000. Què passarà amb la resta? Qui els pagarà?

Fins i tot Moody's, l'agència de certificació, veu dificultats en la fusió. De fet, diu que de forma immediata no es crearà una entitat més forta, que hi haurà importants costos de reestructuració, que la rendibilitat quedarà tocada seriosament i que mostra incertesa sobre el desenvolupament i el conflicte judicial que té Bankia des de la sortida a borsa. Tots aquests dubtes fan pensar que hi pot haver un criteri diferent a l'estrictament econòmic en aquesta fusió. I no seria la primera vegada que directius polítics passen per sobre del criteri econòmic. I ho deia el diputat Pujol ara i ho deia la diputada Geis ahir: el senyor Pedro Sánchez va afirmar que la fusió contribuiria a la cohesió territorial. Potser és una pista de per què s'ha produït aquesta fusió.

Coneguts els reptes a què s'enfronta, conegudes les dificultats que tindrà el seu Govern, quins són els eixos de la política del seu departament respecte de l'economia productiva catalana?

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement, el senyor Ramon Tremosa.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, un plaer fer avui aquesta primera compareixença des del faristol.

A veure, vostè ha comentat moltes qüestions i ha parlat de l'atur. Efectivament, doncs, vivim una situació única i excepcional i les dades no són bones, no? I cal estar vigilant a veure fins a quin punt el Govern, tot i que té recursos escassos, pot contribuir a salvar les pimes. L'objectiu ha de ser salvar les pimes i intentar evitar el tancament d'empreses, perquè per exemple el senyor Bill Gates diu que al març tindrem una vacuna. No ho sabem, això, però ell té molta informació. Però avui, per exemple, he visitat Fira de Barcelona i tenen gran esperança en els testos ràpids que es puguin fer; testos que permetrien, per exemple, en cinc minuts saber si totes les persones que pugen en un avió no tenen la infecció o bé totes les persones que han d'entrar en un restaurant o un teatre o en un recinte firal, doncs, no tenen aquesta infecció. Per tant, podem desenvolupar amb totes les precaucions i prevencions aquesta normalitat.

I en aquest sentit, doncs, la prioritat és salvar les pimes i arribar fins al mes de març, fins al mes d'abril, a veure si la situació millora i el turisme, que és un motor d'activitat imprescindible, pot arrancar una altra vegada, no? I en aquest sentit, jo, el que ve del Govern espanyol quan alguns ministres han dit «seria bo allargar els ERTOS», trobo que és una magnífica notícia. Per primera vegada en la història tenim una gran crisi econòmica on els bancs centrals de tot el món han reaccionat ràpidament. En el cas europeu, a l'anterior crisi va trigar quatre anys el Banc Central Europeu a reaccionar, i ara ha trigat quatre setmanes. Des del mes de març hi ha un programa de compra massiva de deute públic i privat i, en aquest sentit, això és una gran notícia.

A més a més, hi ha el fons de recuperació que es va aprovar el mes de juliol, que emet per primera vegada deute públic de manera conjunta a nivell de la Unió Europea. Això, si m'ho haguessin dit el gener, jo que he estat deu anys en les institucions comunitàries, hauria dit «no té cap possibilitat de prosperar». I no només això, l'Estat espanyol el dia 3 d'agost, coincidint que el rei emèrit va marxar, va aprofitar per demanar el rescat del SURE. I possiblement hi ha una altra línia, que és la del Mede, que potser també hi recorrerà.

Per tant, hi ha moltes línies de crèdit del 0,1 per cent a 30 anys que permeten incrementar els recursos de les administracions públiques, i això és molt benvingut. Mai abans no hi ha hagut un programa tan potent de diner al servei de mantenir els serveis públics i d'evitar, doncs, que les xifres d'atur no arribin al 25 o al 30 per

cent, que seria un drama brutal a nivell social, i en canvi que tinguem unes xifres molt més mesurades. I en aquest sentit, ahir també els deia que en la primera reunió amb els agents socials ens trobem en una situació insòlita a Catalunya, nòrdica. Els dos grans sindicats i les dues grans patronals catalanes compartien el diagnòstic. Foment del Treball va dir diumenge: «Cal injectar 50.000 milions d'ajuts directes a les pimes per salvar-les.» Hi estàvem tots d'acord.

I allò que a l'Estat espanyol sempre ha costat molt, que Govern, oposició, sindicats, i patronal coincideixin amb la diagnosi d'una crisi..., i, per tant, és més fàcil si tenim una diagnosi compartida de trobar una solució. Això està passant aquí avui, ho hem de posar molt en valor. I en aquest sentit, en el cas del turisme, que així com el turisme rural, el turisme de muntanya, el turisme de costa aquest any ha funcionat molt bé, sí que és veritat que en el cas de Barcelona ciutat, Lloret, Salou, en alguns casos concrets on hi ha molt de turisme internacional, doncs, aquí hi ha unes caigudes impressionants. És molt important que puguem garantir la continuïtat. Ni que sigui..., congelem les empreses. Tanqueu, però congelem les empreses. Cobrim els costos fixos, arribeu fins a l'abril a veure si hi ha una vacuna, si hi ha testos ràpids, que puguem tornar a engegar. I en aquest sentit això és molt positiu.

Jo penso que el turisme és un gran motor d'activitat. No només venen turistes quan hi ha una connexió amb una ciutat europea o d'un altre país. Poden venir investigadors, conferencians, estudiants de màsters, assistents a fires i congressos. Per tant, és una via a la qual no podem renunciar, i Catalunya té un cert lideratge natural pel que fa a clima, cultura, gastronomia i història. Té molts recursos a oferir i és una potència turística en el sud d'Europa, no?

Indústria. Catalunya, doncs, ha estat un país industrial, no?, i, en aquest sentit, les virtuts dels països industrials són conegudes: menys atur, més exportació, més R+D, més productivitat, i al capdavant més riquesa, benestar social, més prestacions, més recursos per a l'economia, no? I en aquest sentit, tot allò que pugui ser ajudar la indústria de l'automòbil és molt important. Parlem molt de Nissan i parlem molt de la crisi de l'automòbil, que ara m'hi referiré, però sí que no deixem..., posem en valor també fins a quin punt la indústria de l'automòbil, que representa el 15 per cent del PIB, avui en dia la supera la indústria agroalimentària, que a Catalunya ja representa el 16 per cent del PIB, i que porta divuit mesos amb un superàvit comercial mai vist, inèdit a la història de Catalunya. Catalunya no té aigua ni terra fèrtil, dos terços de boscos, gairebé la meitat del territori amb un 20 per cent de pendent, muntanya, i resulta que exporta per valor de 10.000 milions i té un superàvit agroalimentari. I, a més, aquestes dades dels últims mesos són molt bones. I aquí tenim un filó d'activitat a destacar que és molt important, no?

I pel que fa, doncs, a Nissan, posem en valor també l'acord de SEAT. SEAT, més ben dit la matriu Volkswagen, va anunciar una inversió de 5.000 milions, gràcies també que Angela Merkel va fer unes injeccions amb un pla de rescat molt important a Alemanya per al cotxe elèctric, i ara hi ha diverses ofertes per anar a l'antiga planta de Nissan, que és, com diu Pere Navarro, el passeig de Gràcia industrial de Catalunya, és a dir, la millor ubicació des del punt de vista logístic: port i aeroport al costat, connexió, accés amb autovia i ferrocarril, un ecosistema de pimes i de mà nova disponible.

I, en aquest sentit, doncs, jo en les converses que he tingut..., ningú no pateix perquè quedi desert. Al contrari, hem de trobar aquella inversió que maximitzi el nombre d'ocupats que tenia Nissan, perquè clar, els d'Acciona que no quedin tampoc a banda, no? I, en aquest sentit, és funció nostra intentar fer un relleu positiu, és a dir, que la sortida de Nissan permeti nova mobilitat sostenible, per exemple una fàbrica de bateries que pugui alimentar la futura automoció sostenible, que Volkswagen vol començar a produir cotxes elèctrics i altres motors, en aquest sentit, en el futur, no?

Posem en valor també que l'any que ve tindrem finalment disponible el Corredor Mediterrani. No en una versió com demana la Unió Europea en el seu acord de 2013, és a dir, dues vies segregades d'ample europeu exclusives per a mercaderies, sinó en forma de tercer fil que farà servir la via de Rodalies de Baix Llobregat, que és una via per la qual passen cent cinquanta trens al dia. Però bé, no és com el que voldríem, però ja permetrà, per exemple, fer arribar a la porta de la planta de SEAT de Martorell una línia directa. I l'estalvi per unitat, l'estalvi per cotxe, serà molt important; alguns centenars d'euros per unitat. Ara la SEAT exporta amb un carrilet que va fer la Generalitat fa dotze anys, que va treure vint mil camions de l'autovia A-2 de Martorell al port, però al port s'han de descarregar tots els cotxes, posar-los en un tren amb ample europeu, i surten cap als mercats europeus. Si poden sortir directament de la fàbrica, l'estalvi pot arribar a ser de superior entre tres-cents i quatre-cents euros per cotxe.

Per això quan Luca de Meo parlava que «la connectivitat és la propera font de competitivitat», tenia tota la raó, perquè avui en dia en el cost de fabricació d'un vehicle, el cost logístic ja és més important que el cost de personal en la factura total d'un cotxe. I, en aquest sentit, doncs, és molt bona notícia que d'aquí a un any, ni que sigui en forma de pedaç amb una inversió mínima de 300-400 milions d'euros, el tram Martorell-Castellbisbal pugui ser utilitzat, i, per tant, celebrem molt aquesta inversió del Govern espanyol. El Govern del PP va deixar a zero les inversions a Catalunya, i, almenys, si més no, aquesta notícia l'hem de destacar, no?

Vostè ha parlat de finançament autonòmic, i aquí al vicepresident de Catalunya, doncs, no m'hi referiré, perquè ja és prou conegut que de fa molts anys Catalunya, tercera comunitat en aportació, en esforç fiscal, desena en renda disponible, i si apliquem la paritat de poder de compra ens n'anem a la catorzena-quinzena posició. Per tant, a això no m'hi referiré. També és veritat que al dèficit d'infraestructures hi ha molta literatura, i no hi entrarem. D'això poden trobar fàcilment rànquings, estudis, informes del grau d'execució de l'obra pública de l'Estat a Catalunya, que va, diguem-ne, molt lenta.

Vostè ha parlat d'energia. Sí, però també hem de fer autocrítica. L'Administració catalana ha de poder agilitzar els tràmits a les pimes, i Aragó és un model. El govern d'Aragó quan accelera i redueix terminis... No pot ser que un projecte eòlic o fotovoltaic duri cinc anys o sis, o quatre; a dos anys el límit màxim, fins i tot si ara una empresa vol ampliar la fàbrica i ha de modificar un POUM, dos anys. I fixin-se en les dades: Aragó, 50 per cent d'energia eòlica posada en marxa aquest 2020; Catalunya, zero. Per tant, hem de fer autocrítica i revisar, hem d'agilitzar aquesta funció.

I el tema de «la Caixa» i Bankia, doncs bé, esperem a valorar l'acord final. Aca-bo breument, senyor president. Si mantenim els serveis que hi han a Catalunya, això ja és una molt bona condició, eh? Per tant, hem d'esperar a veure que no descapitalit-zin el capital humà que tenim i el valor afegit que aquí creen.

Moltes gràcies i a reveure, i a disposar.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Farà rèplica, diputat? (*Ferran Roquer i Padrosa renuncia a fer ús de la paraula.*)

Interpellació al Govern sobre la gestió dels fons Covid-19 per a la recuperació econòmica i social

300-00297/12

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el catorzè punt, i és la interpellació al Govern sobre la gestió dels fons Covid-19 per a la recuperació econò-

mica i social, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. La seva exposició la farà el diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, vicepresident. Honorable vicepresident, en tot cas, el plantejament inicial de la interpellació que li volíem fer anava referit a la gestió dels fons Covid-19 per a la recuperació econòmica, però no ens podem abstenir i creiem que era important també d'interpellar-lo sobre la gestió dels romanents municipals, especialment en un dia, diguem-ne, que és oportú, i perquè creiem que s'hi produeixen diverses semblances entre la gestió d'una cosa i de l'altra.

En tot cas, no voldríem començar aquesta interpellació..., també recordant-li que ens trobem davant d'una crisi sanitària que ens fa estar en aquesta situació, sense un horitzó clar, i que en tot cas no podem oblidar que tot allò que es vagi succeint en tota la gestió ha de tenir en compte aquesta situació que la preocupació principal del Govern en aquests moments és treballar per la situació, per tornar..., diguem-ne, per procurar per la vida de les persones, que és l'objectiu més important que tenim en aquests moments.

Hi insisteixo, no volem desvincular aquest tema dels romanents municipals. Creiem que, tal com es va plantejar al reial decret per part del Govern del Partit Socialistes, Comuns, Podemos, és evident que hi ha una clara, diguem-ne, atzagaiada contra el món municipal. S'ha volgut passar per damunt del món municipal de manera abassegadora. I en tot cas creiem que, hi insisteixo, hi ha un seguit de coincidències, que són la voluntat de recentralitzar, una manera d'actuar, un model d'actuació del Govern espanyol, no només de l'actual Govern espanyol del PSOE, sinó que ja ens l'hem trobat en altres ocasions –com diuen aquells, «marca Espanya». I això també es produeix amb una visió centralitzadora i amb una visió clarament amb voluntat, diguem-ne, de no tenir en compte el contingut i la resta de subjectes actius i de governs locals i governs diversos que existeixen.

En tot cas, el passat 30 d'abril, enmig d'un confinament, el Govern de la Generalitat estimava que el 2020-2021 patiríem una contracció del PIB del 7,6, i apuntava que el 2021 en podríem recuperar un 6 i mig. Aquestes previsions, segons vostè mateix, quedaven condicionades si els governs havien après les lliçons o no de l'any 2008, de com es va tractar la crisi en el seu moment. Enteníem, i vostè la manifestava, la necessitat que el sector públic liderés la recuperació, l'estimulació de demanda interna i l'economia, i creiem que aquest és el camí a seguir. Creiem que, diguem-ne, l'Administració pública ha de liderar tot aquest procés de recuperació. Creiem que cal buscar els referents europeus, que han entès, com vostè plantejava, una manera diferent d'afrontar aquesta crisi del 2008. És evident, les autoritats europees han apostat per la inversió i la despesa pública per fer front a les conseqüències econòmiques de la Covid-19, amb el resultat de 390 milions d'euros en ajudes directes o subvencions i més de 360.000 milions d'euros, també, en préstecs. I, per tant, sembla que aquesta és la línia adequada i a seguir.

Com bé saben, en xinès la paraula «crisi» està formada per dos caràcters, un que vol dir «perill» i l'altre que vol dir «oportunitat», i, per tant, creiem també que en aquest context de crisi estem davant d'una oportunitat. Creiem que, com vostè manifestava en el seu moment, hi ha una possibilitat d'afrontar i de sortir d'aquesta crisi, no només per tornar..., o en tot cas no per tornar d'allà on sortíem, sinó per canviar algun dels models. No hem de parlar només de reconstrucció, sinó que hem de parlar de redistribució i redemocratzació. Són fenòmens que ens han de portar a sortir d'aquesta crisi en les millors condicions. No podem reprendre els mateixos problemes, sinó que hem de sortir i abordar aquesta sortida de la crisi perquè volem entrar al segle XXI plenament superant aquests problemes.

Els fons europeus són una oportunitat per passar de la competitivitat dels salaris baixos a la competitivitat basada en el coneixement que ens serveixi per garantir un

creixement inclusiu, sostenible i equitatiu. Per tant, hi insistim, el model el 2008 va ser del Partit Popular, acompanyat també per Convergència i Unió, sortir en un context de crisi restrictiu, de limitació de drets, en base a la precarietat i salaris baixos, i creiem que aquest no és el camí a seguir. Creiem, hi insistim, que tenim aquesta oportunitat de sortir d'una manera diferent, d'atacar la crisi d'aquesta manera, no amb els dogmes neoliberals que van guiar aquella altra crisi, sinó que en tot cas ens permeti treballar amb uns conceptes molt més socials, i que en tot cas ens permeti un model econòmic més robust, més sostenible i més equitatiu.

Hem d'aprofitar les fortaleses del país, que en són moltes, com per exemple en biotecnologia i alimentació, per avançar cap a un nou paradigma. És imprescindible presentar un model alternatiu al que representa la major part de l'IBEX 35, aquest IBEX que s'ha basat simplement en el conjunt del BOE i en facilitar als amics algunes sortides.

Ens cal reactivar l'economia productiva, un pla a cinc anys que garanteixi una economia de coneixement sostenible que generi i reparteixi riquesa, la perspectiva de gènere hi sigui present de forma transversal i que prioritzi l'estímul dels sectors estratègics.

Aprendre dels errors vol dir no aplicar polítiques recentralitzadores, com es va fer en el seu moment amb el FLA o amb la Llei d'estabilitat pressupostària, i creiem que és per aquí on hem d'anar.

Avui és imprescindible, i creiem que..., un altre model de fer les coses, d'una altra manera. Creiem que és imprescindible que aquests fons es gestionin des de la proximitat. Creiem que és el Govern de la Generalitat conjuntament amb els ajuntaments qui han de poder decidir quin ha de ser el destí d'aquests fons, i, per tant, també voldríem saber el capteniment del Govern respecte a aquesta qüestió. I creiem que el que han de fer és..., aquests fons s'han de poder repartir amb una clara voluntat de col·laboració de tots els actors –dels actors, hi insisteixo, locals però també dels actors socials–, de participació molt oberta per trencar aquest model que precisament som crítics, el qual critiquem a partir que se'ns ha gestionat..., a partir d'aquesta capacitat recentralitzadora i només decidir des del mateix Govern sense tenir en compte els diferents actors.

Volem recordar que els ajuntaments han tingut la capacitat d'estalvi, o han pogut estalviar 3.000 milions d'euros en els darrers anys fruit d'una bona gestió en l'àmbit municipal. Creiem que és un bon exemple de com els ajuntaments, coneixent quina és la realitat, coneixent quines són les dificultats de cadascun dels seus ciutadans, han tingut la capacitat, diguem-ne, d'entrar i de solucionar algun dels problemes.

Veiem –per desgràcia ho hem pogut veure– que la gestió..., diguem-ne, quan la situació econòmica o els elements s'han gestionat des del Govern de Madrid hem tingut moltes més dificultats. Algunes dades, només. Recordarem que el 2013 i el 2017 els aeroports catalans van rebre un 20 per cent dels passatgers de tot l'Estat però tan sols el 10,4 per cent de la inversió; els trens catalans van rebre un 23 per cent dels passatgers i només un 13 per cent de la inversió. Per tant, veiem que en tot cas no hi ha una gestió equitativa dels recursos públics, que en tot cas queden mal administrats quan sobretot es fa des de la distància.

Una altra dada que sortia relativament fa poc, que entre el 2015 i el 2018 a Catalunya només es va executar el 66 per cent de la inversió pressupostada, mentre a Madrid s'executava un 114 per cent. Per tant, hem d'acabar, diguem-ne, amb aquestes disfuncions. I en tot cas s'havia intentat posar... I no em puc estar d'esmentar que en tot cas aquests diners en molts casos a Madrid han servit en aquests moments per finançar una infraestructura, a partir d'aportacions directes o indirectes, com la casa reial, que ens costa molts i molts diners a tots els catalans i catalanes, que no respon democràticament davant de ningú i que acaba gaudint d'impunitat, com s'ha pogut veure, des del punt de vista tant judicial com des del punt de vista polític, en el qual, diguem-ne, no hi ha persecució ni control sobre aquestes despeses que es vagin fent.

Per tant, nosaltres, i per anar acabant aquesta primera part de la meva intervenció, creiem que l'aposta ha de ser clara sobre quatre erres. Si em permeten l'expressió, sobre la reconstrucció, sobre la redistribució, sobre la redemocratzació i sobre els recursos. I aquestes quatre erres troben un paraigua en una erra majúscula que es diu «república». Creiem en la capacitat que tinguem com a país de gestionar aquests recursos des del mateix Govern de la Generalitat en consonància i conjuntament amb la resta d'actors polítics, començant pels ajuntaments. Creiem que tindríem molta més capacitat de donar sortida a les preocupacions que avui en dia preocupen.

Hem pogut veure, durant el context de la crisi, que el Govern de l'Estat s'ha entestat a no ser ajudat pel Govern de la Generalitat. Creiem que en la gestió d'alguns dels recursos, algunes de les ajudes, el Govern de la Generalitat estava en condicions de donar un cop de mà al Govern de l'Estat, però s'hi ha negat de totes totes.

Per tant, creiem que això va en detriment, en definitiva, no de l'Estat no de cap problema, diguem-ne, entre les administracions, sinó que, en definitiva, qui en surt perjudicat, en aquest sentit, són els ciutadans. I és això el que no ens podem permetre. I, en tot cas, que el que hem d'aconseguir és que tots els recursos públics que hi hagin a disposició del país puguin posar-se a disposició dels ciutadans per permetre'ns sortir d'aquesta crisi econòmica, social i sanitària.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president, diputades, diputat. No em cansaré en cada intervenció d'agrair als serveis de la cambra que ens facilitin portar a terme aquestes interpellacions i els debats del Ple amb la higiene i la seguretat sanitària necessàries en un moment de pandèmia.

Deixi'm començar per un dels comentaris d'actualitat, d'avui mateix, que el diputat Sanglas posava sobre la taula, que és la qüestió dels romanents municipals. Avui, doncs, s'està portant a terme aquest debat al Congrés dels Diputats i amb el rebuig a la convalidació del reial decret llei, perquè crec que el missatge és clar, i aquest és el missatge... Quin és el missatge que el Govern espanyol hauria d'intentar entendre de la jornada d'avui? Que així no; que tractar i gestionar i interpretar i regular els romanents dels ajuntaments sense els ajuntaments, en contra dels ajuntaments, no és el camí; que les alcaldesses i alcaldes de Catalunya, i també els d'arreu, s'han plantat, es van plantar i van dir que aquests recursos havien d'estar al servei dels veïns i de les veïnes dels seus municipis, de la lluita contra la Covid, de les necessitats socials bàsiques, de les necessitats de promoció econòmica, de les necessitats de garantir els serveis públics fonamentals que estan afrontant els ajuntaments com a institució que són, la primera institució a la qual es dirigeix el ciutadà davant de qualsevol problema que té. Davant de qualsevol necessitat, la primera porta a la que es truca és la dels ajuntaments. I els que hem tingut el privilegi i l'honor de ser regidors, alcaldes, regidores, alcaldesses dels nostres municipis ho sabem.

Per tant, el Govern espanyol hauria de tenir molt clar que al contrari del que ha dit la ministra d'Hisenda, que diu «no hi haurà una segona oportunitat», que la seva obligació és tornar a posar sobre la taula una nova normativa que permeti no el segrest dels romanents municipals dels veïns i veïnes del país per part del Govern de l'Estat, sinó que els ajuntaments puguin fer servir aquests estalvis en un moment de necessitat, que els romanents siguin per als ajuntaments, i que en un moment com l'actual, en el que hi ha aquestes necessitats, no té cap mena de sentit que hi hagi diners al banc i que no es puguin tocar. I tampoc tenia cap mena de sentit que hi hagués diners a un compte corrent del Ministeri d'Hisenda, al banc també, i que els

ajuntaments no el poguessin tocar. Per tant, que torni el reial decret llei cap al Ministeri d'Hisenda i que en presentin un altre. I si hi ha d'haver una segona oportunitat, una segona. Però parlada, negociada, amb consens, no amb imposició. I crec que això és el gran missatge del dia d'avui.

Ha fet referència a la sortida de la crisi del 2008. I explicava el diputat que no podíem sortir-ne de la mateixa manera, amb les lògiques d'aquesta austeritat mal entesa, d'aquestes receptes neoliberals que al final el que deien era: «S'ha d'aprimar la despesa pública perquè doni espai a la inversió i a la despesa privada.» I vam veure que no va ser fins que no va haver-hi una actuació proactiva del Banc Central Europeu, una actuació que va permetre també l'augment de la inversió pública..., no es va començar a sortir de la crisi.

Ara estem afrontant una nova crisi, però amb la mateixa arquitectura legal que la que va imposar el Partit Popular durant la crisi anterior. Perquè bona part del debat que hi ha darrere del reial decret llei sobre els romanents municipals es deu a la manca de voluntat política del Govern espanyol de modificar la Llei d'estabilitat pressupostària, que és la que imposa una regla de despesa que fa que els ajuntaments es trobin amb la paradoxa de tenir més ingressos i que no els puguin gastar, perquè tenen un topall de despesa, d'increment de despesa, fixat unilateralment pel Ministeri d'Hisenda.

Per tant, precisament, cal abordar de nou la qüestió dels romanents; fer-ho bé, que es puguin fer servir, no amb un tripijoc de préstecs, que es puguin fer servir. I cal abordar la reforma de la Llei d'estabilitat pressupostària, sobretot en un moment en què les institucions europees –la Comissió, l'Eurogrup– han dit: «Estem en una situació de crisi, i fins que no se superi aquesta situació de crisi els objectius d'estabilitat queden en suspens.» Té tota la lògica, precisament a les institucions públiques.

Les administracions públiques hem de fer aquest paper contracíclic quan l'economia, la dinàmica del consum de les famílies, la inversió privada, doncs, estan en retrocés, degut a les causes que coneixem. Són la despesa pública i la inversió pública les que han d'equilibrar, i, per tant, precisament per aquesta raó, cal abordar la reforma de la Llei d'estabilitat pressupostària, en un moment en què estem en crisi sobre crisi, en què aquelles desigualtats que havia provocat la crisi del 2008 no només no s'havien superat, sinó que estaven marcant una tendència de fons, i ens trobem amb unes noves conseqüències econòmiques i socials de l'aturada d'activitat que ha provocat la pandèmia de la Covid-19.

La caiguda del PIB a la zona euro es preveu que aquest any sigui del 10,2 per cent. En el cas de Catalunya, estarem en aquestes xifres, si no majors; probablement majors. Vostè fa referència a les previsions que van fer en el seu moment durant el mes d'abril. Estem preparant-ne de noves, ara que estem, també, recopilant totes les dades de com han funcionat els mesos del postconfinament estricte i, avui mateix, l'Institut d'Estadística de Catalunya ha fet pública ja, doncs, una estimació, més enllà de les previsions que es van anunciar fa unes setmanes, de quina ha estat l'evolució del PIB en el moment més dur del confinament, que és el segon trimestre de l'any, amb un retrocés d'un 21,3 per cent interanual.

Més enllà del PIB, que és un indicador molt important..., però que al final això es tradueix en dificultats per trobar feina; dificultats per mantenir la feina; dificultats per a aquelles persones que es troben en situació de precarietat laboral i que van encadenant contractes laborals, de cop i volta la cadena es trenca; dificultats per a tota la gent que es troba en un EERTO i que, per tant, cobra menys del que és el seu salari habitual i moltes vegades cobra l'EERTO tard. I també dificultats que s'expressen, doncs, que precisament aquest segon trimestre de l'any l'ocupació ha caigut un 5,9 per cent interanual, la taxa d'atur ha pujat fins al 12,8 per cent. Que algú podria dir: «Comparada amb altres crisis, no és una taxa elevada.» Però és evident que aquí hi ha una

part que ha quedat molt mitigada, que ha quedat, diguem-ne, bloquejada, perquè és tot l'atur temporal, els ERTOS, que no computen dins de la taxa d'atur.

Per tant, que és important ara? Allargar els ERTOS fins a l'inici de la temporada turística vinent, fins al mes d'abril. Fonamental. Que s'acceleri el pagament de totes les prestacions que, en aquests moments..., jo puc entendre l'allau que hi ha hagut de peticions i que, per tant, pugui haver-hi desajustos. Al final, els que portem ja una mínima experiència de gestió en l'àmbit de les administracions públiques sabem que pot haver-hi algunes incidències que són previsible, però a hores d'ara ja no ho són, ja no són raonables, ja no són admissibles. Per tant, cal pagar els ERTOS que es deuen i cal, també, donar tota la força necessària a l'ingrés mínim vital.

Què és el que hem fet des de la Generalitat de Catalunya? El reforç del sistema sanitari i assistencial, i el continuarem fent. I aquesta tardor comencem un pla de reforç en l'àmbit de la primària, que incorporarem prop de dos mil professionals, i que fins al 2022 arribaran a prop de quatre mil professionals en l'àmbit de l'atenció primària. En segon lloc, seguir protegint la ciutadania i el teixit productiu. I, evidentment, també, tot l'àmbit social que està relacionat, també, amb l'àmbit educatiu. I, per tant, vull aprofitar, també, per fer el meu agraïment a tots els docents, professors, mestres, també als professionals no docents de l'àmbit educatiu del país, del sistema d'educació pública de Catalunya, per l'esforç que estan fent. Aquest país té un repte la setmana vinent. El superarem, evidentment, el repte. Les incidències que hi hagi, les gestionarem, però aquest país està preparat per al retorn a l'escola.

A partir d'aquí, hi han aquestes qüestions de la visió a curt termini dels propers mesos, que són importants; que hem de poder arribar a mitjans de l'any vinent, doncs, evidentment, amb aquestes mesures de protecció –ERTOs, renda garantida de ciutadania i ingrés mínim vital– desplegant-se. El manteniment dels serveis públics és fonamental, però també és evident que cal posar en marxa una estratègia per aixecar de nou l'economia productiva d'aquest país i fer-ho de forma diferent.

I en aquest sentit, el Govern de Catalunya hem estat, doncs, treballant en el Pla per a la reactivació econòmica i protecció social. Vint grans eixos de projectes estratègics, dividits en quatre àrees: economia per a la vida, digitalització i reindustrialització, agenda verda i tot l'àmbit de la societat del coneixement. Tenim aquesta oportunitat: 750.000 milions d'euros; 140.000 aniran a l'Estat espanyol –la majoria..., volem dir, la meitat o una mica més de la meitat, en préstecs; la resta, transferències–, i Catalunya hi ha de ser.

Hem fet aquesta feina, però l'hem de continuar fent, i l'hem de continuar fent presentant els millors projectes; projectes d'excel·lència, que no hem de fer només des de la Generalitat, que s'hi ha d'implicar la societat civil, i s'hi implicarà. S'hi implicaran les empreses i el teixit productiu, també, i les administracions locals. I ho hem de fer, també, amb aliança i compartint projectes amb altres territoris europeus que també apostaran per les mateixes vies de recomposició, de reconstrucció de l'economia política.

Per tant, tenim aquesta gran oportunitat. Tenim el deure de presentar, com deia, els millors projectes. Estic convençut que ho farem i estic, també, convençut que en aquest augment de la inversió pública tindrem el suport d'aquest Parlament i també que ara, doncs, després de la seva intervenció, podré acabar de completar quines són les propostes del Govern en aquest àmbit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, vicepresident. Per a la rèplica, té la paraula el diputat. Quan vulgui.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, vicepresident. Com li apuntava en l'anterior intervenció, volíem vincular i no podíem deixar passar i seguir, una vegada més, les reclamacions i posar èmfasi des d'aquest faristol en la situació dels ajuntaments.

Els ajuntaments, des de la crisi del 2008, pateixen un seguit de normatives que vostè esmentava en la seva intervenció, que han restringit la seva capacitat d'actuació, tant des del punt de vista econòmic com organitzatiu, i fins i tot algunes sentències van més enllà i també, des del punt de vista polític..., que han convertit o que volen convertir els ajuntaments en simples gestories i evitar que siguin el que creiem que són des d'Esquerra Republicana: autèntics governs locals amb capacitat, que han de tenir capacitat competencial, han de tenir capacitat econòmica i han de poder manifestar-se políticament sobre allò que considerin oportú en representació i dels anhels de la seva ciutadania.

L'última ocurrència del Govern espanyol va ser aquest Real decreto ley 27/2020, de 4 d'agost, de medidas financieras de carácter extraordinario y urgente, aplicables a las entidades locales, el qual ha estat tombat aquest migdia i deixat sense efecte. El govern del PSC-PSOE i Comuns-Podemos va intentar forçar un acord amb la Federació Espanyola de Municipis i Províncies i tan mala gestió del mateix acord..., que van haver d'aprovar aquest acord a cuitacorrents, gairebé de matinada i, diguem-ne, amb traïdoria, amb el vot només..., es va poder aprovar aquest acord només amb el vot de qualitat del president de l'entitat. Un element estrany en una entitat municipalista que intenta, o hauria d'intentar, aplegar, diguem-ne, la pluralitat existent en el conjunt de l'Estat, i no ho van fer. Van posar aquesta entitat al servei d'un govern i la cosa no ha funcionat, perquè era evident. El model imposat era que s'havien de fer aquests préstecs per accedir a un fons extraordinari de 5.000 milions d'euros i, per tant, això limitava la capacitat d'alguns ajuntaments de participar-hi. Creiem que aquesta no és la manera d'actuar, creiem que aquesta no participació o no permetre la participació d'alguns ajuntaments atacava la participació d'alguns ajuntaments.

Vull recordar que l'Ajuntament de Lleida, per exemple, no té romanents. Fins al juny del 2019, aquest Ajuntament estava governat pel Partit Socialistes i ara els actuals gestors..., el senyor Pueyo es veu obligat..., i no podia accedir a aquest fons de 5.000 milions d'euros per culpa dels que ara proposen aquesta norma. Per tant, ens sembla tremendament injust, perquè, en definitiva, l'Ajuntament de Lleida i tants altres ajuntaments que no tenen accés als romanents també pateixen o estan patint els efectes de la Covid.

Per tant, nosaltres creiem que és hora, com apuntava el vicepresident, que el Govern espanyol torni a presentar una proposta. Per molt que hagin dit que no tornarà a presentar una proposta, la tornaran a presentar, perquè no hi ha cap altra sortida. Aquests 5.000 milions d'euros han de revertir directament sobre el món local, però no poden anar vinculats a un préstec. Creiem que els ajuntaments han de poder fer ús lliurement dels superàvits i romanents. S'ha acabat això que hi hagin diners al calaix i que no es puguin gastar només que en un seguit d'inversions superlimitades que, en tot cas, no tenen res a veure amb la sortida de la crisi. I creiem que els ajuntaments, tenint en compte la diversitat de municipis que tenim en aquest país i la diversitat de situacions que hi ha als ajuntaments, han de poder disposar d'aquests recursos per fer aquelles polítiques, diguem-ne, econòmiques que creguin convenients. No és la mateixa política ni són les mateixes solucions que ha de donar un ajuntament de muntanya que un ajuntament de costa. Per tant, els ajuntaments, que són qui més coneixen la seva realitat social, han de tenir i han de poder fer aquelles polítiques que creguin més corresponents.

Creiem també que s'ha de permetre fer ús de la capacitat d'endeutament. Hi ha ajuntaments que s'han gestionat bé i han de poder accedir al crèdit, s'han de poder endeutar, no ha d'haver-hi cap problema. Els ajuntaments, igual que el Govern de la Generalitat, han de poder fer dèficit per gestionar o per generar més recursos de cara a la ciutadania i poder seguir fent polítiques i intentar atacar els efectes de la crisi.

Creiem també que una altra manera seria eximir del compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària; per tant, aquest quart punt també que posarem sobre la taula: eximir del compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària per als anys

2020 i 2021. Les limitacions, els càstigs que suposa per a les administracions públiques el no poder fer dèficit és un drama. Per tant, creiem que en aquest context ha d'acabar-se amb aquestes limitacions i els ajuntaments han de poder tenir aquesta disponibilitat per poder fer dèficit. Perquè, en definitiva, s'ha demostrat, i en el context de crisi, la sortida de la crisi així va ser, que els ajuntaments van ser els primers en poder actuar en aplicar mesures per evitar que les seves finances estiguessin tocades.

I, finalment, un dels altres elements que hi havia i que anava de regal en aquest decret, i que algú va dir que a partir d'aquí es perdrien aquests diners, és el manteniment del fons destinat a cobrir el dèficit del transport públic. El transport públic és una eina que està al servei dels ciutadans, especialment en aquest context; és un element que s'haurà de potenciar, especialment en els propers anys. I entenem que no val cap mena de xantatge d'incorporar aquest fons que hauria d'anar a algunes ciutats, de situar-lo en aquest àmbit i acusar que aquestes ciutats no tindran accés, diguem-ne, als recursos per finançar el transport públic, perquè no s'ha aprovat aquest decret.

En definitiva, el model de xantatge del Govern espanyol respecte als ajuntaments ens sembla que no és de rebut i que, en tot cas, al que emplacem el Govern espanyol és a seure en una taula de negociació amb tots els actors, amb tot el món municipal, i ha de disposar d'una norma que sigui útil per al conjunt dels ajuntaments.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la rèplica, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, deixi'm fer un apunt encara, doncs, reforçant el que vostè comentava sobre la qüestió de l'estabilitat pressupostària i les finances locals. Miri, aquí, amb la Llei d'estabilitat pressupostària del 2012, l'aplicació de la regla de despesa, el que es va fer va ser obligar els ajuntaments a l'equilibri pressupostari, per tant, al dèficit zero, aplicant-los una regla de despesa que amb aquest topall els obligava a fer superàvit *de facto* per tal que en el conjunt això donés més marge a l'Administració General de l'Estat i a la Seguretat Social per superar el seu objectiu de dèficit.

Per tant, d'aquella llei Montoro, no?, que aplicava el principi..., era el principi econòmic de *Juan Palomo, yo me lo guiso yo me lo como*. És a dir, ell fa la llei per beneficiar-se a si mateix. Ara, això s'ha d'abandonar. S'ha d'abandonar perquè és que el repte que tenim a davant, el repte no que tenim a davant, que ja el tenim aquí, que estan gestionant els ajuntaments, que estan gestionant..., els ajuntaments estan fent front, per exemple, a l'augment de les demandes en l'àmbit d'emergència social. Aquí hi ha diputats i diputades que tenen responsabilitats a l'àmbit municipal i coneixen perfectament com s'han multiplicat les demandes d'ajuts d'emergència, com s'han multiplicat les demandes per accedir, per exemple, al Banc dels Aliments, als rebostos solidaris... en aquestes mesures d'emergència.

Per tant, en aquest context o sumem tots i donem marge a totes les administracions perquè puguin posar, doncs, la seva part de la suma o no ens en sortirem. I aquesta és la lliçó que haurien de treure d'avui. I també aquesta lliçó hauria de servir per fer un aprenentatge sobre la gestió dels fons europeus que vindran. I la gestió ha de ser aplicant un dels elements que és intrínsec al projecte europeu, que és el principi de subsidiarietat: allò que pugui ser gestionat des de la proximitat, des d'una administració propera, no ha de ser gestionat des d'una administració superior. Per tant, principi de subsidiarietat, gestió propera a la ciutadania per part dels fons europeus i, evidentment, aquí hi ha el paper també del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I aquí és essencial també reclamar al Govern de l'Estat que aclareixi procediments, procediments de sol·licitud d'aquests fons –com es fan, qui en pot demanar, quan es poden demanar–; que aclareixi també i que es posin negre sobre blanc sobre els criteris per assignar aquests recursos. Evidentment, pot haver-hi un criteri territorial, pot haver-hi un criteri de població, un criteri de PIB o un criteri, que sembla que és el que volen fer, anunciat a la conferència de presidents però no desenvolupat en cap norma, anunciat als mitjans però no explicat enlloc més, que és el criteri de competitivitat entre projectes, no?, un criteri competitiu entre projectes. Els criteris competitius estan bé depenent de qui sigui l'àrbitre. I, per tant, cal assegurar, evidentment, que aquí no hi haurà interferències partidistes o interferències ideològiques des del punt de vista d'on van assignats els fons, de reforçar més unes zones de l'Estat que no pas unes altres en aquesta dinàmica competitiva. Per tant, això també ha de ser clar.

Llavors, què és el que hem de fer el Govern de Catalunya per preparar-nos per a això? En primer lloc, tenir clara l'estratègia del contingut; la tenim: Pla de reactivació econòmica i protecció social, amb els eixos estratègics, que directament apunten a bona part de la coincidència del pla Next Generation EU, que ha fet la Comissió Europea, que és la part fonamental, la bàsica, d'aquests fons europeus. Per tant, coincidència amb les línies.

En segon lloc, excel·lència de projectes. I, per tant, nosaltres hem dibuixat uns camins, i aquí hi pot participar molta gent i, per tant, ens haurem de fer acompanyar, com deia, d'administracions locals. Fins i tot en alguns casos molts d'aquests projectes el lideratge el farà una administració local o un determinat sector econòmic, i el Govern estarem allà ajudant-lo, participant-hi. Si cal, també amb aportació pressupostària. Per tant, fer l'acompanyament és fonamental.

Terminis –els terminis s'han de saber– i criteri de repartiment. Jo crec que aquesta serà la batalla econòmica de fons que portarem a terme en els propers mesos i les conseqüències de la qual no s'esgotaran només en els cinc anys de vigència del fons de reactivació europeu, del fons de recuperació, sinó que aniran molt més enllà, perquè transformaran estructuralment la nostra economia.

I, per tant, jo vull comptar, crec que hem de comptar, crec que és una autoexigència col·lectiva, un treball del conjunt de forces polítiques catalanes, del conjunt d'administracions, de Societat Civil i, evidentment, amb el Govern de Catalunya, el primer de tots, posant-hi l'esquena per aconseguir el màxim de projectes, per aconseguir convertir aquesta crisi en els termes d'inversió pública en l'oportunitat per a la transformació, cap a millor, evidentment, de l'estructura productiva del país.

Nosaltres hi serem, nosaltres ho farem. I, per tant, comptem amb tothom perquè ens doni un cop de mà.

Moltes gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyores diputades.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Estem esperant els resultats del vot telemàtic.

(Pausa llarga.)

El president

Bé, som-hi. Ara ja tenim els resultats de la votació telemàtica i, per tant, podem procedir a la votació dels vots presencials i delegats. Els faig avinent que per a aquesta votació avui 89 diputats i diputades han delegat el seu vot, 23 diputats i diputades s'han acollit al vot telemàtic i 22 votaran de manera presencial.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat (continuació)

302-00228/12

Passem, doncs, a votar. I comencem pel punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política pressupostària de la Generalitat.

Comencem votant, atenent la votació separada que s'ha demanat, els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests dos punts s'han aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Votem ara els punts 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions, corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics.

I votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 130 vots a favor –corresponents a 107 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, cap en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió econòmica (continuació)

302-00232/12

Votem ara el punt setzè de l'ordre el dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió econòmica.

Atenent les peticions de votació separada, votarem en primer lloc els punts 1 i 2 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat rebutjats per 65 vots a favor, 69 en contra –corresponents a 46 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics– i cap abstenció.

Votem ara els punts 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics– i 40 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior (continuació)

302-00229/12

Votem ara el punt dissetè de l'ordre del dia, corresponent a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior.

Atenent les peticions de votació separada dels grups parlamentaris, votarem en primer lloc el punt 1, lletra a –punt 1, lletra a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1, lletres *b* i *c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt 1, lletres *d* i *e*.

Comença la votació.

El punt 1, lletres *d* i *e*, ha estat aprovat per 69 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

I votem ara el punt 2, lletres *a* i *c*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 43 en contra –corresponents a 10 vots delegats i presencials, i 23 de telemàtics– i 32 abstencions. (*Veus de fons.*) Perdó? (*Veus de fons.*) Perdó, efectivament. Ho he dit malament. Són 69 vots a favor, 33 en contra i 32 abstencions. Havia dit «43»; són 33 en contra.

Votem ara el punt 2, lletra *b*.

Comença la votació.

En aquest punt s'ha produït un empat a 65 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, 4 abstencions.

I passem ara a votar els... Tornem a votar, perdó, aquest punt, eh?, el 2.*b*.

Comença la votació.

S'ha produït el mateix empat: 65 a favor, 65 en contra, 4 abstencions. Per tant, farem una tercera votació al final, amb un període extraordinari de votació.

I votem ara els punts 3 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 57 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra –corresponents a 46 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, 8 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 69 en contra i 25 abstencions.

I votem ara el punt setè d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 77 en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern (continuació)

302-00230/12

Passem ara a votar el punt divuitè de l'ordre del dia, corresponent a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern. I ho farem també amb totes les peticions de votació separada que han fet els grups parlamentaris.

Comencem votant el punt 1, lletra *a*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, 40 abstencions.

I votem ara el punt 1, lletra *b*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 73 en contra i 21 abstencions.

Votem ara el punt 1, lletra *d*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 65 en contra i 12 abstencions.

I votem ara el punt 1, lletres *c* i *e*.

Comença la votació.

En aquest punt s'ha produït un empat: 65 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Per tant, procedim de nou a la votació d'aquest punt 1, lletres *c* i *e*, transacció amb l'esmena 3 del Grup Parlamentari de Ciutadans, d'addició.

Comença la votació.

En aquest punt s'ha produït de nou un empat, per tant, tornarem a votar en darrer terme.

I votem ara el punt 2, lletres *a* i *b*.

Comença la votació.

Aquest punt s'ha aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 2, lletra *c*.

Comença la votació.

S'ha aprovat aquest punt per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt 2, lletra *d*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 2, lletra *g*.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat per 5 vots a favor, 93 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 2, lletres *e* i *f*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 94 en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 2, lletra *h*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 77 en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt 2, lletra *i*, subpunts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 44 en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 2, lletra *i*, subpunt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 4 en contra i 8 abstencions.

I votem ara el punt 2, lletra *i*, subpunt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 12 en contra, 49 abstencions.

Votem ara el punt 2, lletra *i*, subpunt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

I votem ara el punt 2, lletra *i*, subpunt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià (continuació)

302-00231/12

Passem ara a votar el punt dinovè de l'ordre del dia, que correspon a la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el confinament de Lleida i el baix Segrià.

Votarem també alguns punts per separat. Comencem votant el punt 1 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 36 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 1 bis i 1 quater.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I votem ara la resta del punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 2 i 6 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, cap en contra, 65 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 69 en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 11 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, 4 en contra, cap abstenció.

I votem ara, finalment, la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta d'aquesta moció ha estat aprovada per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial (continuació)

302-00233/12

I votem ara la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial, i també ho farem atenent les votacions separades que s'han sol·licitat.

Per tant, comencem votant els punts 2.1, lletra *b*, i 2.2, lletra *e*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 94 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Votem ara el punt 2.1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara la resta del punt 2.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara la resta del punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votem ara la resta dels punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Han estat aprovats per unanimitat: 134 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

Obrim ara un període de deu minuts per poder fer la votació dels dos punts en els quals s'ha produït un empat. Per tant, fem un recés de deu minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i set minuts i es reprèn a les sis i un minut.

El president

Passarem a votar...

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior (continuació)

302-00229/12

...aquests dos punts en els quals s'ha produït un doble empat, que corresponen al punt 2, lletra *b*, de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desinformació i la manca de transparència en l'actuació de la Generalitat a l'exterior.

Punt 2, lletra *b*, d'aquesta moció. Passem a votar.

Comença la votació.

S'ha produït de nou el mateix empat, és a dir, 65 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, 4 abstencions. Per tant, aquest punt decau, en produir-se de nou aquest empat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern (continuació)

302-00230/12

I passem ara a votar l'altre punt en el qual s'havia produït també un empat, que és el punt 1, lletres *c* i *e*, de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de la política general del Govern.

Comença la votació.

En aquest cas, també s'ha produït el mateix empat, és a dir, 65 vots a favor, 65 en contra –corresponents a 42 de delegats i presencials, i 23 de telemàtics–, 4 abstencions.

Per tant, aquest punt també decau, al produir-se el tercer empat.

No hi ha més punts a votar. S'aixeca la sessió.

Moltes gràcies i feliç Diada.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i tres minuts.